பெரியார் பல்கலைக்கழகம்

NAAC 'A++' Grade with CGPA 3.61 (Cycle - 3)
State University - NIRF Rank 56 - State Public University Rank 25
Salem - 636011, Tamilnadu, India.

தொலைநிலை மற்றும் இணையவழி கல்வி மையம்

(CDOE)

இளங்கலை இரண்டாமாண்டு

நான்காம் பருவம்

விருப்பப்பாடம் தாள்-*4*

கோயிற்கலை

24DUTA18

*2024*ஆம் கல்வியாண்டுமுதல் பயிலும்

மாணவர்களுக்குரிய பாடநூல்

Prepared By:

Centre for Distance and Online Education (CDOE)

Periyar University, Salem – 11.

பாடத்திட்டம்

விருப்பப்பாடம் – தாள் 4

கோயிற்கலை (24DUTA18)

அலகு	பாடத்திட்டம் விளக்கம்	பக்கம்
அலகு -1	கோயில் - சொல் விளக்கம் - பண்டை இலக்கியங்களில் கோயில் சொல் இடம் பெற்றமை .- கோயிற் கலையின் தோற்றம்,வளர்ச்சி - கட்டடக் கலையின் வளர்ச்சி.	6-43
அலகு -2	சேர சோழப் பாண்டியர்களின் கோயில் அமைப்புகள் - பிற்காலச் சோழர் கோயிற் கலை - பிற்காலப் பாண்டியர் கோயில் கலை-நாயக்கர் காலக் கோயில்கள் - இக்காலக் கோயிற் கலை . விசயநகரப் பேரரசு	44-124
அலகு -3	கோயிலை ஒட்டி வந்த தெய்வீகப் பண்பாட்டின் பொதுக்கூறுகள் சமூகப் பொது வழிபாட்டின் சிறப்பு - இசை - நடனம் - ஓவியம் - சிற்பம் முதலிய கலைகளின் வளர்ச்சி, தலபுராணங்கள் இவற்றால் அறியப்படும் நாகரிகம் - பண்பாடு	125-152
அலகு -4	திருவிழாக்கள் - அவற்றிற்குரிய அறக்கட்டளைகள் - வழிபாட்டுக்குரிய விதி முறைகள் - மன்னர்களும் மக்களும் அளித்த அறக்கட்டளைகள் மேற்பார்வையிடும் முறைகள் - கோயிலைச் சார்ந்த நிலங்களும் பொருள்களும் - அலுவலர்கள் ஊதியம், இறையிலி நிலங்கள் அளித்தமை	153-169
அலகு -5	பொது நிர்வாகம், மன்னர்கள், நிர்வாகம், ஊர் நிர்வாகம், சிலைகள், உலோகச் சிலைகள்,பிற சிலைகள் பாதுகாத்தல் - பூசனைப் பொருட்கள் - பெருந்தெய்வ.சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் வேறுபாடு	170-190
	முடிவுரை	191
	பார்வை நூல்கள்	192

பொருளடக்கம்

அலகு - 1

கோயில் கலையின் தோற்றம் வளர்ச்சி - கட்டட கலையின் வளர்ச்சி – கோயில் - சைவ மற்றும் வைணவ சமயம் - கோயிற் கட்டடக்கலை - நூலறி புலவர் – பிரிவுகள் - இந்துக் கோயில் கட்டிடக்கலை – வகைப்பாடுகள் - பல்லவர் கட்டிடக்கலையின் பல்வேறு கட்டங்கள் - தமிழ் நாட்டுக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியில் பல்லவர்களின் பங்களிப்பு - பல்லவர் கட்டிடக்கலையின் சிறப்பம்சங்கள் - சோழர் காலக் கட்டிடக்கலை - விஜயநகரக் கட்டிடக்கலை - கட்டடக்கலைக் கோட்பாடுகள் - கட்டடக்கலையின் தற்காலக் கருத்துருக்கள் - கட்டிடக்கலை வரலாறு - தொல்பழங்காலமும் கட்டடக்கலையும் - பண்டை எகிப்தியக் கட்டிடக்கலை - மெசொப்பொத்தேமியக் கட்டடக்கலை - பண்டைய கிரேக்க கட்டடக்கலை - பண்டைய ரோமக் கட்டடக்கலை - நவீனத்துவமும் கட்டடக்கலையும் - கட்டடக்கலை இன்று - இந்தியக் கட்டிடக்கலை - வேதகாலக் கட்டிடக்கலை - பௌத்த கட்டிடக்கலை - இந்துக் கட்டிடக்கலை - இஸ்லாமியக் கட்டிடக்கலை

அலகு - 2

சேர சோழப் பாண்டியர்களின் கோயில் அமைப்புகள் - மூவேந்தர் பெயர்க் குறிப்பு – சேரர் – சோழர் – பாண்டியர் - சேரர் கோயில் அமைப்புகள் - சோழர் கால கோவில்கள் - பாண்டியர் காலம்- நாயக்கர் வரலாறு - அரவிடு மரபு

அலகு – 3

சமயங்கள் - தமிழ்ச் சமயங்கள் - பழந்தமிழர் சமயம் - மன்னர் வழிபாடு – இசை - இசைக் கருவி - இசைப் பண்கள் - வரிப் பாடல்கள் - ஓவியக்கலையின் தொன்மை - ஓவியப் புலவனும், ஓவிய மாக்களும் - சங்க மகளிரும், ஓவியக் கலையும் – ஓவியம் - சுவர் ஓவியம் - திரைச்சீலை ஓவியம் - வண்ண ஓவியம் - புனையா ஓவியம் - பிற ஓவியங்கள் - தமிழ்நாட்டு ஓவியங்கள் - பல்லவர் கால ஓவியங்கள் – பனைமலை – காஞ்சி – திருமலைப்புரம் – சித்தன்னவாசல் - தாமரைத் தடாகம் - அரசன் அரசி ஓவியங்கள் -சேரர் கால ஓவியம் -திருநந்திக்கரை - சுவர் ஓவியம் - பிற்கால ஓவியங்கள் – சிற்பக்கலை - சுதை உருவங்கள் - மரச் சிற்பங்கள் - தந்தச் சிற்பங்கள் - நடனக் கலையும் நாடகக் கலையும் - நாடகம்

அலகு – 4

திருவிழா - கோவில் அறக்கட்டளை நோக்கங்கள் - அறக்கட்டளையின் நோக்கங்கள் - இந்து மதத் திருவிழாக்கள் - இந்து சமய அறநிலையத் துறை - நிர்வாக அமைப்பு – எதிர்ப்புகள் – இறையிலி - இறையிலி நிலம்

அலகு – 5

கோயில் - பெயர் - மன்னர்கள் நிர்வாகத்தில் கோயில்கள் - வேலை வாய்ப்பு - பெண் தெய்வ வழிபாடு - உருவ அமைப்பு - சிறுதெய்வ வழிபாடு - வழிபாட்டு முறைகள் - வீட்டுத்தெய்வ வழிபாடு - குல தெய்வ வழிபாடு - இனத்தெய்வ வழிபாடு - ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு - வெகுஜனத்தெய்வ வழிபாடு – சடங்குகள் - சிறுதெய்வம் – பெருந்தெய்வம் - சிறுதெய்வம் - பெருந்தெய்வம் வேறுபாடு - சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறைக்கும், பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு முறைக்குமான வேறுபாடு - பெண் தெய்வங்கள் - தாய்த் தெய்வங்கள்கன்னித் தெய்வங்கள் - ஆண் தெய்வ வழிபாடு

அலகு – 1

பாட நோக்கம்

கோயில் என்ற சொல்லின் பொருளைத் தெரிந்து தொடக்ககாலத் Gகாயில்களின் வரலாற்றை உணர்த்துதல். கோயிற் கலைகளின் தோற்றம் வளர்ச்சிகளையும் கட்டிடக் கலையின் வளர்ச்சியினையும் எடுத்தியம்புதல்.

கோயில் கலையின் தோற்றம் வளர்ச்சி - கட்டட கலையின் வளர்ச்சி.

கோயில்

கோயில் அல்லது கோவில் (பொருள்: கடவுளின் குடியிருப்பு என்பது கட்டிடக்கலை கொண்ட இந்து கோவிலின் தனித்துவமான பாணிக்கான தமிழ்ச் சொல். கோயில் மற்றும் கோவில் ஆகிய சொற்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியில், கோவில் என்பது தமிழ் இலக்கணப்படி சரியான சொல் என்று அறிஞர் சிலரால் கூறப்படுகிறது.

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவில்

சமகால தமிழில் "வழிபாட்டிடம்" என்பதைக் குறிக்க 'கோவில்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அண்மைய உரைகளில், கோவில் பல இந்துக்களால் ஆலயம், தேவஸ்தானம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் துறவி வள்ளலாரின் பக்தர்கள் பயன்படுத்தும் மற்றொரு சொல் அம்பலம். மற்றொரு சொல் 'தளி' அதாவது கோயில் என்றும் பொருள்.

பெயர்

கோயில் அல்லது மந்திர் என்பது, கடவுளை வணங்குதல், வேள்விகள் நடத்துதல் போன்ற சமயம் சார்ந்த அல்லது ஆன்மீக நோக்கங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கட்டிடத்தைக் குறிக்கும். மிகப் பழைய காலத்தில் இருந்தே இந்நோக்கங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் உலகம் முழுவதிலும் இருந்து வந்துள்ளன. தமிழில் கோயில் என்னும் சொல் கோ + இல் எனும் இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையால் உருவானது. இங்கே கோ என்பது இறைவனையும், இல் என்பது இல்லம் அல்லது வீடு என்பதையும் குறிக்கும். எனவே கோயில் என்பது "இறைவன் வாழுமிடம்" என்னும் பொருள் தருகிறது. பொது வழக்கத்தில் கோயில் மற்றும் கோவில், என்ற இரு சொற்களும் உண்டு. தமிழ் இலக்கண விதிப்படி கோவில் என்றே வருகிறது.

தேவஸ்தானம், அம்பலம் போன்ற சொற்களும் கடவுளை வணங்கும் இடத்தினை குறிக்கும். கோயில் என்பதற்கு ஆலயம் என்றொரு பெயரும் உண்டு. ஆலயம் என்னும் சொல் "ஆன்மா லயப்படுகின்ற இடம்", "ஆன்மாக்கள் இறைவனை ஒரு மனதுடன் வணங்குவதற்கான இடம்" என்ற பொருள் கொண்டது. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் கோட்டம் என்னும் சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பண்டைய எகிப்தில், ப்ர் (PR) என்பது வீட்டையும், சமயம் சார்ந்த புனிதக் கட்டிடங்களையும் சேர்த்தே குறித்தது. இதனால் அங்கே இக் கட்டிடங்கள் இறைவன் வாழும் இடங்களாகவே கருதப்பட்டன என்பது பெறப்படுகின்றது. இத்தகைய கட்டிடங்களைக் குறிக்கும் சொற்கள் பல மொழிகளிலும், சொற்பிறப்பியல் அடிப்படையில் பல்வேறு பொருள் உணர்த்துவனவாக இருந்தாலும், தற்காலத்தில் பல்வேறு சமயத்தினருடைய இறைவணக்கத்துக்கான இடங்களைக் குறிக்க அவை பயன்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

சைவ மற்றும் வைணவ சமயம்

சைவர்களுக்கு, முதன்மைக் கோயில் சிதம்பரம் கோயில் மற்றும் திருவாரூர் தியாகராஜர் கோயில் ஆகியவை முதன்மையானவை. அதே சமயம் வைணவர்களுக்கு, திருவரங்கம் அரங்கநாதர் கோயில் மற்றும் திருக்கச்சி காஞ்சி வரதராஜ பெருமாள் கோயில் ஆகியவை முக்கியமானவை.

தமிழகக் கோயில்களும், இலங்கை கோயில்களும் நீண்ட வரலாறுகளைக் கொண்டுள்ளன. அவை எப்போதும் அந்தக் கால ஆட்சியாளருடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான மன்னர்கள் தங்கள் இராசியத்தில் கோயில்களை ஆதரித்தனர். மேலும், அவற்றை நிர்வகிக்க அவற்றிற்கு குளங்களையும், கிராமங்களையும் தானமாக அளித்து சன்னதியுடன் இணைத்தனர்.

இந்து அறநிலையத் துறையின் பதிவின்படி தமிழ்நாட்டில் மட்டும் 36,488 கோயில்கள் உள்ளன. பொது ஊழிக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட சங்க இலக்கியம், தமிழகத்தின் ஆரம்பகால மன்னர்கள் எழுப்பிய சில கோயில்களைக் குறிக்கிறது. கி.பி. 6 முதல் 9 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான புகழ்பெற்ற சைவ நாயன்மார் மற்றும் வைணவ ஆழ்வார்களின் பாடல்கள் அந்தக் கால கோவில்களைப் பற்றிய ஏராளமான குறிப்புகளை வழங்குகின்றன. பெரும்பாலான கோயில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுகள் பல்வேறு அரசர்களால் கோயில்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஆதரவை விவரிக்கின்றன.

மிகவும் பழமையான கோயில்கள் மரம் மற்றும் செங்கல் போன்றவற்றால் கட்டப்பட்டன. ஏறக்குறைய கி.பி. 700 காலக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் பாறைகளில் வெட்டப்பட்டதாக, குடையப்பட்டதாக இருந்தன. பல்லவ மன்னர்கள் கல்லில் கோயில்களைக் கட்டியவர்கள். சோழ மன்னர்கள் (பொ.ச. 850-1279) தஞ்சாவூரில் உள்ள பெருவுடையார் கோயில் போன்ற பல கோயில்களைக் கட்டி எழுப்பினர். சோழர்கள் கோயில்களில் பல அலங்கரிக்கப்பட்ட மண்டபங்களையும், பெரிய கோபுரங்களையும் கட்டினர்.

பாண்டிய பாணியில் (பொ.ச. 1350 வரை) பெரிய கோபுரங்கள், உயரமான மதில் சுவர்கள், மகத்தான கோபுர நுழைவாயில்கள் (இராசகோபுரங்கள்) தோன்றின. விஜயநகர பாணியானது (பொ.ச. 1350–1560) சிக்கலான மற்றும் அழகுக்காக செதுக்கபட்ட ஒற்றைக்கல் தூண்களுக்கு பிரபலமானது. நாயக்கர் பாணி (பொ.ச. 1600–1750) பெரிய பிரகாரம் மற்றும் தூண் மண்டபங்களை சேர்த்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

விளக்கம்

சமகாலத் தமிழில், 'கோவில்' என்பது "வழிபாட்டுத் தலம்" என்பதைக் குறிக்கவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நவீன முறையான பேச்சில், கோவில் பல இந்துக்களால் ஆலயம், தேவஸ்தானம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. அம்பலம் என்பது 19 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்த் துறவி வள்ளலாரின் பக்தர்கள் பயன்படுத்தும் மற்றொரு சொல் . மற்றொரு சொல் 'தலி' (தளி), இது கோயில் என்றும் பொருள்படும்.

வைஷ்ணவர்களுக்கு முதன்மையான கோவில்கள், ஸ்ரீரங்கநாதசுவாமி கோவில், ஸ்ரீரங்கம் மற்றும் திருமலை வெங்கடேஸ்வரா கோவில், திருப்பதி ஆகியவை முக்கியமானதாக

பார்க்கப்படுகின்றன, சைவர்களுக்கு முதன்மையான கோவில்கள் சிதம்பரம் கோவில் மற்றும் கோணேஸ்வரம் கோவில்.

தமிழ்நாட்டில், இந்தியாவில், "கோவில்" என்ற சொல் பொதுவாக இப்பகுதியில் உள்ள புகழ்பெற்ற இந்துக் கோயில்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது, அதாவது சென்னை பார்த்தசாரதி கோயில், தஞ்சாவூரில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோயில், மற்றும் நாமக்கல் நரசிம்மசுவாமி கோயில் ஆகியவை முக்கியமானவை. கலாச்சார மற்றும் மத அடையாளங்கள், ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆயிரக்கணக்கான பார்வையாளர்களை ஈர்க்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் மட்டும் 36,488 கோயில்கள் இந்து சமய அறநிலையத் துறையால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. பொது சகாப்தத்திற்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட சங்க இலக்கியங்கள், தமிழகத்தின் ஆரம்பகால மன்னர்கள் எழுப்பிய சில கோயில்களைக் குறிக்கிறது . கிபி 5 முதல் 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலகட்டத்திற்கு முந்தைய வைணவ ஆழ்வார்களின் பாடல்கள் மற்றும் கிபி 7 முதல் 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான சைவ நாயனார்களின் பாடல்கள் அந்தக் கால கோயில்களைப் பற்றிய ஏராளமான குறிப்புகளை வழங்குகின்றன. பெரும்பாலான கோயில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுகள் பல்வேறு ஆட்சியாளர்களால் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஆதரவை விவரிக்கின்றன.

கோயிற் கட்டடக்கலை

சங்ககாலத்தில் முறையோடு வகுத்து தொகுக்கப்பட்ட மனை நூல்கள் இருந்ததெனச் சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறிகிறோம். சிலப்பதிகாரம் மயமுறையைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.

*‘‘**நூலோர் சிறப்பின் முகில் தோய் மாடம்,***

***மயன் பண்டிழைத்த மரபினது தான்**’’*

என்னும் இலக்கிய அடிகள் அக்காலத்தில் சிற்ப நூல்களும், சிற்பிகளும் இருந்தனர் என தெரிவிக்கின்றன. இத்தகைய பனுவல்களின் துணை கொண்டு இறைவனுக்குக் கோட்டமும், மன்னருக்குக் கோயிலும் (அரண்மனை), பெருமக்களுக்கு மாடமும் மாளிகையும் திறம்பட வகுத்தனர். எடுத்துக்காட்டாகப் புகார், மதுரை, காஞ்சி, வஞ்சி போன்ற நகரங்கள் இம்முறையினால் அமைக்கப்பட்டன. புகாரின் அமைப்பைப் பட்டினப்பாலை மற்றும் சிலம்பும் எடுத்துரைக்கின்றன. அதுபோன்று மதுரையின் பொலிவைப் பரிபாடலும், காஞ்சியின் அமைப்பைத் தண்டியலங்காரமும் விரித்துக் கூறும்.

நூலறி புலவர்

இத்தகைய கோயில்களையும் மனைகளையும் அமைக்கக் கட்டடக்கலை நூலை அறிந்த புலவர் இருந்தனர். அவர்களை "நூலறி புலவர்’’ என்று நெடுநல்வாடை அழைக்கிறது. நூலறி

புலவரால் மனைகள் யாவும் நாள் குறித்துத் திசைகளையும், அவற்றில் நிற்கும் தெய்வங்களையும் நோக்கி அமைக்கப்பட்டன.

பிரிவுகள்

சங்ககாலக் கட்டட அமைப்பை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாக பிரிக்கலாம். அவை 1.கோயில், 2. அரண்மனை, 3.பிற கட்டடங்கள். இம்மூன்று பிரிவுகளில் நிலம், மனை, ஊர்தி, இருக்கை என்ற பிரிவுகள் அடங்கும்.

1. கோயில்

சங்ககாலத் தொடக்கத்தில் இருந்த கோட்டங்கள் பலவும் மரத்தினால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பண்டு இருந்த இம்முறை, இன்றும் தில்லை, கேரளம் போன்ற இடங்களில் உள்ளன. முற்காலத்தில் மரத்தினாலே கோயில்கள் கட்டப்பட்டன என்பதற்குச் சான்று பிற்காலத்தில் கல்லினால் அமைக்கப்பட்ட கோயில் கட்டடங்களில், மரத்தைச் செதுக்கி அமைக்கப்பட்டது போன்ற அமைப்புகள் காணப்படுவதுதான் என்று கலை நூல் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

மரக்கோட்டங்களோடு, பின் களிமண் கோட்டங்களும் எழுந்தன. அக்கோட்டத்தின் கூரை மரத்தால் வேயப்பட்டிருந்தது. பின்னர் மரக் கோட்டங்களும், களிமண் கோட்டங்களும் சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமாக மாறின. வித்தகர் இயற்றிய வெண்சுதை விளக்கங்கள் கோட்டத்தின் அழகை மிகைப்படுத்தின.

இத்தகைய கோயில் பற்றிச் சங்க இலக்கியம் விரித்துக் கூறும். புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று சங்ககாலத்தில் முக்கட் செல்வனாகிய சிவபிரானுக்கு அமைந்த கோயிலைக் குறிக்கிறது. மற்றும் அறுமுகன், பலராமர், திருமால் இன்னபிற தெய்வங்களுக்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கோயில்கள் அமைந்திருந்ததைச் சிலப்பதிகாரத்தால் அறிகிறோம். பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு போன்ற சங்க நூல்கள் இத்தெய்வங்களின் வழிபாட்டைப் பற்றிக் குறிக்கின்றன.

சங்ககாலத்தில் புகார், மதுரை, திருவேகம்பம் (காஞ்சி) திருவனந்தபுரம் (திருஅனந்தசயனம்), அழகர்மலை (திருமால் குன்றம்), திருவரங்கம், திருவேங்கடம், திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேரகம், பழமுதிர் சோலை போன்ற இடங்களில் கோயில்கள் அமைந்திருந்தன. இத்தகைய கோயில்களை மனை நூல் மரபுப்படி அந்தணர், ஆசான், நூலறி மக்கள் உடன் இருந்து அழகு பெற அமைத்தனர். இக்கோயில்கள் பிற்காலத்தில் புதுமுறைக்கேற்பக் கருங்கல் கொண்டு திருப்பணிகளால் பழமை மறைக்கப்பட்டு புதுமையாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளதை இன்றும் காணலாம். கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த கோச்செங்கணான் என்னும் சோழ அரசன் சிவனுக்கு எழுபது கோயில்கள்கட்டிவைத்தான் என அறிகிறோம். இத்தகைய கோயில்கள், காலத்தாலும், திருப்பணி

செய்யும்பொழுது ஏற்பட்ட அழிவாலும் மக்களின் கவனக்குறைவாலும் அழிந்துபட்டன. இவ்வாறு அழிந்த செங்கற்கோயிலை

"இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென

மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சேர் மாடத்து”

என்று அகநானூற்றுப் பாடலொன்று படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

அரண்மனை குறித்த காலத்தில் சிற்பநூல் அறிஞர் கயிறு கொண்டு, திசை குறித்து, தெய்வம் தொழுது, பின்பு அரசனுக்கு வேண்டிய மனைகளையும், மண்டபங்களையும் அமைத்தனர். அரண்மனைகள் சுற்று மதில்களோடு கட்டப்பட்டிருந்தன. மதில்கள் வானைத் தீண்டும் அளவிற்கு உயர்ந்திருந்தன. அத்தகைய மதில் வாயில் உயரமாகவும் அகலமாகவும் இருந்தது. முப்படையும் செல்லத்தக்க குன்று குயின்றன்ன ஓங்கு நிலை வாயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

அத்தகைய நிலை வாசல் சுவர்களில் திருமகள் சிலைகள் இருந்தன. சில வாயிற் கதவுகளில் இரும்பு உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது. யானைப்படைகள் கொடியோடு அவ்வழியே சென்றன. அரண்மனை அந்தப்புரச் சுவர்கள், உயர்ந்தும் சிறந்த வேலைப்பாடு கொண்டும் விளங்கின. சுவர்களில் வண்ணங்கொண்டு பூங்கொடிகள் எழுதப்பட்டிருந்தன. தூண்கள் கருமையும், திரட்சியும், பளபளப்பும் கொண்டு விளங்கின.

2. அரண்

அக்காலத்தில்நகரைச் சுற்றிலும் கோட்டை மதில் இருந்தது. இம்மதில் மீது பலவகை இயந்திரப் பொறிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அரிநூற் பொறியும், அடிக்கும் பொறியும், கழுகுப் பொறியும், களிற்றுப் பொறியும், புலிப் பொறியும், பாம்புப் பொறியும், தூண்டில் பொறியும், கருவிரல் குரங்கு கடிக்கும் பொறியும், கல்லுமிழ் கவண் பொறியும் இன்னும் பிறவும் அமைந்திருந்தன. இவ்வரணுக்கு அருகில் ஆழ்ந்து அகன்ற அகழி இருந்தது.

புகழ்பெற்ற இந்திய கோவில்கள்

1. **விருபாக்ஷ கோவில்**
2. **பிரகதீஸ்வரர் கோவில்**
3. **பொற்கோயில்**
4. **அக்ஷர்தாம் கோயில்**

5. பூரி ஜகன்னாதர் கோவில்

இந்தியக் கோயில்கள் மனிதகுலத்தின் மிக அழகான படைப்புகளில் ஒன்றாகும்.

1. விருபாக்ஷ கோவில்

கர்நாடக மாநிலம் ஹம்பியில் விருபாக்ஷ கோவில் உள்ளது. விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியாளர் இரண்டாம் தேவராயரின் ஆட்சியில் பணிபுரிந்த தலைவர்களில் ஒருவரான லக்கனா தண்டேஷ் என்பவரால் இந்தக் கோயில் கட்டப்பட்டது.

விருபாட்சர் கோயில்,

ஹம்பி யுனெஸ்கோவால் நியமிக்கப்பட்ட உலக பாரம்பரிய தளங்களில் ஒன்றாகும். கருவறையில் வழிபடப்படும் முக்கிய தெய்வம் சிவபெருமான். இந்த கோவில் ஹம்பியில் உள்ள யாத்திரையின் முதன்மை மையமாகும்.

2. பிரகதீஸ்வரர் கோவில்

ராஜராஜேஸ்வரம் என்று அழைக்கப்படும் பிரகதீஸ்வரர் கோயில் தமிழ்நாட்டில் தஞ்சாவூரில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் சோழப் பேரரசர் முதலாம் இராஜராஜனால் கட்டப்பட்டது. பிரகதீஸ்வரர் கோவில் தமிழர் கட்டிடக்கலைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. ராஜராஜேஸ்வரம் சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டது. விருபாக்ஷ கோயிலைப் போலவே, இந்த கோயிலும் யுனெஸ்கோவின் உலக பாரம்பரிய தளமாகும்

தஞ்சைப் பெரிய கோயில் (பிரகதீஸ்வரர் கோயில்)

3. பொற்கோயில்

பஞ்சாப் மாநிலம் அமிர்தசரஸில் அமைந்துள்ள பொற்கோயில் நாட்டிலுள்ள மிக முக்கியமான கோவில்களில் ஒன்றாகும். பொற்கோயில் ஸ்ரீ ஹர்மந்திர் சாஹிப் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த கோவிலுக்கு ஆண்டுதோறும் லட்சக்கணக்கான சீக்கியர்கள் வந்து செல்கின்றனர். இந்தக் கோயிலுக்குச் செல்லும் போது, மக்கள் இறைவனுக்குத் தலையை மூடிக் கொள்ள வேண்டும்.

4. அக்ஷர்தாம் கோயில்

அக்ஷர்தாம் கோவில் நாடு முழுவதும் அதிகம் பார்வையிடப்படும் கோவில்களில் ஒன்றாகும். அக்ஷர்தாம் கோயில் இந்தியாவின் தேசிய தலைநகரான டெல்லியில் அமைந்துள்ளது, இந்த கோயில் அதன் கட்டிடக்கலை அதிசயத்திற்காக பிரபலமானது. மேலும், சமீப காலத்தில் கட்டப்பட்ட இந்தியாவின் மிக அழகான கோவில்களில் இதுவும் ஒன்று.

இந்துக் கோயில் கட்டிடக்கலை

ஹம்பிவட இந்தியக் கட்டிடக் கலை நயத்தில் பஞ்சயாதன முறைப்படி கட்டப்பட்ட கந்தாரிய மகாதேவர் கோயில், கஜுராஹோ, மத்தியப் பிரதேசம் இந்து சமயத்தவருக்கு உரிய வழிபாட்டு இடமான இந்துக் கோயில்கள் தொடர்பான கட்டிடக்கலை இந்துக்கோயில் கட்டிடக்கலை ஆகும். இந்து சமயத்தில் பல்வேறு கட்டிடக்கலைகள் இருந்தாலும் அவை

அனைத்திற்கும் ஒற்றுமை உள்ளது. கர்ப்பக்கிரகம், கருவறை, அர்த்த மண்டபம், கலசம் முதலியவை அனைத்து இந்து சமயக் கட்டிடக் கலைகளிலும் பொதுவான அம்சங்களுள் சிலவாகும்.

இந்து சமயம் தற்போது வழக்கிலுள்ள பல சமயங்களுக்கு மூத்த சமயமாக இருந்தும், இதன் தோற்றம் எப்பொழுது நடைபெற்றது என்று தெரியாத அளவுக்குப் பழமை வாய்ந்த சமயமாக இருந்தும், இதன் அடிப்படையாகக் கருதப்படும் வேதங்கள் பொ.ஊ.மு. 1500 க்கு முன்னரே தோன்றியிருந்தும், இன்று வரை நிலைத்திருக்கின்ற இச்சமயத்துக்குரிய கோயில்கள் பிற்பட்ட காலத்துக்குரியவையே. ஆரம்பகால இந்துக்கோயில் கட்டிடங்கள் பெரும்பாலும் அழிந்து போகக்கூடிய கட்டிடப்பொருட்களால் கட்டப்பட்டு இருந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. எனினும் கிடைக்கக்கூடிய சான்றுகளை வைத்து இந்துக்கோயில்களின் தோற்றம், தொடக்ககால இந்துக்கோயில்களின் அமைப்பு, அதன் வளர்ச்சி என்பன பற்றிப் பலர் ஆய்வு செய்து வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

அமைப்பு

இக்கோயில்கள் ஒழுங்கான வடிவவியல் வடிவங்களான சதுரம், வட்டம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி, பாதங்கள் எனப்படும் சதுர வலையமைப்பில் பல வேறுபாடுகளுடன் கூடிய திறந்த, சமச்சீரான வடிவமைப்புக்கொண்டவை. இந்துக் கோயிலொன்றின் முக்கியமான பகுதி கருவறை ஆகும். கோயிலுக்குரிய முதன்மைக் கடவுளின் உருவம் கருவறையிலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கும். கருவறைக்கு மேல் கோபுரம்போல் அமைந்திருக்கும் அமைப்பு சிகரம் அல்லது விமானம் எனப்படும்.

வகைப்பாடுகள்

கோயில்கள் கட்டுமானப் பொருட்களின் அடிப்படையிலும், வடிவங்களின் அடிப்படையிலும் பல்வேறு வகைகளாக உள்ளன.

இந்துக் கோயில்கள் கட்டுமானப் பொருட்களின் அடிப்படையில் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன மண் தளி, மரத்தளி, கற்றளி, குடைவரைக் கோயில் என்பவனவாகும். தொடக்ககாலத்தில் கோயில்கள் மிகச் சிறியதாக மண் கொண்டு அமைக்கப்பட்டன. கட்டுமானப் பணிகளில் முன்னேற்றம் அடைந்த பிறகு மரம் மற்றும் செங்கல், சுண்ணாம்பினால் செய்யப்பட்டதாக கோயில்கள் மாறின. அரசர்களின் காலத்தில் கற்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட கற்றளிகளும், குடைவரைக் கோயில்களும் உருவாக்கப்பட்டன.

மண் தளி

சுடுமண்ணைக் கொண்டு அமைப்பட்ட கோவில்கள் மண்தளிகள் என்று அழைக்கப்பட்டன.

மரத்தினால் செய்யப்பட்ட கோவில்கள்

தொடக்கால கோவில்கள் மரத்தினாலேயே அமைக்கப்பெற்றன. இவை மரத்தினை செதுக்கி அமைப்பதால் எளிமையாக இருந்தன. ஆனால் இயற்கை சீற்றங்களால் விரைவில் பழுதடைந்தன. மரத்தினால் செய்யப்பட்ட கோவில் விமானங்கள் மழையிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்ட செப்பு தகடுகள் வேயப்பட்டன. சில அரசர்கள் கோவில்களுக்கு தங்கத் தகடுகளும் வேய்ந்தனர்.

இதற்குச் சான்றாக சிதம்பரம் நடராஜர் கோவிலை சொல்லலாம். அங்கு சபாநாதர் மண்டபம், ஊர்த்துவ தாண்டவ மூர்த்தி ஆலயம் போன்றவை மரத்தினால் செய்யப்படிருந்தவை, பிற்காலத்தில் அவைகள் அமைப்பு மாறாமல் கற்களால் செய்யப்பட்டன என்றபோதும், மரத்தினால் செய்யப்பட்டவை போலவே அமைக்கப்பெற்றன. சிதம்பரம் நடராஜர் கோவில் விமானம் பொன்னால் வேயப்பட்டுள்ளது.

செங்கற் கட்டிட கோவில்கள்

பொ.ஊ. 600 க்கு மேல் கட்டப்பட்ட கோவில்கள் செங்கற் கட்டிடங்களால் கட்டப்பட்டன. மரத்தினால் ஆன கோவில்கள் எளிதில் தீப்பற்றவும், பழுதடையும் அதிக வாய்ப்புகள் இருந்தமையினால் கோவில்கள் செங்கற் கட்டிடங்களாயின. செங்கற் கட்டிடங்களுக்கு மேல் சுண்ணாம்னைபினை பூசும் வழக்கமும் இருந்தது.

குடைவரைக் கோயில்

குடைவரைக் கோயில் செங்கல், சுண்ணம், மரம், உலோகம் முதலியவை இல்லாமலே பிரம, ஈசுவர, விஷ்ணுக்களுக்கு விசித்திர சித்தன் என்னும் அரசனால் இக்கோயில் அமைக்கப்பட்டது. என்று பெருமையாக கல்வெட்டில் செதுக்கியவர் மகேந்திர பல்லவன் என்கிற பல்லவ மன்னன் ஆவார்.

இவர் செஞ்சிக்கருகில் உள்ள மண்டகப்பட்டு எனும் ஊரில் உருவாக்கிய குடைவரைக் கோவிலே தமிழகத்தின் முதல் குடைவரைக் கோவிலாகும். அத்துடன் மாமண்டூர், திருக்கழுக்குன்றம், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய ஊர்களில் குடைவரைக் கோவில்களை அமைத்தவரும் இவரே. தமிழகத்தில் பல்லவர், பாண்டியர், அதியர் மன்னர்களின் மரபினர்களே குடைவரைக் கோவில்களை அமைத்து வழிகாட்டியுள்ளனர்.

கற்றளி

கற்றளி என்பது கற்களால் கட்டப்பெற்ற கோயில்களாகும். சுண்ணம் சேர்க்கப்பெறாமல் கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பெற்றன. இவை கற்களை ஒன்றின் மீது ஒன்றாக அடுக்கி அமைக்கப்பெற்றமையை குறிக்கின்றன. இவ்வாறு கற்களைக் கொண்டு கோவில் அமைக்கும் முறை பொ.ஊ. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டாம் நரசிம்மன் காலத்தில் தொடங்கப்பெற்றவையாகும்.

ஒற்றைக் கற்றளி கட்டமைப்பு வகைகள்

- தமிழர் கட்டிடக்கலை
- நாகர கட்டமைப்பு
- பல்லவர் கட்டிடக்கலை
- போசளர் கட்டிடக்கலை
- இந்தியக் கட்டிடக்கலை
- திராவிடக் கட்டிடக்கலை
- தற்கால கட்டமைப்பு

பல்லவர் காலக் கட்டடக்கலை

தென்னிந்தியக் கட்டிடக்கலையில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்து அதன் வளர்ச்சியில் ஆகக் கூடிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது பல்லவர் காலமே எனில் அது மிகையல்ல. இப்பகுதியில் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஆரம்பித்து வளர்ச்சியடைந்த கட்டிடக்கலையின் ஆரம்பம் இந்தக் காலமே.

பின்னணி

பல்லவ வம்சத்தினர் தமிழகத்தின் வடபகுதியில் கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சியிலிருந்து வந்தாலும், கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 9 ஆம் நூற்றாண்டு வரையான 3 நூற்றாண்டுக் காலமே காஞ்சியைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஒரு வலுவுள்ள அரசை நிறுவியிருந்தனர். இவர்கள் தமிழர் அல்ல என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படினும், இவர்கள் பூர்வீகம் பற்றியோ, தமிழ் நாட்டுக்கு இவர்கள் வந்து சேர்ந்த விதம் பற்றியோ சரியான தகவல்கள் இல்லை.

பல்லவர்கள் காலத்தை முற்காலப் பல்லவர் காலம், இடைக்காலப் பல்லவர் காலம், பிற்காலப் பல்லவர் காலம் என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுவது உண்டு. கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் மகேந்திரவர்மனின் ஆட்சியுடன் பிற்காலப் பல்லவர் காலம் ஆரம்பமானது. பல்லவர்களின் பொற்காலத்தின் ஆரம்பமும் அதுவே. பிற்காலப் பல்லவர்கள் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் இந்து சமய மறுமலர்ச்சியும், சிற்பம், ஓவியம், கட்டிடக்கலை முதலிய கலை வளர்ச்சியும் உச்ச நிலையடைந்தன.

மகேந்திர பல்லவனுடன் துவங்கிய பிற்காலப் பல்லவ மன்னர் வரிசையிலே, மாமல்லன் எனப்பட்ட முதலாம் நரசிம்மன், இராஜசிம்மன் எனப்பட்ட இரண்டாம் நரசிம்மன், நந்திவர்மன் என்பவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் ஆவர்.

பல்லவர் கட்டிடக்கலையின் பல்வேறு கட்டங்கள்

பல்லவர் கட்டிடக்கலையை இரண்டு கட்டங்களாகப் பிரிப்பதுண்டு. முதல் கட்டம் சுமார் கி.பி. 610 தொடக்கம் கி.பி. 690 வரையான காலமாகும். இக்கட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டவை அனைத்துமே குடைவரை கோயில்கள் ஆகும். இரண்டாம் கட்டமான கி.பி. 690 இலிருந்து கி.பி. 900 வரையான காலப்பகுதியில் கட்டப்பட்டவை அனைத்தும் கட்டுமானக் (Structural) கட்டிடங்களாகும்.

இவற்றுள் முதல் கட்டத்தில் கட்டப்பட்டவை மகேந்திரன் கட்டிடங்கள், மாமல்லன் கட்டிடங்கள் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. முதல் பிரிவில் தூண்கள் அமைந்த மண்டபங்கள் மட்டுமே அடங்குகின்றன. இரண்டாம் பிரிவில் மண்டபங்களுடன் இரதங்கள் எனப்படும் ஒற்றைக்கல் கோயில்களும் அடக்கம். இரண்டாம் கட்டமும், நரசிம்மன் கட்டிடங்கள், நந்திவர்மன் கட்டிடங்கள் என இரண்டு பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்விரண்டிலும் அடங்குபவை கட்டுமானக் கோயில்களாகும்.

தமிழ் நாட்டுக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியில் பல்லவர்களின் பங்களிப்பு

பழங்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் கட்டிடங்கள் அழியக்கூடிய கட்டிடப்பொருட்களான மரம், சுதை மற்றும் செங்கல்களினால் அமைக்கப்பட்டதாகப் பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வடக்கு மற்றும் மேற்கு இந்தியப் பகுதிகளில் அசோகப் பேரரசன் காலம் முதலும் பின்னர் ஆந்திரப் பகுதிகளிலும் பயன்பாட்டிலிருந்து வந்த பெரிய பாறைகளைக் குடைந்து குடைவரைகளை அமைக்கும் முறை தமிழ் நாட்டில் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை பயன்பாட்டுக்கு வரவில்லை. இதற்குப் பல பண்பாட்டு, பொருளாதார மற்றும் தொழில் நுட்பக் காரணிகளை ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் தென் தமிழ் நாட்டில் பாண்டியர்களினால் குடைவரைகள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படினும், தமிழ்நாட்டில், தேவையான சூழலும், வளங்களும், அரசியல் ஆதரவும் அளித்து இதன் வளர்ச்சிக்குப் பெருமளவு ஊக்கம் கொடுத்த பெருமை பல்லவர்களையே சாரும்.

தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கே ஏற்கனவே முகம் காட்டத் தொடங்கியிருந்த திராவிடக் கட்டிடக்கலை என இன்று குறிக்கப்படும் புதிய தென்னிந்தியக் கட்டிடக் கலைப் பாணிக்குத் தமிழ் நாட்டில் உரமளித்து, இந்தியாவின் முக்கியமான கட்டிடக் கலைப் பாணிகளில் ஒன்றாக வளர்வதற்கு அடித்தளமிட்டதும் பல்லவர் காலமேயாகும்.

பல்லவர் கட்டிடக்கலையின் சிறப்பம்சங்கள்

- பல்லவர்களால் கட்டப்பட்ட மாமல்லபுர மரபுக்கோயில்கள், யுனெசுக்கோ அமைப்பால் உலக பாரம்பரிய களமாக அறிவித்துள்ளதை அடுத்து பல்லவர் கட்டிடக்கலை சிறப்பினை அறியலாம்.

முக்கியமான பல்லவர் கட்டிடங்கள்

குடைவரைகள்

பல்லவர்கள் அமைத்த குடைவரைகள் தமிழ் நாட்டில், மண்டகப்பட்டு, பல்லாவரம், மாமண்டூர், குரங்கணில் முட்டம், வல்லம், மகேந்திரவாடி, தளவானூர், திருச்சிராப்பள்ளி, சீயமங்கலம், விளாப்பாக்கம், அரகண்டநல்லூர், திருக்கழுக்குன்றம், சிங்கப்பெருமாள் கோயில், சிங்கவரம், மேலச்சேரி, சாழுவன் குப்பம், கீழ்மாவிலங்கை, மாமல்லபுரம், ஆலூர், திரைக்கோயில், புதுரர் ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

- கற்றளிகள் அல்லது ஒற்றைக்கல் கோயில்கள்
- பஞ்சபாண்டவர் ரதங்கள் – மாமல்லபுரம்
- கட்டுமானக் கோயில்கள்
- கடற்கரைக் கோயில்கள், மாமல்லபுரம்
- கைலாசநாதர் கோயில், காஞ்சிபுரம்
- வைகுந்தப்பெருமாள் கோயில், காஞ்சிபுரம்

இலங்கை கட்டிடக்கலையில் பல்லவர்களின் தாக்கம்

தம்புள்ளையில் அமைந்துள்ள நாலந்த சிலை மண்டபம் இலங்கை கட்டிடக்கலையில் பல்லவ கட்டிடக்கலையை உள்வாங்கி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சோழர் காலக் கட்டிடக்கலை

சோழர் காலக் கட்டிடக்கலை என்பது பல்லவர் காலக் கட்டிடக்கலையின் தொடர்ச்சியாக, சோழர் தமிழ் நாட்டில் வலிமை பெற்றிருந்த கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல் பன்னிரண்டான் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையிலான காலப்பகுதியில் வளர்ந்த கட்டிடக்கலைப் பாணியைக் குறிக்கும்.

ஆரம்ப காலம்

சோழர் எழுச்சியின் ஆரம்ப காலத்தில், முதல் ஒரு நூற்றாண்டு காலம் வரை கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுவதுடன் அவை அளவிலும் சிறியவையாக உள்ளன. திருக்கட்டளை என்னும் இடத்திலுள்ள சுந்தரேஸ்வரர் கோயில், நார்த்தாமலையில் உள்ள விஜயாலயன் கோயில், கொடும்பாளூரிலுள்ள மூவர்கோயில் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள் திருக்கட்டளையிலும், நார்த்தாமலையிலும் உள்ளவை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுவதால் அவையே சோழர்காலக் கட்டிடங்களில் காலத்தால் முந்தியவை எனலாம்.

இவை தவிர கடம்பர்மலை, குளத்தூர், கண்ணனூர், கலியபட்டி, திருப்பூர், பனங்குடி போன்ற இடங்களிலும் இக்காலக் கோயில்களைக் காணமுடியும். இவற்றுடன் ஓரளவு பெரிய கட்டிடமான ஸ்ரீனிவாசநல்லூரிலுள்ள குரங்கநாதர் கோயிலும் 10 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கட்டப்படதாகக் கருதப்படுகிறது.

இன்று நிலைத்திருக்கும் ஆரம்ப சோழர் காலக் கோயில்கள் அனைத்தும் முழுமையாகக் கருங்கற்களினால் ஆனவை. இவற்றிலே முந்தைய பல்லவர் காலக் கோயில்களின் அம்சங்கள் காணப்பட்டாலும், அவற்றைவிட இச்சோழர் காலக் கோயில்கள் திருத்தமாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. இது பல்லவர் காலத்துக்குப் பின்னர் கற் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறது.

மத்திய காலம்

தஞ்சைப் பெரிய கோயில், சோழர் காலக் கட்டிடக்கலையின் முதிர்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டு பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் இராஜராஜ சோழன் பட்டத்துக்கு வந்தபின்னர் சோழப் பேரரசின் வலிமை ஏறுமுகத்தில் இருந்தது. இதன் வெளிப்பாடாக இவன் காலத்திலும், இவன் மகனான இராஜேந்திர சோழன் காலத்திலும் பிரம்மாண்டமான கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இவற்றுள் கி.பி 1003 ஆண்டு தொடங்கப்பட்டு 1010 ல் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட தஞ்சாவூரில் உள்ள தஞ்சைப் பெரிய கோயில் என்ற அழைக்கப்படும் பெருவுடையார் கோயில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

சோழர்காலக் கட்டிடக்கலையின் முதிர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாகக் குறிப்பிடப்படும். இக்கோயில் இந்தியாவில் கட்டப்பட்ட எந்தக் கோயிலிலும் அளவில் பெரியது எனக் கருதப்படுகின்றது. 90 அடி அகலம், 90 அடி நீளமுடைய கருவறைக்கு மேல் 190 அடியும், நிலத்திலிருந்து 210 அடி உயரமுடைய விமானத்தைக் கொண்டது இக்கோயில்.

இதைத் தொடர்ந்து பதினோராம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் இராசேந்திரசோழன் காலத்தில் கட்டப்பட்டதே கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலுள்ள கோயில். இதன் விமானம் 150 அடி உயரமுள்ளது. தான் பெற்ற போர் வெற்றிகளுக்கான சின்னமாகத் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் அமைப்பைப் பின்பற்றிக் கட்டப்பட்டது இக் கோயில். கம்பீரமும், பொலிவும் கொண்ட தஞ்சைக் கோயிலுடன் கங்கை கொண்ட சோழபுரக் கோயிலை ஒப்பிடமுடியாதெனினும், இங்கே அமைந்துள்ள நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகள் சோழப்பேரரசின் உச்சகட்ட வலிமையை வெளிப்படுத்துவதாகக் கூறப்படுகிறது.

பிற்காலம்

சோழர்கள் கி.பி. 1279 வரை தமிழ் நாட்டில் ஆட்சியிலிருந்தபோதும், கங்கை கொண்ட சோழபுரத்துக்குப் பின்னர் முன் குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு கட்டிடங்களுடனும் ஒப்பிடக்கூடிய கட்டிடங்கள் எதுவும் கட்டப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. கும்பகோணத்திற்கு அருகேயுள்ள சூரியனார் கோயிலும், தாராசுரத்திலுள்ள ஐராவதேஸ்வரர் கோயிலும், கம்பகரேஸ்வரர் கோயிலும் பிற்காலச் சோழர்காலக் கட்டிடக்கலைக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

விஜயநகரக் கட்டிடக்கலை

விஜயநகரக் கட்டிடக்கலை என்பது, கிபி 1336–1565 காலப்பகுதியில், தென்னிந்தியாவின் பெரும்பகுதியில் விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சி நிலவிய காலத்தில் வழங்கிய கட்டிடக்கலைப் பாணியைக் குறிக்கும். இன்றைய இந்திய மாநிலமான கர்நாடகத்தில் உள்ள துங்கபத்திரை ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்த விஜயநகரம் இப்பேரரசின் தலைநகரமாக இருந்தது. இதனால் இக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட ஏராளமான கோயில்கள், மாளிகைகள் மற்றும் பல கட்டிடங்கள் இப்

பகுதியிலேயே செறிந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் விஜயநகரத்தினுள் அடங்கும் ஹம்பி பகுதியில் இருக்கும் கட்டிடச் சின்னங்களின் தொகுதி யுனெஸ்கோவினால் உலக பாரம்பரியக் களமாக அறிவிக்கப்பட்டு உள்ளது.

ஹம்பியில் உள்ள விஜயநகர ராய கோபுரம்

இக்காலத்தில் பல புதிய கோயில்கள் கட்டப்பட்டன, அத்துடன், தென்னிந்தியா முழுவதும் ஏற்கனவே இருந்த பல நூற்றுக்கணக்கான கோயில்களில் புதிய கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டதுடன், திருத்தவேலைகளும் செய்யப்பட்டன. பழைய தலைநகரப் பகுதியில் விஜயநகரக் காலத்தைச் சேர்ந்த நூற்றுக் கணக்கான கட்டிடச் சின்னங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் 56 சின்னங்கள் யுனெஸ்கோவினால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அறுநூற்று ஐம்பது சின்னங்கள் கர்நாடக அரசினால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இன்னும் 350 வரையிலான சின்னங்கள் பாதுகாக்கப்படவேண்டி உள்ளன.

சிறப்பு இயல்புகள்

ஹம்பியில் உள்ள ஹோய்சாலர் பாணிச் சிற்பங்கள்

அம்பியில் உள்ள யாளி உருவம் செதுக்கப்பட்ட தூண்கள்

விஜயநகரக் கட்டிடக்கலையைச் சமயம் சார்ந்தவை, அரசு சார்ந்தவை, குடிசார்ந்தவை என மூன்றாகப் பிரித்துப் பார்க்க முடியும். விஜயநகரக் கட்டிடக்கலைப் பாணி இதற்கு முன், இப்பகுதிகளில் நிலவிய சாளுக்கிய, ஹோய்சல, பாண்டிய, சோழர் கட்டிடக்கலைகளின் இயல்புகள் பலவற்றைத் தன்னுள் அடக்கியது.

விஜயநகரப் பேரரசும், ஹோய்சாலப் பேரரசும் ஆட்சி புரிந்த சுமார் 400 ஆண்டுகளாக இளகல் தீப்பாறை (chloritic schist) அல்லது மாவுக் கற்களே (soapstone) கோயில் கட்டிட வேலைகளில் விரும்பப்பட்டன. மாவுக்கல் செதுக்குவதற்கு இலகுவானது என்பதால் சிற்பவேலைகளுக்கும் இது பெரிதும் பயன்பட்டது. விஜயநகரக் காலத்தில், பாதமி சாளுக்கியப் பாணிக் கட்டிடங்களுக்கு உள்ளூர்க் கருங்கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

சில சிற்பங்களிலும், புடைப்புச் சிற்பங்களிலும் மாவுக்கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு இருப்பதையும் காணலாம். கருங்கற் பயன்பாடு சிற்பவேலையின் செறிவைக் குறைத்துவிட்டாலும், கருங்கல் நீண்டகாலம் நிலைக்கக் கூடியது என்பதால் கோயில் கட்டிடங்களுக்கு விரும்பப்பட்டது. இங்கே பயன்பட்ட கருங்கற்கள் செதில்களாக உடையக்கூடியனவாக இருந்ததால், முன்னைய காலத்தைப் போல் உயர்தரம் வாய்ந்த சிற்பங்கள் மிகச் சிலவற்றையே உருவாக்க முடிந்தது. சிற்பங்களில் பயன்பட்ட கற்களில் காணப்பட்ட சீரற்ற மேற்பரப்பை மறைப்பதற்காக, சிற்பிகள் சாந்துப் பூச்சுக்களைப் பூசி மேற்பரப்பை வழுவழுப்பு ஆக்கியதுடன், நிறங்களும் பூசி அழகுபடுத்தினர்.

கோயில் அமைப்பு

விஜயநகரக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் உறுதியான சுற்று மதில்களால் சூழப்பட்டவை. சிறிய கோயில்கள் ஒரு கருவறையையும் அதன் முன் அர்த்த மண்டபம் எனப்படும் சிறிய மண்டபம் ஒன்றையும் மட்டும் கொண்டவை. நடுத்தர அளவிலான கோயில்களில், கருவறையயும், அர்த்த மண்டபத்தையும் இணைக்கும் சிறிய இடைநாழி எனும் ஒரு சிறிய இடம் அமைந்திருக்கும். அத்துடன் அர்த்த மண்டபத்துக்கு அப்பால் முக மண்டபம் என்னும் இன்னொரு மண்டபமும் இருக்கும்.

பெரிய கோயில்களில் சுற்று மதில்களில் வாயில்கள் இருக்கும் இடங்களில் பெரிய கோபுரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. விஜயநகரப் பேரரசர்களான ராயர்களின் பெயரைத் தழுவி இக் கோபுரங்கள் ராய கோபுரங்கள் என அழைக்கப்பட்டன. இவை, மரம், செங்கல், சாந்து ஆகியவற்றைக் கொண்டு, பெரும்பாலும் சோழர் பாணியில் அமைக்கப்பட்டன. கோபுரங்களில், மக்கள், கடவுளர் ஆகியோரின் பெரிய அளவுச் சிற்பங்கள் அமைக்கப்பட்டு அழகூட்டப்பட்டன.

தமிழர் கட்டிடக்கலைச் செல்வாக்கினால் உருவான இவ்வழக்கம், பேரரசன் கிருஷ்ணதேவராயரின் காலத்தில் பிரபலமாகிப் பின்வந்த 200 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து புழக்கத்தில் இருந்து வந்தது. பேலூரில் உள்ள சென்னகேசவர் கோயில் கோபுரம், ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீசைலம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள கோயில் கோபுரங்கள் ஆகியவை ராய கோபுரங்களுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகும். இவை தவிர, மதில்களுக்குள் கருவறையைச் சுற்றிய கூரையிடப்பட்ட திருச்சுற்று, மகாமண்டபம் எனப்படும் தூண்களோடு கூடிய பெரிய மண்டபம், கல்யாண மண்டபம், திருக்குளம் என்பனவும் இக்காலக் கோயில்களின் கூறுகள் ஆயின.

இக் காலத் தூண்களின் ஒரு புறத்தில், அவற்றோடு ஒட்டியபடி நிமிர்ந்த நிலையில் யாளிகள், முதுகில் வீரர்கள் இருக்க, இரண்டு கால்களில் பாய்ந்தபடி நிமிர்ந்து நிற்கும் குதிரைகள் ஆகியவற்றின் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. தூணின் மறு பக்கங்களில் இந்துப் பழங்கதைகளை விளக்கும் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். யாளிகள், குதிரைகள் போன்றவை இல்லாத தூண்கள் சதுர வடிவாக அமைந்து அவற்றில் பழங்கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அழகூட்டல்கள் காணப்படும்.

கட்டிடக்கலை ஒழுங்கு

கட்டிடக்கலை ஒழுங்கு (Architectural Order) என்பது கட்டிடமொன்றில் அதன் உறுப்புக்களின் முறைப்படுத்தப்பட்ட ஒழுங்கமைவு ஆகும். கட்டிடக்கலை ஒழுங்கு என்னும்போது கட்டிடக்கலையில் காணப்படுகின்ற இவ்வாறான ஒழுங்கமைவைக் குறிக்கும். இக்கட்டிடக்கலை ஒழுங்கானது பண்டைக்கால இந்தியாவின் ஆகமங்கள் மற்றும் சிற்பநூல்களில் அடங்கியுள்ள கட்டிடக்கலை, சிற்பம் ஆகியவை தொடர்பான விதிகளுக்கு

அமையவும், பிரதேச மற்றும் சமுதாய, அரசியல், பண்பாட்டு நிலைமைகளை ஒட்டியும் வளர்ந்து வந்ததாகும்.

கட்டிடக்கலை பெரும்பாலும் சமயம் சார்ந்ததாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இதனால் கோயில் கட்டிடங்களை ஆராய்வதன் மூலம் இக் கட்டிடக்கலை ஒழுங்கு பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியும்.

அடிப்படை உறுப்புகள்

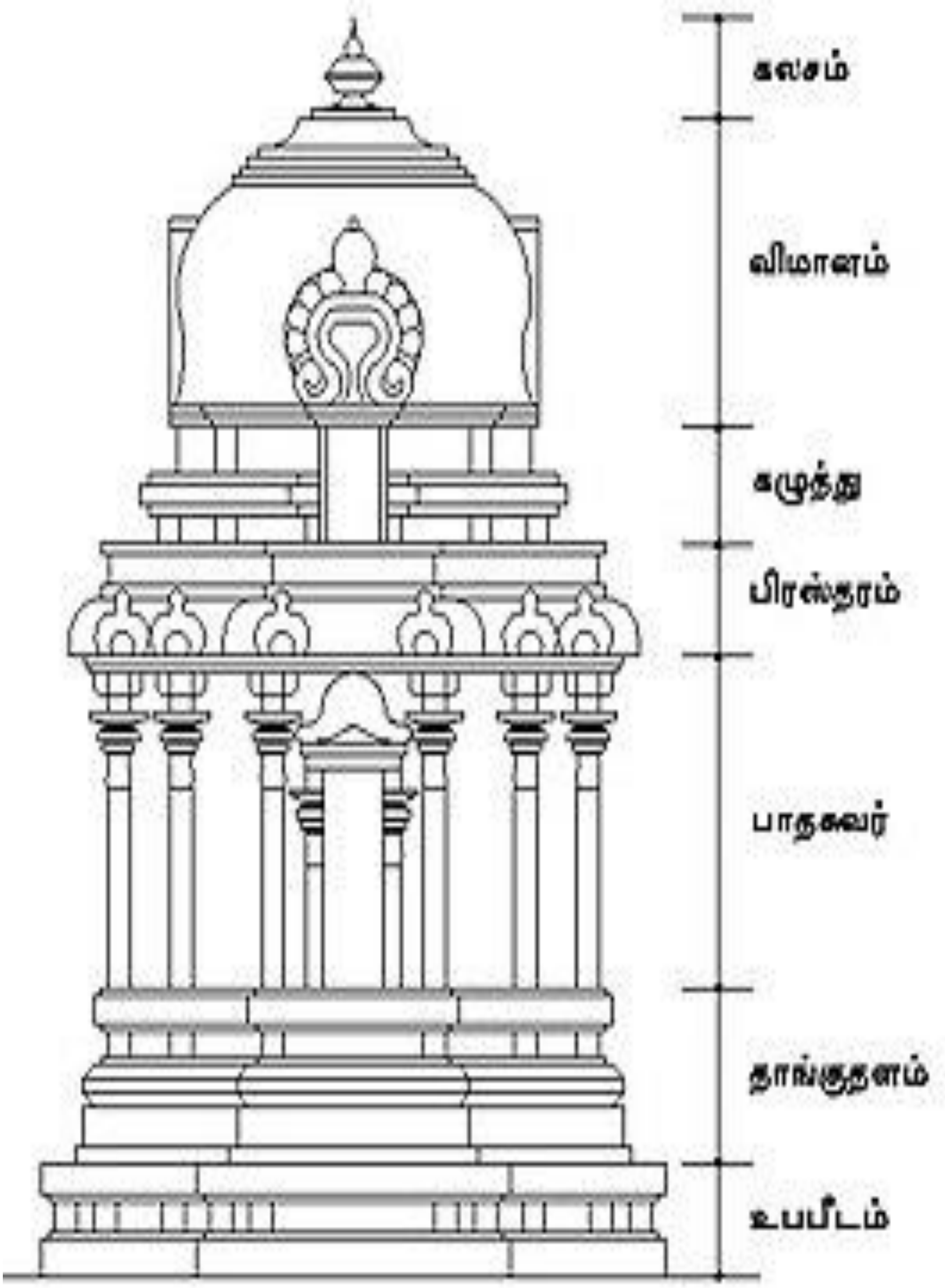

கட்டிடக்கலை உறுப்புக்கள்

ஒற்றைக் கருவறையுடன் கூடிய எளிமையான கோயில் கட்டிடமொன்று கட்டிடக்கலையின் அடிப்படையான உறுப்புக்களான (அங்கங்கள்) பின்வரும் அனைத்தையும் கொண்டிருக்கக்கூடும்.

- *உபபீடம்*
- *தாங்குதளம் (அதிடானம்)*
- *பாதசுவர் அல்லது கால் (பித்தி)*
- *தளவரிசை (பிரஸ்தாரம்)*
- *கழுத்து (கட்டிடக்கலை) (கிரீவம்)*
- *சிகரம்*
- *முடி (கட்டிடக்கலை)(கலசம்)*

மேலே தரப்பட்ட ஒவ்வொரு உறுப்பும் பல துணை உறுப்புக்களால் ஆனது. துணை உறுப்புக்கள் வெவ்வேறான எண்ணிக்கைகளிலும், விதங்களிலும் சேர்வதன் மூலம் பலவகையான அடிப்படை உறுப்புகள் உருவாகின்றன. புழக்கத்திலுள்ள பல்வேறு சிற்பநூல்களும் ஆகமங்களும் இவ்வாறான வேறுபாடுகள் குறித்து விளக்குகின்றன.

உபபீடம்

கட்டிடங்களில் நிலத்துக்கு மேல் அமைகின்ற முதல் உறுப்பு இது. ஆரம்பகாலக் கட்டிடங்களில் உபபீடம் காணப்படவில்லை. கட்டிடங்களின் அளவு பெரிதாகி அவற்றின் சிக்கல் தன்மையும் அதிகரித்தபோது இந்த உறுப்புச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதன்மேல் அமைக்கப்படவுள்ள தாங்குதளத்துக்கு வலுவூட்டவும், கட்டிடத்தை உயர்த்திக் காட்டுவதற்குமாகவே உபபீடங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன என்று சிற்பநூல்கள் கூறுகின்றன.

மயமதம், வேதி பத்ரம், பிரதி பத்ரம், சுப பத்ரம் என மூன்று வகையான உபபீடங்கள் பற்றியும், காசியப சிற்பசாஸ்திரம் என்னும் சிற்பநூல், பிரதி பத்ரம், பிரதி சுந்தரம், சௌபத்ரம், கல்யாணிகா என்னும் நான்கு வகையான உபபீடங்கள் பற்றியும் விளக்குகின்றன.

தாங்குதளம்

சிற்ப நூல்களின்படி கட்டிடங்களின் அடித்தளம் இத்தாங்குதளங்களே. வடமொழியில் இதனை அதிஷ்டானம் என்பர். எதன்மீது கட்டிடங்கள் அமைக்கப்படுகின்றனவோ அதுவே அதிஷ்டானம் என மயமதம் கூறுகிறது. தாங்குதளங்கள், பாதபந்தம், பிரதிபந்தம், பத்மபந்தம் என

மூன்று பெரும்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. இவை மேலும் பல துணைப்பிரிவுகளாக வகுக்கப்படுகின்றன. மயமதம் 14 வகையான தாங்குதளங்கள் பற்றியும், காசியப சிற்பசாஸ்திரம் 22 வகையான தாங்கு தளங்கள் பற்றியும் விபரங்கள் தருகின்றன.

- பாதசுவர்
- தளவரிசை
- கழுத்து
- சிகரம்
- முடி

கட்டடக்கலை

கட்டடக்கலை என்பது கட்டடங்கள் மற்றும் அதன் உடல் கட்டமைப்புகளை வடிவமைத்தல், செயல்முறைத் திட்டமிடல், மற்றும் கட்டடங்கள் கட்டுவதை உள்ளடக்கியதாகும். கட்டடக்கலை படைப்புகள், கட்டடங்கள் பொருள் வடிவம், பெரும்பாலும் கலாச்சார சின்னங்களாக மற்றும் கலை படைப்புகளாக காணப்படுகின்றது. வரலாற்று நாகரிகங்கள் பெரும்பாலும் அவர்களின் கட்டடக்கலை சாதனைகளின் மூலம் அடையாளம் காணப்படுகின்றன.

ஒரு விரிவான வரைவிலக்கணம், பெருமட்டத்தில், நகரத் திட்டமிடல், நகர்ப்புற வடிவமைப்பு மற்றும் நிலத்தோற்றம் முதலியவற்றையும், நுண்மட்டத்தில், தளபாடங்கள், உற்பத்திப்பொருள் முதலியவற்றை உள்ளடக்கிய, முழு உருவாக்கச் சூழலின் வடிவமைப்பைக் கட்டடக்கலைக்குள் அடக்கும்.

மேற்படி விடயத்தில், தற்போது கிடைக்கும் மிகப் பழைய ஆக்கம், பொ.ஊ. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த உரோமானியக் கட்டடக் கலைஞரான விட்ருவியஸ் என்பாரது "கட்டடக்கலை தொடர்பில்", என்ற நூலாகும். இவரது கூற்றுப்படி, நல்ல கட்டடம், அழகு, உறுதி, பயன்பாடு ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். மேற்படி மூன்றும், ஒன்றின் மீதொன்று அளவுமீறி ஆதிக்கம் செலுத்தாமல், தங்களிடையே சமனிலையையும், ஒருங்கிணைப்பையும் கொண்டிருத்தலே கட்டடக்கலை என்று சொல்லலாம்.

ஒரு மேலான வரைவிலக்கணம், கட்டடக்கலையைச், செயற்பாட்டு, அழகியல், உளவியல் என்பன தொடர்பான விடயங்களைக் கையாளல் என்ற விதத்தில் நோக்குகிறது. எனினும், இன்னொரு விதத்தில் பார்த்தால், செயற்பாடு என்பது, அழகியல், உளவியல் உட்பட்ட எல்லா அளபுருக்களையும் தன்னுள் அடக்குவதாகக் கொள்ளலாம்.

கட்டடக்கலை, கணிதம், அறிவியல், கலை, தொழிநுட்பம், சமூக அறிவியல், அரசியல், வரலாறு, தத்துவம், பொன்றவற்றுடன் தொடர்புள்ள, ஒரு பல்துறைக் களமாகும். விட்ருவியசின் சொற்களில், "கட்டடக்கலையென்பது, வேறுபல அறிவியல் துறைகளிலிருந்து எழுவதும், பெருமளவு, பல்வேறுபட்ட அறிவுத்துறைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஒரு அறிவியலாகும்: இதன் உதவியைக் கொண்டே பல்வேறு கலைத் துறைகளினதும் விளைவுகள் மதிப்பீடு செய்யப்படுகின்றன". மேலும் ஒரு கட்டடக் கலைஞன், இசை, வானியல் முதலிய துறைகளிலும் நல்ல பரிச்சயமுடையவனாயிருக்க வேண்டும் என்பது விட்ருவியசின் கருத்து. தத்துவம் குறிப்பாக விருப்பத்துக்குரியது.

உண்மையில், அணுகுமுறை பற்றிக் கருதும்போது, ஒவ்வொரு கட்டடக் கலைஞனதும் தத்துவம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறோம். பகுத்தறிவியம், பட்டறிவியம், கட்டமைப்பியம், பின்கட்டமைப்பியம் மற்றும் தோற்றப்பாட்டியல் என்பன போன்ற போக்குகள், கட்டடக்கலையில், தத்துவத்தின் செல்வாக்கைக் காட்டும் சில எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

கட்டடக்கலைக் கோட்பாடுகள்

கொலோசியம், ரோம், இத்தாலி லியொன் பட்டிஸ்டா ஆல்பர்ட்டி என்பவர் தான் எழுதிய நூலொன்றில் விட்ருவியசின் கருத்துக்களை விரிவாக்கினார். அலங்காரங்களும் அழகுக்குப் பங்களிப்புச் செய்த போதிலும், அழகு என்பது, அளவுவிகிதம் (proportion) தொடர்பிலானது என்று இவர் எழுதினார். ஆல்பர்ட்டியின் கருத்துப்படி ஒரு முறையான உடலமைப்புக் கொண்ட மனிதனின் உடலின் அளவுவிகிதங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் விதிகளே சிறப்பான அளவுவிகிதங்களுக்கான விதிகளாகும்.

அழகைப் பொருளின் தன்மைக்குப் புறம்பாக வெளியிலிருந்து கொண்டுவந்து ஒட்டவைக்க முடியாது, பொருள்களோடு அவற்றின் அழகு இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது என்னும் கருத்தே இங்கு முக்கியமான அம்சம். கட்டடக்கலையிலும், பிற அழகியல் கலைகளிலும் பாணி என்னும் ஒரு அம்சம் இடைக்காலத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தது. ஆனால், பாணி என்னும் கருத்துரு 16-ஆம் நூற்றாண்டில் வாசரி என்பவர் எழுதிய நூல்களினூடாகவே அறிமுகமானது. இந் நூல்கள் 18-ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தாலிய மொழி, பிரெஞ்சு மொழி, ஸ்பானிய மொழி, ஆங்கிலம் ஆகியவற்றில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டது.

19-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலக் கலைத் திறனாய்வாளரான ஜான் ரஸ்கின் என்பவர் 1849-இல் வெளியிட்ட "கட்டடக்கலையின் ஏழு விளக்குகள்" என்னும் நூலில், "கட்டடக்கலை என்பது அதனைக் காண்போருக்கு உள நலத்தையும், ஆற்றலையும், இன்பத்தையும் தரக்கூடிய வகையில், அமைத்து, அலங்கரித்து உருவாக்கப்பட்ட கட்டடங்களாகும்" என்றார். ரஸ்கினுக்கு, கட்டடக்கலையைப் பொறுத்தவரை அழகியலே யாவற்றிலும் முக்கியமான அம்சமாக இருந்தது. மேலும், ஏதோ ஒரு வகையில் அலங்கரிக்கப்படாத கட்டடங்கள் கட்டடக்கலை ஆகமாட்டா என்ற கருத்தையும் அவர் கொண்டிருந்தார்.

கட்டடங்களும், கட்டடக்கலையும்

ஐரோப்பாவின் நுழைவாயில், மட்ரிட், வேண்டுமென்றே சாய்வாகக் கட்டப்பட்ட கட்டடம் ஒரு கட்டடக்கலை சார்ந்த கட்டடத்துக்கும், சாதாரண கட்டடத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடு பலரதும் கவனத்தை ஈர்க்கின்ற விடயமாக இருந்துவருகின்றது. இது குறித்து எழுதிய பிரபலமான பிரெஞ்சுக் கட்டடக்கலைஞரான லெ கொபூசியே, "நீங்கள், கற்கள், மரம், காங்கிறீட்டு என்பவற்றைக் கொண்டு ஒரு வீட்டையோ மாளிகையையோ அமைக்கலாம். அது கட்டுமானம். ஆனால் ஆக்கத்திறன் சிறப்பாக அமையும்போது, அது எனது நெஞ்சைத் தொடுகிறது.

நீங்கள் எனக்கு நல்லது செய்திருக்கிறீர்கள். மிகவும் அழகாக இருக்கிறது என்கிறேன் நான். அதுவே கட்டடக்கலை." எனக் குறிப்பிடுகிறார். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பிய வரலாற்றாசிரியரான "நிக்கொலஸ் பெவ்ஸ்னர்" என்பாருடைய கூற்றுப்படி, ஒரு துவிச்சக்கரவண்டிக் கொட்டகை ஒரு சாதாரண கட்டடமும், லிங்கன் பேராலயம் ஒரு கட்டடக்கலை சார்ந்த கட்டடமுமாகும். தற்காலச் சிந்தனைப் போக்குகளுக்கு அமைய இத்தகைய பிரிவு அவ்வளவு தெளிவானதாக இல்லை.

"பெர்னாட் ருடோவ்ஸ்கி" என்பாரது "கட்டடக்கலைஞன் இல்லாத கட்டடக்கலை" (Architecture without architects) என்னும் பிரபலமான நூல், சாதாரண மக்களால் கட்டப்பட்ட பல்வேறு தரத்திலான கட்டடங்களையும், கட்டடக்கலையின் ஆளுகைக்குள் கொண்டுவந்தது. வரலாற்றில் பின்னோக்கிச் செல்லும்போது, கட்டடக்கலைசார் கட்டடங்கள் எவை, அவ்வாறில்லதவை எவை என்பதிலே கருத்தொற்றுமை காணப்பட்டது.

விருவியசைப் போல், நல்ல கட்டடங்களே கட்டடக்கலைசார்ந்த கட்டடங்கள் என வரைவிலக்கணப்படுத்தினால், கூடாத கட்டடக்கலைசார்ந்த கட்டடங்கள் இல்லையா என்ற கேள்வி எழும். இப்பிரச்சினையிலிருந்து விடுபடுவதற்கு, கட்டடக்கலைசார் கட்டடங்கள் என்பதற்கு, கட்டடக்கலைஞரால் வடிவமைக்கப்பட்ட கட்டடங்கள் என்றும் வரைவிலக்கணம் கூறலாம் எனச் சிலர் கூறுகிறார்கள். இது கட்டடக்கலைஞர் என்பதன் வரைவிலக்கணம் பற்றிய இன்னொரு சர்ச்சையை உருவாக்குவதைத் தவிர்க்க முடியாது.

கட்டடக்கலையின் தற்காலக் கருத்துருக்கள்

19-ஆம் நூற்றாண்டின் புகழ் பெற்ற கட்டடக்கலைஞர் லூயிஸ் சலிவன் கட்டடக்கலை வடிவமைப்பில் புதிய நோக்கு ஒன்றை வளர்ப்பதற்கு முயற்சித்தார். செயற்பாட்டுத் தன்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் இந்த நோக்குக்கு அமைய "செயற்பாட்டுத் தேவைகளிலிருந்தே வடிவம் உருவாகின்றது" (Form follows function) என்னும் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது.

செயற்பாட்டு நோக்கின் அடைப்படையிலேயே அமைப்பும் அழகியலும் நோக்கப்படவேண்டும் என்னும் இக் கருத்து பரவலான ஆதரவையும் எதிர்ப்பையும் பெற்றது. செயற்பாடு என்னும் இப் புதிய கருத்துரு கட்டடங்களின் உளவியல், அழகியல், பண்பாட்டுப் பயன்கள் உட்பட எல்லா வகையான பயன்களும் குறித்த எல்லா அளபுருக்களையும் தன்னுள் அடக்கியிருந்தது.

கட்டடக்கலைஞர்களும் கோட்பாடும்

பல கட்டடக்கலைஞர்கள் கோட்பாட்டை ஒதுக்கித் தள்ளினாலும், செயல்முறையை (practice) வளம்படுத்துவதில் அதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. விட்ருவியஸ் தொடர்ந்து சொன்னபடி, "செய்முறையும், கோட்பாடும் கட்டடக்கலையின் பெற்றோருக்குச் சமம். செயல்முறை என்பது, கொடுக்கப்பட்ட வேலைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் முறைகளைக் கைக்கொள்ளும்போது, அடிக்கடி நிகழும், தொடர்ச்சியான, சமநிலைப்படுத்தும் செயலை, அல்லது வெறுமனே உடற் செயல்பாட்டின்மூலம், ஒரு பொருளைச் சிறந்த பயன்படத்தக்க ஒன்றாக மாற்றுவதைக் குறிக்கும்.

கோட்பாடு என்பது, ஒரு பொருள், பிரேரிக்கப்பட்ட முடிவை அடையும்வகையில், மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதும், விளக்குவதுமான காரணத் தொடர்பாக்கத்தின் விளைவாகும். வெறுமனே செய்முறையிலூறிய கட்டடக்கலைஞன், தான் எடுத்துக்கொண்ட வடிவுருக்களுக்கான (FORMS) காரணங்களை எடுத்துக்காட்ட முடிவதில்லை; கோட்பாட்டுக் கட்டடக்கலைஞனும், பொருளை விட்டு நிழலைப் பிடிப்பதன் மூலம் தோல்வியடைகிறான். எவனொருவன் கோட்பாடு செயல்முறை இரண்டிலும் வல்லவனாக இருக்கிறானோ அவன் இரட்டைப் பலமுள்ளவன்; தன்னுடைய வடிவமைப்பின் தகுதியை நிரூபிக்கக்கூடியவனாக இருக்கின்றது மட்டுமன்றி, அதைத் திறமையாகச் செயற்படுத்தக்கூடியவனயும் இருப்பான்."

கட்டிடக்கலை வரலாறு - தொல்பழங்காலமும் கட்டடக்கலையும்

விருபக்ச கோயில், ஹம்பி, இந்தியா

கட்டடக்கலையென்பது, ஆரம்பத்தில், தேவைகளுக்கும், (உகந்த சூழல், பாதுகாப்பு என்பன) Means (கிடைக்கக் கூடிய கட்டடப்பொருள்கள், தொழில் நுட்பம் முதலியன) என்பவற்றுக்கிடையிலான இயக்கப்பாடுகளிலிருந்து பரிணமித்ததாகும். தொல்பழங்கால, பழங்காலக் கட்டடங்கள் இவ்வகையைச் சேர்ந்தனவாகும். மனித முன்னேற்றத்துடன், அறிவுத்துறைகளும், வாய்மொழி மரபுகளினாலும், செயல்முறைகளினாலும், ஒழுங்கமையத் தொடங்கியபோது, கட்டடம் கட்டுதல் ஒரு கலையாக உருவானது.

இங்கே முதலில் முயன்று தெரிதல் *(Trial and Error)* முறையின் பயன்பாடு, பின்னர் அவற்றில் தேவைக்கேற்ற மாற்றங்கள் அல்லது வெற்றிகரமான முயற்சிகளைப் பிரதிபண்ணல் எனப் பரிணாம வளர்ச்சி நடைபெற்றது. கட்டடக்கலைஞர் மட்டுமே இங்கு முக்கியமானவர் அல்ல. இவர்கள் பங்கு சதவீத அடிப்படையில் மிகக் குறைவே விசேடமாக வளரும் நாடுகளில் இது 5% அளவுக்கும் குறைவே என்றும் கூறப்படுகின்றது. அவர் தொடர்ந்துவரும் கட்டடக்கலை மரபுகளில் ஒரு பகுதியேயாவர்.

நாட்டார் மரபு "(Vernacular Tradition)" என்று அழைக்கப்படும் மரபுசார் கட்டடமுறை இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும், பெரும்பாலான கட்டடங்கள் இம்முறையிலேயே கட்டடக்கலைஞர் அல்லாதவர்களால் உருவாக்கப்படுகின்றன.முற்கால மனிதர் குடியிருப்புகள் கிராமம் சார்ந்தவையாகும். உற்பத்திப் பெருக்கம் ஏற்பட்டபோது கிராமச் சமுதாயங்கள் நகர்சார் சமுதாயங்களாக வளர்ச்சி பெறத்தொடங்கின.

கட்டடங்கள் அதிக சிக்கலானவையாக ஆனதுடன், அவற்றின் வகைகளும் அதிகரித்தன. வீதிகள், பாலங்கள் போன்ற குடிசார் கட்டுமானங்களும், பாடசாலைகள், மருத்துவமனைகள், பொழுதுபோக்கு வசதிகளுக்கான கட்டடங்கள் எனப் புதிய கட்டடவகைகளும் பெருகத்தொடங்கின. எனினும் சமயம் சார்ந்த கட்டடக்கலை அதன் முதன்மையிடத்தைத் தக்கவைத்துக்கொண்டிருந்தது. பல்வேறு கட்டடப்பாணிகளும், வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியதுடன், கட்டடக்கலை பற்றிய எழுத்தாக்கங்களும் உருவாகின. இவற்றிற் சில, கட்டடங்கள் வடிவமைத்தல், கட்டுதல் தொடர்பில் பின்பற்றவேண்டிய விதிகளாக உருப்பெற்றன.

இந்தியாவின் வாஸ்து சாஸ்திரம், சீனாவிலெழுந்த பெங் சுயி போன்ற கீழைத் தேச நூல்களும், மேலை நாட்டிலெழுந்த விட்ருவியசின் நூலும் இதற்கு உதாரணங்களாகும். "கிளாசிக்கல்" மற்றும் மத்திய காலங்களில், ஐரோப்பாவில், கட்டடக்கலைத் துறையில் தனிப்பட்ட கட்டிடக்கலைஞர்கள் முதன்மைப்படுத்தப்படவில்லை.

பண்டை எகிப்தியக் கட்டிடக்கலை

கட்டடக்கலையின் வரலாற்றில் பாரிய கட்டுமானங்களைக் கட்டிய மிகப் பழைய நாகரிகங்களுள் ஆப்பிரிக்காவின் நைல் ஆற்றங்கரையில் உருவாகிச் செழித்த எகிப்திய நாகரிகம் முதன்மையானது. இம் மக்கள் மிகப் பெரிய பிரமிட்டுகளையும், கோயில்களையும் உருவாக்கினர். பல வரலாற்றாளர்களும் உலகக் கட்டடக்கலை வரலாற்றின் தொடக்கத்தை இங்கிருந்துதான் தொடங்குகிறார்கள். ஐரோப்பாவின் தொடக்ககால நாகரிகங்களான கிரேக்க, ரோமர்காலக் கட்டடக்கலைகளுக்கான பல அடிப்படைகளை எகிப்தியக் கட்டடக்கலையில் அடையாளம் காண முடியும்.

மெசொப்பொத்தேமியக் கட்டடக்கலை

தற்கால ஈராக்கிலுள்ள யூபிரட்டீஸ், டைகிரிஸ் ஆகிய ஆறுகளுக்கு இடையேயுள்ள பகுதியில் செழித்து வளர்ந்த மெசொப்பொத்தேமிய நாகரிகம், உலகக் கட்டடக்கலை வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்களிப்புக்களைச் செய்த இன்னொரு தொன்மையான ஆசிய நாகரிகம் ஆகும். மெசொப்பொத்தேமிய ஆற்றுப்படுக்கையிலும், மேற்கு ஈரானியப் பீடபூமியிலும் கட்டப்பட்ட சிகுரட் எனப்படும் கூம்பக வடிவ கோயில் கோபுரங்கள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. இவை பல படிகளாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான 32 சிகுரட்கள் அறியப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் 28 ஈராக்கிலும், 4 ஈரானிலும் உள்ளன.

பண்டைய கிரேக்க கட்டடக்கலை

பண்டைக் கிரேக்க நாகரிகம் பொ.ஊ.மு. 1900 தொடக்கம் பொ.ஊ.மு. 133 வரையான காலப்பகுதியில் செழித்திருந்தது. ஆனால் இதன் தாக்கம் இன்றுவரை மேற்கு நாட்டுப் பண்பாட்டில் உணரப்பட்டு வருகிறது. கிரேக்கர்கள் உலகக் கட்டடக்கலைக்குப் பல குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புக்களைச் செய்துள்ளனர். இக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டடங்களுள் முதன்மையானவை கோயில்கள் ஆகும்.

கிரேக்கக் கோயில்கள் எகிப்தியக் கோயில்களைவிடச் சிறியவை. இவை, ஆள்பவர்களின் அதிகாரத்தைக் காட்டுவதற்காகவோ, பெருமளவிலான மக்கள் குழுமி வழிபடுவதற்காகவோ கட்டப்படவில்லை. இவை முக்கியமாகப் புற அழகுக்காகவும், சூழலில் ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கங்களுக்குமாகவே வடிவமைக்கப்பட்டன.

கிரேக்கக் கட்டடக்கலையில் ஒழுங்குகள் எனப்படும் மூன்று விதமான பாணிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவை டொரிக், அயனிக், கொறிந்தியன் என அழைக்கப்பட்டன. ஒழுங்குகள் என்பன தூண்களின் அமைப்பு, அவற்றின் அளவுவிகிதங்கள், அலங்காரங்கள், அவற்றால் தாங்கப்படும் வளைகளின் அமைப்பு அலங்காரம் முதலியவை தொடர்பானது.

பண்டைய ரோமக் கட்டடக்கலை

ரோமர் காலம் பொ.ஊ.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் இருந்து தொடங்குகிறது. ரோமர்களின் கட்டடக்கலை ஓரளவுக்குக் கிரேக்கக் கட்டடக்கலையின் தொடர்ச்சியே எனினும் ரோமர் காலத்தில் கட்டடக்கலையில் பெருமளவு வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ரோமர் புத்தாக்கத் திறனும், கட்டடப்பொருள்கள் பற்றிய நல்ல அறிவும் கொண்டிருந்தனர். இயற்கையாகக் கிடைத்த கற்கள் முதலியவற்றை வெட்டிக் கட்டடக் கற்களை உருவாக்கும் முறைக்குப் பதிலாகச் சுண்ணாம்பு, மணல், சிறு கற்கள் போன்றவற்றை நீருடன் கலந்து ஒருவகைக் காங்கிறீட்டுச் செய்யும் முறையை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் ரோமர்களே.

கட்டடக்கலை ஒழுங்குகளைப் பொறுத்தவரை ரோமர் மேலும் இரண்டு ஒழுங்குகளைப் பயன்படுத்தினர். இவை கூட்டு ஒழுங்கு, டஸ்கன் ஒழுங்கு என்பவையாகும்.

மறுமலர்ச்சிக்காலமும் கட்டடக்கலைஞரும்

தாஜ் மஹால், ஆக்ரா, இந்தியா

"ரெனசான்ஸ்" என்று அழைக்கப்பட்ட, மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத் தொடக்கத்துடன், சமயத்தைவிட மனிதசமுதாயமும், தனிப்பட்டவர்களும், முதன்மை பெறத் தொடங்கியமையும், அக்காலத்திலேற்பட்ட முன்னேற்றமும், அதன் பெறுபேறுகளும், கட்டடக்கலைத்துறையில் புதிய அத்தியாயமொன்றுக்கு அடிகோலின.

கட்டடக்கலை தொடர்பில், தனிப்பட்ட கட்டடக்கலைஞர்கள் பெருமைப்படுத்தப்பட்டனர். மைக்கலாஞ்சலோ, லியொனார்டோ டா வின்சி, புரூணலெஸ்ச்சி போன்றவர்களை உதாரணமாகக் காட்டலாம். அக்காலத்தில், சிற்பி, கட்டடக் கலைஞன், பொறியியலாளன் எனத் தொழிற்பிரிவுகள் இருக்கவில்லை. ஒரு சிற்பியே (சிற்பம் செய்பவன்) பாலமொன்றை வடிவமைத்துக் கட்டக்கூடிய நிலை இருந்தது. அதற்குத் தேவையான கணித அறிவும்கூடப் பொதுமை அறிவின் பாற்பட்டதாகவேயிருந்தது. இந்தியாவிலும், சிற்பக் கலைஞர்களே கட்டடங்களையும் வடிவமைத்துக் கட்டினார்கள். கட்டடக்கலை, பொறியியல் அனைத்தும் இச்சிற்பக் கலைக்கு உள்ளேயே அடங்கியிருந்தன.

கட்டடம் சார்ந்த தேவைகளின் அதிகரிப்பு, அவை தொடர்பான பெருமளவு அறிவு வளர்ச்சி என்பவற்றோடு, புதிய கட்டடப்பொருட்களின் அறிமுகம், தொழில்நுட்பங்களின் வளர்ச்சி என்பனவும் சேர்ந்து கட்டடத்துறையினுள் பல்வேறு தொழிற்பிரிவுகள் உருவாக வழி சமைத்தன. கூடிய தொழில் நுட்ப அம்சங்களை எடுத்துக்கொண்டு பல்வேறு பொறியியற் துறைகள் பிரிந்துபோகக் கட்டடக்கலை அழகியல் அம்சங்களையும், இடவெளி (space) வடிவமைப்புத் தொடர்பான பொறுப்புக்களையும் உள்ளடக்கி, வளர்ச்சியடைந்தது.

"சீமான் கட்டடக்கலைஞர்" என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு பிரிவினர் உருவாகினர். பொதுவாகப் பெரும் பணக்காரர்களை வாடிக்கையாளராகக் கொண்டிருந்த இவர்கள், தோற்றம் சார்ந்த அம்சங்களிலேயே கூடிய கவனம் செலுத்தினர். அதுவும் பெரும்பாலும், வரலாற்றுக் கட்டட மாதிரிகளையே பின்பற்றிவந்தனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்சிலிருந்த இக்கோல் டெஸ் பியூக்ஸ் ஆர்ட்ஸ் (Ecole des Beaux Arts) என்னும் நிறுவனம், சூழ்நிலை சார்ந்த அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடாது, அழகிய வரைபடங்களை உள்ளடக்கிய விரைவான திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கே பயிற்சி கொடுத்துவந்தது.

இதற்கிடையில், தொழிற்புரட்சி தொகையான நுகர்வுக்கான பாதையைத் திறந்துவிட்டதுடன், ஒருகாலத்தில் விலையுயர்ந்த கைவினைத்திறனோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்த அலங்காரப் பொருட்கள், இயந்திர உற்பத்தியின் கீழ் மலிந்ததன் காரணமாக, அழகியல் மத்தியதர மக்கள் மட்டத்திலும் எதிர்பார்க்கப்படும் ஒன்றாக மாறியது. எனினும், உற்பத்தி வழிமுறைகளின் வெளிப்பாடுகளோடு இயைந்த நேர்மையும், அழகும் இவ்வுற்பத்திப் பொருட்களிற் குறைவாகவே காணப்பட்டன.

நவீனத்துவமும் கட்டடக்கலையும்

கிறிஸ்லர் கட்டிடம், நியூ யோர்க் நகரம், ஐக்கிய அமெரிக்கா இவ்வாறான ஒரு பொதுவான நிலைமையினால் உருவான திருப்தியின்மை, 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பல புதிய சிந்தனைப் பாதைகளுக்கு வித்திட்டது. கட்டடக்கலையைப் பொறுத்தவரை இது நவீன கட்டடக்கலைக்கு முன்னோடியாக அமைந்ததெனலாம். சிறந்த தரத்தையுடைய இயந்திர உற்பத்திப் பொருட்களை உற்பத்திசெய்வதற்காக உருவாக்கப்பட்ட டொய்ச் வேர்க்பண்ட் (Deutshe Werkbund) இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கைத்தொழில் வடிவமைப்புத் துறை இங்கேதான் ஆரம்பமானதாகப் பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. இதைத் தொடர்ந்து, 1919 ல், ஜெர்மனியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பௌஹவுஸ் (Bauhaus) பாடசாலை வரலாற்றை நிராகரித்துவிட்டு, கட்டடக்கலை என்பது கலை, கைவினை மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் ஒரு தொகுப்பு என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தது.

முதன்முதலில் நவீன கட்டடக்கலை பயிலப்படத் தொடங்கியபோது, அது, தார்மீக, தத்துவ, அழகியல் அடிப்படைகளிலமைந்த, ஒரு முன்னோடி இயக்கமாக இருந்தது. வரலாற்றை

நிராகரித்து, வடிவத்தை உருவாக்கும் காரணியாகச் செயற்பாட்டை (function) கருதியது மூலம் உண்மையைத் தேட முயற்சிக்கப்பட்டது. கட்டடக்கலைஞர்கள் பிரபலமனார்கள். பின்னர், நவீன கட்டடக்கலை, பொருளாதார நோக்கத்தையும், எளிமையையும் கருத்தில் கொண்டு, பெரும்படி உற்பத்திமுறையை நோக்கிச் சென்றது.

நவீனத்துவக் கட்டடக்கலைஞர்கள், கட்டடங்களை அவற்றின் அடிப்படையான வடிவங்களுக்கு எளிமையாக்க முயன்றனர். இவர்கள் கட்டடங்களில் அலங்காரங்களை நீக்கிவிட்டனர். உருக்குத் தூண்கள், வளைகள், காங்கிறீற்று மேற்பரப்புக்கள் போன்ற தங்கள் உண்மையான அமைப்புக்களை வெளிப்படுத்தும் கட்டடங்கள் அலங்காரங்கள் இன்றித் தம்மளவிலேயே அழகானவையாகக் கருதப்பட்டன.

மீஸ் வான் டெர் ரோ போன்ற கட்டடக்கலைஞர்கள், கட்டடப்பொருட்கள், கட்டுமான நுட்பங்கள் என்பவற்றின் உள்ளார்ந்த அழகியல் இயல்புகளைப் பயன்படுத்திக் கட்டடங்களை அழகாக்க முயன்றனர். இவர்கள் மரபுவழியான வரலாற்று வடிவங்களுக்குப் பதிலாக எளிமையான வடிவவியல் வடிவங்களை உருவாக்கினர். எனினும், நவீன கட்டடக்கலையில் ஒரு தரக்குறைவு ஏற்பட்டிருப்பதை, 1960களிலிருந்து, பொதுமக்கள் உணர ஆரம்பித்தனர். கருத்தின்மை, வரட்சித்தனம், அழகின்மை, ஒருசீர்த்தன்மை மற்றும் உளவியற் தாக்கங்கள் என்பன இந்நிலைக்குக் காரணமாகக் காட்டப்பட்ட சில விடயங்களாகும்.

கட்டடக்கலையில் இருக்கவேண்டிய ஆழத்தைத் தியாகம் செய்துவிட்டு, வெளித்தோற்ற அளவில் பொதுமக்களைக் கவரக்கூடிய கட்டடங்களைக் கொடுக்கும் பாதையொன்றைக் கைக்கொள்வதுமூலம், மேற்கூறிய நிலைமைக்குப் பதிலளிக்கக் கட்டடக்கலைத் துறை முயன்றது. இது பின்நவீனத்துவம் (Postmodernism) என அழைக்கப்பட்டது. உள்ளே செயல்பாடுகளுக்கு உகந்தபடியான வடிவமைப்பையும், வெளியில் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான கொட்டகை; உள்ளும், புறமும் ஒரே நேரத்தில் சிந்தித்து வடிவமைக்கமுயன்று, கவர்ச்சியற்ற கட்டடத்தைக் கட்டுவதிலும் சிறந்தது என்ற தொனிகொண்ட, ராபர்ட் வெஞ்சூரி என்னும் கட்டடக்கலைஞரது கருத்து, இந்த அணுகுமுறையின் நோக்கத்தை விளக்குகிறது.

கட்டடக்கலை இன்று

கட்டடக்கலைத் துறையின் இன்னொரு பகுதியினரும், கட்டடக்கலைஞரல்லாதோர் சிலரும், பிரச்சினையின் அடிப்படை என்று அவர்கள் கருதிய விடயங்களுக்குத் தீர்வுகாண்பதன் மூலம் இப் பிரச்சினையை அணுக முயன்றனர். கட்டடக்கலையென்பது, தனிப்பட்ட கட்டடக்கலைஞர்கள் தங்கள் விருப்பங்கள், தத்துவங்கள் அல்லது அழகியல் நோக்கங்களை அடைவதற்கான ஒன்றல்லவென்றும், மாறாக மக்களுடைய நாளாந்தத் தேவைகளைக் கருத்திற்கொண்டு, தொழில்நுட்பங்களை உபயோகப்படுத்தி, வாழ்வுக்குகந்த சூழலை வழங்குவதாக இருக்கவேண்டுமென அவர்கள் கருதினர்.

சிறந்த உற்பத்திகளை உருவாக்குவதற்கு வழிசமைக்கக் கூடிய, புதிய வடிவமைப்பு வழிமுறையைக் கண்டுபிடிக்கும் நோக்கில், கிறிஸ் ஜோன்ஸ், கிறிஸ்தோபர் அலெக்ஸாண்டர் போன்றவர்களைக் கொண்ட வடிவமைப்பு வழிமுறைகள் இயக்கம் *(Design Methodology Movement)* ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நடத்தை, சூழல் மற்றும் சமூக அறிவியல் சார்ந்த விடயங்களில் விரிவான ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டு, வடிவமைப்பு வழிமுறைகளுக்கு உதவக்கூடிய தகவல்கள் பெறப்பட்டன.

Gare do Oriente புகையிரத நிலையம், லிஸ்பன், உருவாக்கியவர் சந்தியாகோ கலற்றாவா மேலும் பல பிரச்சினைகள் அடையாளம் காணப்படத் தொடங்கியபோது, கட்டடச் சேவைகள் போன்ற அம்சங்கள் தொடர்பில், கட்டடங்களின் சிக்கல்தன்மை அதிகரித்து, கட்டடக்கலை, எப்பொழுதுமில்லாதபடி பல்துறைசார்ந்த ஒன்றாக ஆனது. இதனால், கட்டடக்கலை சார்ந்த கட்டடங்களின் உருவாக்கத்துக்கு, பல உயர்தொழில் நிபுணர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு தேவைப்பட்டது.

ஆரம்பத்தில் இக்குழுவுக்குக் கட்டடக் கலைஞரே தலைவராக விளங்கினார். தற்காலத்தில் இத் தலைமைப் பொறுப்புக்கும், பல சிறப்புப் பயிற்சிகள் தேவைப்பட்ட காரணத்தினால், திட்ட முகாமைத்துவம் போன்ற புதிய துறைகள் தோன்றிக் கட்டடக்கலைத் துறையின் தலைமை நிலையையும் பிடித்துக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டன. எனினும், கட்டடங்களின் வடிவமைப்பு அம்சங்களைப் பொறுத்தவரை, கட்டடக்கலைத்துறை இன்னும் பலமாகவேயிருந்து வருகின்றது. விசேடமாக, பண்பாட்டுச் சின்னங்களாகக் கருதப்படக்கூடிய கட்டடவகைகளில், கட்டடக்கலைப் பாணி சார்ந்த பரிசோதனைகள் இன்னும் நிகழக்கூடிய நிலையுள்ளதுடன் அவை மேற்படி பரிசோதனைகளின் காட்சியகங்களாகவும் விளங்குகின்றன.

மனித இனத்தின் உற்பத்திகளிலே, எக்காலத்திலும், மிகக் கூடிய அளவு பார்வைக்குத் தெரிகின்றவை கட்டடங்களேயாகும். இருந்தும், அவற்றுட் பெரும்பாலானவை, சாதாரண மக்களினாலேயோ அல்லது வளரும் நாடுகளிலுள்ளதுபோல், கொத்தனார்களாலேயோ கட்டப்படுகின்றன. வளர்ந்த நாடுகளிலே தரப்படுத்தப்பட்ட *(standardised)* உற்பத்திமுறைகள் மூலம் பெருமளவு கட்டடங்கள் உருவாகின்றன.

கட்டட உற்பத்தியின் மிகக் குறைவான வீதமே கட்டடக்கலைஞரின் ஈடுபாட்டைக் கொண்டுள்ளன. சிக்கலான கட்டட வகைகளிலும், பண்பாட்டு, மற்றும் அரசியற் சின்னங்களாக விளங்கக்கூடிய கட்டடங்களில் மட்டுமே கட்டடக்கலைஞரின் திறமை பெரும்பாலும் வேண்டப்படுகின்றது. இவற்றைத்தான் பொதுமக்களும், கட்டடக்கலை சார்ந்த கட்டடங்களாகக் கருதுகிறார்கள். சமூகத்துக்கும், கட்டடக்கலைஞருக்குமிடையே எப்பொழுதும் ஒரு கருத்துப்பரிமாற்றம் நடந்துகொண்டுதான் வருகிறது. இப் பரிமாற்றத்தின் விளைவுகள்தான் கட்டடக்கலையும், அதன் உற்பத்திப்பொருட்களுமாகும் என்று சொல்லலாம்.

இந்தியக் கட்டிடக்கலை

இந்தியக் கட்டிடக்கலையின் பற்றியான மிக முந்திய ஆதாரங்கள், சிந்துவெளிப் பண்பாட்டுக் காலத்திலேயே காணப்பட்டது. சிந்துவெளிப் பண்பாட்டுக் காலமென்பது ஏறத்தாழ கி.மு 3500-இலிருந்து கி.மு 2000 வரையிலான காலப்பகுதியாகும். இக்காலகட்டத்தில் இருந்த மொஹெஞ்சதாரோ, ஹரப்பா போன்ற முக்கிய நகரங்களின் அழிபாடுகளிலிருந்து, அக்காலத்தின் கட்டிடக்கலையில் இந்தியர்கள் அடைந்திருந்த உயர் நிலை பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆனால், கி.மு 1500 அளவில் சிந்துவெளிப் பண்பாடு அழிந்த பின்னர், ஏறத்தாழ கி.மு. 500 வரைக்கும் நிலைத்திருக்கும் வகையில் எவ்வித கட்டிடங்களும், கட்டப்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

வேதகாலக் கட்டிடக்கலை

கி.மு 15 ஆம் நூற்றாண்டளவில் வடமேற்கு எல்லையூடாக இந்தியாவுக்குள் பெருமளவில் நுழைந்த ஆரிய இனத்தவர் நகர வாழ்வுக்குப் பழக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கவில்லை. இதனால் போர் வலிமையில் உயர் நிலையில் இருந்தது போலக் கட்டிடக்கலை மற்றும் நகர அமைப்புத் துறைகளில் சிந்துவெளிப் பண்பாட்டு மக்களைப்போல் சிறப்படைந்திருக்கவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. இக்காலத்தில் மரம், மூங்கில் என்பவற்றைக் கொண்டே கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

வேதகாலம் என்று பொதுவாக அழைக்கப்படும் இக்காலத்தில் மரத்தினாலான பாதுகாப்பு அரண்களைக் கொண்ட ஊர்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததாக ஆய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள். பிற்காலத்தில் நிலைத்து நிற்கக்கூடிய பொருட்களால் கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டபோதும், மரம், மூங்கில் முதலியவற்றால் அமைக்கப்பட்ட கட்டிடங்களின் மாதிரிகளையும், அமைப்பு வேலைப்பாடுகளையும் அப்படியே படியெடுத்து அமைத்தார்கள். இதனால் இப்போது நிலைத்திருக்கும் பிற்காலக் கற்கட்டிடங்களை ஆராய்வதின் மூலம் வேத காலத்துக் கட்டிட அமைப்பு முறைகளை ஓரளவுக்கு உய்த்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

பௌத்த கட்டிடக்கலை

கி.மு 5 ஆம் நூற்றாண்டளவில் கங்கைக் கரையோரமாக மக்கள் குடியேற்றங்களும் பல சிறிய அரசுகளும் உருவாகியிருந்தன. வேதகாலப் பிராமணீயத்துக்கு மாற்றாகப் பௌத்தம், சமணம் என்னும் மதங்கள் தோன்றிச் செல்வாக்குப் பெற்றுவந்தன. அக்காலத்தில் பரந்த பலம் பொருந்திய மௌரியப் பேரரசன் அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியில் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு மத்தியில் பௌத்தம் அரச சமயமாகி இந்தியாவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும், இந்தியாவுக்கு வெளியிலும் கூடப் பரவியபோது, அதன் வலு, செல்வாக்கு என்பன காரணமாக அச்சமயம் சார்பான பல கட்டிடங்களை நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்கக் கூடியதாக அமைக்க முடிந்தது. இக்காலத்தைச் சேர்ந்த கட்டிடக்கலை பொதுவாகப் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை என அழைக்கப்படுகின்றது. இக்காலம் கி.மு 250 தொடக்கம் கி.பி 600 களின் முடிவு வரையாகும்

என்பது ஆய்வாளர்கள் கருத்து. இக்காலத்தில் உருவான கட்டிடக்கலையே இந்தியப் பாரம்பரியக் கட்டிடக்கலையின் அடிப்படை எனலாம்.

இந்துக் கட்டிடக்கலை

இந்து சமயம், பௌத்தம் தோன்றுவதற்கு முன் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே வளர்ச்சியடைந்து வந்திருக்கின்றது எனினும், கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டு வரை கட்டப்பட்டிருக்கக் கூடிய இந்துக் கட்டிடங்கள் எதுவும் அறியப் படவில்லை. பௌத்த சமயம் இந்தியாவில் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கிய பின்னரே இந்துக் கட்டிடக்கலையின் வேகமான வளர்ச்சி ஆரம்பித்தது எனலாம். இந்துக் கட்டிடக்கலையின் கூறுகள் பலவும் பௌத்த கட்டிடக்கலையில் காணப்பட்டவையே.

நிலைத்து நிற்கக்கூடியதாகக் கட்டப்பட்ட இந்துக் கட்டிடக்கலையின் ஆரம்பகாலச் சான்றாதாரங்கள் கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே கிடைக்கத் தொடங்குகின்றன. வடக்கு மற்றும் மத்திய இந்தியாவில் குப்தப் பேரரசின் கீழும், ஏறத்தாழ இதே காலத்தில் தக்காணத்தில் சாளுக்கிய அரசின் கீழும் ஏற்பட்ட இந்துமத மறுமலர்ச்சி இதற்கு வித்திட்டது எனலாம். தொடக்க கால அமைப்புக்கள் மலைப் பாறைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட குடைவரை கோயில்களாகவே இருந்தன. ஆறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து இந்துக் கட்டிடக்கலை இரண்டு பிரிவுகளாக வளரத்தொடங்கியது.

வடபகுதிப் பாணிக்கு வடஇந்தியக் கட்டிடக்கலைப் பாணி அல்லது நாகர கட்டிடக்கலைப் பாணி என்றும், தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் வளர்ந்த பாணிக்கு கட்டிடக்கலைப் பாணி என்றும் இன்றைய ஆய்வாளர்கள் பெயரிட்டுள்ளனர். இதை விடத் தக்காணத்தில் வளர்ந்த ஒரு கலப்புப் பாணி வேசர கட்டிடக்கலைப் பாணி என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இந்துக் கட்டிடக்கலையின் முக்கியமான முதலிரு பிரிவுகளும் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை மிக வேகமான வளர்ச்சியைக் கண்டன.

வடஇந்தியக் கட்டிடக்கலை வட்டார அடிப்படையில் வேறுபாடுகளுடன் வளர்ச்சியடைந்தது. இவை முக்கியமாக ஒரிசா, மத்திய இந்தியா, ராஜபுதனம், குஜராத், தக்காணம் முதலிய வட்டாரங்களில் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவில், சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் வளர்ந்த திராவிடக் கட்டிடக்கலையும் அரச குலங்களின் ஆட்சிக்கால அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவை முத்தரையர் காலம் (கி.பி 600 - 900), சோழர் காலம் (கி.பி 900 - 1150), பாண்டியர் காலம், (கி.பி 1100 - 1350) விஜயநகரக் காலம் (கி.பி 1350 - 1565), நாயக்கர் காலம் (கி.பி 1600 -) என அழைக்கப்படுகின்றன.

சோழர் கட்டிடக்கலை

சோழர் ஆட்சி தமிழகத்தின் பொற்காலமாய் ஏறத்தாழ நான்கு நூற்றாண்டு காலம் நடைபெற்றது (கி.பி 850-1250). இந்த நீண்ட காலத்தில் தமிழ்நாடு முழுவது சிறியதும் பெரியதுமாகக் கற்கோயில்கள் கட்டப்பெற்று, குமிழ்கள் போல அவை தமிழ்நாட்டின் நிலப்பரப்பை அலங்கரித்தன. அடித்தளம் முதல் உச்சியிலுள்ள கவர்ச்சியான பகுதி வரை (உபாநாதி - ஸ்தூபி பரியந்தம்) கோயில் முழுவதும் கல்லாலேயே கட்டப்படுமாயின், அதற்கு 'கற்றளி' என்பது பெயர். கற்றளிகளைக் கட்டுவதே பெருமைக்குரியதாகக் கருதப்பட்டது. சோழர்களுடைய கட்டடக்கலைப் பாணியைப் பின்பற்றித் தமிழ்நாட்டிற்கு அப்பாலும் பல கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இலங்கையிலும் மைசூரிலும் ஆந்திர மாநிலத்தில் திரா~hராம முதலிய இடங்களிலும் உள்ள கோயில்களைச் சான்றாகச் சொல்லலாம்.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில்

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் அல்லது இராஜராஜேஸ்சுவரம் கோயில் தஞ்சாவூரிலுள்ள இந்து சமயக் கோயிலும் உலகப் பாரம்பரியச் சின்னமும் ஆகும். இக்கோயில், 10 ஆம் நூற்றாண்டில், சோழப் பேரரசு அதன் உச்ச நிலையிலிருந்தபோது, இராஜராஜ சோழ மன்னனால் கட்டப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இராஜராஜேஸ்வரம் என்றும், பின்னர், தஞ்சையை நாயக்கர்கள் ஆண்டகாலத்தில், தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் என்றும் அழைக்கப்பட்ட இக் கோயில், 17, 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மராட்டிய மன்னர்களால் ஆளப்பட்டபோது பிருகதீசுவரம் ஆகியது. தஞ்சைப் பெரியகோவில் எனவும் இக்கோவில் அறியப்படுகிறது.

கங்கைகொண்ட சோழபுரம்

கங்கைகொண்ட சோழபுரம் இந்தியாவின் தமிழ்நாடு மாநிலத்திலுள்ள அரியலூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஒரு கிராமம் ஆகும். பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் இதனை முதலாம் ராஜேந்திர சோழன் தனது தலைநகரமாக ஆக்கினார். இது பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை சோழர்களின் தலைநகரமாக விளங்கியது. அங்கு ராஜேந்திர சோழனால் கட்டப்பட்ட பிரம்மாண்டமான சிவன் கோவில் ஒன்றும் உள்ளது.

தாராசுரம் ஐராவதேஸ்வரர் கோயில்

ஐராவதேஸ்வரர் கோயில் தமிழ்நாட்டில் கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ள தாராசுரம் என்னும் ஊரில் உள்ள ஓர் இந்துக் கோவில் ஆகும். இக்கோவில் இரண்டாம் இராசராசரால் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது.

இஸ்லாமியக் கட்டிடக்கலை

14 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்குள் இஸ்லாமியரின் படையெடுப்பும் அதைத் தொடர்ந்து உருவான இஸ்லாமிய அரசுகளும், வளர்ந்து வந்த அவற்றின் வலிமையும் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டை இந்தியாவுக்குள் கொண்டுவந்தன.

கோவில்கள் இந்தியர்களுக்கும் நாட்டின் கலாச்சாரத்திற்கும் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. கடவுளின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற அல்லது சுற்றியுள்ள எல்லா குழப்பங்களிலிருந்தும் அமைதி பெற மக்கள் கோயில்களுக்குச் செல்கிறார்கள். கூடுதலாக, இந்திய கோயில்கள் சிறந்த கட்டுமானங்கள், மேலும் அவை ஒவ்வொன்றும் கட்டடக்கலைக்குத்தலைசிறந்த படைப்பாகவும்விளங்குகின்றன.

தொகுப்புரை

கோவில் என்பது கடவுள் குடியிருக்கும் இடம். மக்களின் மனம் சம்மந்தப்பட்டது. நம்பிக்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சக்தி உண்டு எனக் கருதுவது. இந்து வழிபாட்டிடத்தில் மக்கள் கூடிக்களிக்கின்றனர். பல்வேறு சமயம் சார்ந்த கடவுள்கள் உண்டு, இதற்கெனத் தனிக் கட்டிடக் கலை உருவாக்கபபட்டது. பல்வேறு மதம் சார்ந்த கட்டிடக் கலைகள் தோன்றியுள்ளன. இவற்றின் அமைப்பும் வகைபாடும் பலவகைப்பட்டன. செங்கற் கட்டிடக் கோவில்கள், குடைவரைக் கோயில்கள், கற்றளி போன்றவை தமிழகக் கட்டிடக் கலைக்குச் சான்றாகின்றன. பல ஆட்சியாளர்களின் படையெடுப்பால் தமிழகக் கட்டிடக் கலை வளர்ச்சியடைந்தது எனக் கூற இடமுண்டு. ஒரு ஒழுங்கமைவிற்கு உட்பட்டிருந்தன. தரைத்தளம் முதல் விமானம் வரை பல்வேறு முறைகளில் கோவில் கட்டிடக் கலைகள் வளர்ச்சி பெற்றன. கட்டிடக் கலைக்கு என்று தனிக் கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கிரேக்க ரோமானியக் கட்டிடக் கலையோடு தொடர்புடையனவும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. நவீனத்துவக் கட்டிடங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. வேதகாலம், பௌத்தம், இந்து, பல்லவர், சோழர், மதுரைநாயக்கர், இஸ்லாமியர் போன்றோர்களது கட்டிடக் கலைகள் சிறப்புற்று விளங்கு கின்றன. காலந்தோறும் இன்றளவுவரை கட்டிடக்கலை வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

பயிற்சி வினாக்கள்

சிறு வினாக்கள்

1. கோயில் என்ற சொல்லின் பொருள் யாது?

2. கோயிலின் பிற சொற்களைக் கூறுக .

3. சங்க காலக் கட்டிட அமைப்பு எத்தனை பிரிவுகளை உடையது?

4. கற்றளி - குறிப்பு வரைக .

5. மண்தளி என்பது யாது?

6.உபபீடம் - கருத்துரைக்க .

7.வேதகால கட்டிடக் கலை குறித்து எழுதுக .

8- இந்துக் கட்டிடக் குறித்து எழுதுக .

9. பௌத்தக் கட்டிடக் கலை குறித்து எழுதுக

10. இஸ்லாமியக் கட்டிடக் கலை குறிப்பு எழுதுக.

குறு வினாக்கள்

1. சமயங்களின் தோற்றத்தைக் கூறுக.

2. இந்துக் கோயில்களின் கட்டிடக் கலையை எழுதுக.

3. மரத்தினால் செய்யப்பட்ட கோவில்களை விளக்குக .

4. கோயிலின் அடிப்படை உறுப்புகளைக் குறிப்பிடுக.

5. கட்டிடக் கலையின் கோட்பாடுகளை விவரி.

நெடு வினா க்கள்

1. பல்லவர் கால கட்டிடக்கலை பற்றிக் கட்டுரை எழுதுக.

2. சங்ககால கோயிற் கட்டடக்கலை பற்றி விவரி

3. குடைவரைக் கோயில்களை ஆராய்க.

4. கற்றளிகளின் கட்டமைப்பைத திறனாய்வு செய்க.

5. சோழர்கால கட்டிடக்கலை வளர்ச்சி பற்றிக் கருத்துரைக்க.

6 . விஜயநகரக் கட்டிடக் கலை குறித்து ஆராய்க.

7. தொல் பழங்காலக் கட்டிடக் கலையை அழுதுக

8. நவீனத்துவமும் கட்டடக்கலையும் குறித்து ஆராய்க.

அலகு – 2

பாட நோக்கம்

கோயில்களின் கட்டுமான வரலாற்றை அழகியல் உணர்வுடன் புரிய வைத்தல். காலந்தோறும் ஆட்சியாளர்களின் கோவில் கட்டுமானங்களை வெளிப்படுத்துதல்.

சேர சோழப் பாண்டியர்களின் கோயில் அமைப்புகள்

மூவேந்தர் (*Three Crowned Kings*) என்பது பண்டைய தமிழகத்தை ஆண்ட சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களைக் குறிக்கும். இவர்களில் சேரர்கள் கேரள, தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதிகளை ஆட்சி செய்தனர். சோழர்கள் திருச்சி, தஞ்சை பகுதிகளையும் பாண்டியர்கள் மதுரைப் பகுதிகளையும் ஆட்சி செய்தனர்.

மூவேந்தர் பெயர்க் குறிப்பு

மூவேந்தரை "முடியுடை மூவேந்தர்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் மரபு. முதற்காலத்தில் முடி அணியும் உரிமை இவர்களுக்கு மட்டுமே இருந்ததாலேயே இவர்கள் வேந்தர் எனப்பட்டனர். வேந்தன் என்பது வேய்ந்தோன் என்பதன் மரூஉ ஆகும்.

சேரர்

பண்டைத் தமிழகத்தில் புகழ் பெற்று விளங்கிய மூன்று நாடுகளுள் ஒன்றாகத் தமிழகத்தின் மேற்குக் கரையில் அமைந்திருந்த சேர நாட்டை ஆண்ட அரசவழியினரிச் சேர்ந்தவர்களே சேரர்கள் எனப்படுகிறார்கள். சேரர்களின் ஆட்சி பொ.ஊ.மு. 300-200 முதல் பொ.ஊ. 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை நிலைத்தது. சேரர்களின் கொடி விற்கொடி ஆகும். சேரர்கள் வில்லால் அம்பு எய்வதில் சிறந்தவர்களாக் இருந்தனர் என்று உய்த்துணரலாம். மூவேந்தர்களில் ஒருவரான இவர்கள் கரூரையும், வஞ்சியையும் தலை நகராகக் கொண்டிருந்தனர். கரூர் நாகம்பள்ளி சிரீ மகாபலேச்சுவர் ஆலயத்தில் காணப்பெறும் கல்வெட்டுகள் யாவும் வஞ்சிவேள், இஞ்சிவேள் போன்ற பட்டங்களுடைய வெள்ளாள அந்துவன் என குறிக்கப்பெறுகின்றன.

அந்துவன் எனும் குலப்பெயர் சேரர்களிடத்தும் காணப்பட்டது. மேலும் இந்த ஆலயம் சேரர் காலத்தில் தோன்றியமையும் இக்கோவில் மற்றும் இதன் சுற்றுவட்டார கிராமங்களில் இக்குலத்தாரே மிகுந்து காணப்படுவதாலும் இந்த வெள்ளாளர்கள் அந்துவனே சேரர்கள் வம்சத்தினரோ என்ற ஐயத்தை ஏற்படுத்துகிறது. சேர அரசர்கள் தொண்டியையும் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டனர்.கொள்ளம், கொடுங்கள்ளூர் மற்றும் திரிசூர் போன்ற இடங்களில் இருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட ரோமானிய, கிரேக்க, அரேபிய நாணயங்கள் மூலம் சேரர்கள் மற்ற நாடுகளுடன் வைத்திருந்த வணிகம் பற்றி அறிகிறோம்.

சோழர்

சோழர் குலம் வளம் பொருந்திய காவிரி ஆற்றுப் படுகைப் பகுதியிலேயே தோற்றம் பெற்றது. சோழர்கள், சூரிய வம்சத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எனவும், ஆத்தி பூ மாலை அணிந்தவர்கள் எனவும், புலி கொடியினை உடையவர்கள் எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. பொ.ஊ. பத்தாம், பதினொன்றாம், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில், சோழர் வலிமை மிகவும் உயர் நிலையில் இருந்தது. அக்காலத்தில் அந்நாட்டையாண்ட மன்னர்களில், கரிகால் சோழன், முதலாம் இராசராசனும், முதலாம் இராசேந்திரனும் முதன்மையானவர்கள். சோழ மன்னர்களில் தலைசிறந்தவராக போற்றப்படும் கரிகால சோழன், காவிரி ஆற்று நீர்ப் பெருக்கு திறம்பட பயன்படுத்தி பாசன வசதிகளை பெருக்கி பெரும் நிலப்பரப்பில் விவசாயம் தழைக்க வகை செய்த பெருமைக்குரியவர் ஆவார்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் நடந்த வணிகத்தை சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. பிற்காலச் சோழர்களின் ஆட்சியில் உச்சத்தை எட்டிய பாசன நீர் மேலாண்மைக்கு கரிகாலச்சோழன் ஆட்சியில்தான் வித்திடப்பட்டது. பாண்டியரையும் சேரரையும் ஏனைய குறுநில மன்னர்களையும் எதிர்த்து கரிகாலன் போரிட்டார். அவர்கள் காலத்தில் சோழநாடு, படையிலும், பொருளாதாரத்திலும், பண்பாட்டிலும் வலிமை பொருந்திய பேரரசாக ஆசியா முழுவதிலும் செல்வாக்குக் செலுத்தியது. சோழர்கள் சதுர வடிவிலான செப்பு நாணயங்களை வெளியிட்டனர். அவற்றின் முகப்பில் புலியின் உருவமும் மறுபுறத்தில் யானை மற்றும் புனித சின்னங்களும் காணப்படுகின்றன. இவர்களுடைய எல்லை வடக்கே ஒரிசா வரையிலும் கிழக்கில் சாவா, சுமத்ரா, மலேசியா வரையும், தெற்கே மாலைத்தீவுகள் வரையிலும் விரிந்து இருந்தது.

பாண்டியர்

பாண்டியர்கள் குறித்து அசோகரது கல்வெட்டுக்களில் குறிப்புகள் உள்ளன. பாண்டியர்கள்திருநெல்வேலி மற்றும் தற்போதைய கேரளத்தின் தென்பகுதி ஆகியவற்றை ஆட்சி செய்தனர். தமிழ்ச் சங்கங்களை நிறுவி ஆதரவு அளித்தவர்கள் என்று தமிழ் இலக்கியங்கள் பாண்டிய அரசர்களை போற்றுகின்றன. மாங்குளத்தில் கண்டறியப்பட்ட தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை குறிப்பிடுகின்றது. நெடியோன், முடத்திருமாறன், பழைய யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க பாண்டிய மன்னர்கள். பாண்டியர்கள் சந்திர வம்சத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எனவும், வேப்பம் பூ மாலை அணிந்தவர்கள் எனவும் மீன்கொடியினை உடையவர்கள் எனவும் சங்க கால நூற்குறிப்புகள், கல்வெட்டுக்கள், சாசனங்கள் மற்றும் மெய்க்கீர்த்திகளும் வரலாற்று மூலங்களாக உள்ளன.

சேரர் கோயில் அமைப்புகள்

சேரர் எனப்படுவோர் பண்டைத் தமிழகத்தில் புகழ் பெற்று விளங்கிய மூன்று நாடுகளுள் ஒன்றாகத் தமிழகத்தின் மேற்குக் கரையில் அமைந்திருந்த சேர நாட்டை ஆண்ட

அரசவழியினரைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர். சேரர்களின் கொடி விற்கொடி ஆகும். சேரர்கள் வில்லால் அம்பு எய்வதில் சிறந்தவர்களாக இருந்தனர் என்று உய்த்துணரலாம். மூவேந்தர்களில் ஒருவரான இவர்கள் கரூரையும், வஞ்சியையும் தலைநகராகக் கொண்டிருந்தனர். சில சேர அரசர்கள் தொண்டியையும் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டனர்.

அந்நாடு அக்காலத் தமிழகத்தின் மேற்குக்கரைப் பகுதிகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. பெரும்பாலும் இன்றைய தமிழ்நாட்டின் கொங்கு நாட்டுப்பகுதியே அக்காலச் சேர நாடு எனலாம். பல சங்கத் தமிழ் நூல்களும்கூடச் சேர நாட்டில் உருவாயின. மேலும் வேணாடு, குட்டநாடு, தென்பாண்டி நாடு ஆகிய கொடுந்தமிழ் மண்டிலங்களையும் (இன்றைய கேரளா) சேரன் ஆண்டான். தலைநகர் கரூர் வஞ்சி. இது ஆண்பொருணை (அமராவதி) ஆற்றின் கரையிலுள்ளதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறம். மேலும் காஞ்சி எனும் நொய்யலாறு இங்கே ஓடுகிறது.

முற்காலச் சேரர்களைப் பற்றி மிகவும் அரிதாகவே செய்திகள் உள்ளன, ஆனால் சங்க காலச் சேரர்களைப் பற்றி சிறிதளவு செய்திகள் உள்ளன. சேர அரசர்களைப் பற்றிச் சங்ககால இலக்கியங்கள் பாடுகின்றன. குறிப்பாக பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் பல செய்திகளைத் தருகின்றன.

எல்லைகள்

சங்க காலச் சேரர்தம் எல்லைகள் கொங்கத்தின் எல்லைகளேயாகும். ஆனால் பிற்காலத்தில் உருவாகிய கொல்லம் கேரள வர்மாக்கள் சமசுகிருதத்திற்குக் கேரளாவில் முக்கியத்துவம் அளித்ததால், அங்கு தமிழ் அழிந்தது. ஆகையால் அப்பகுதிகள் தனியாட்சி பெற்றன. சங்க, பக்தி காலச் சேரர்கள் (சேரமான் பெருமாள், குலசேகரர் ஆகியோர்) கரூரினின்றே ஆட்சி புரிந்தனர். ஆனால் இவர்கள் ஆட்சி முடிந்தவுடன், கேரள வர்மாக்கள் கிளர்ச்சி மூலம் கொல்லத்தைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு கேரளத்தில் தனியாட்சி நிறுவினர்.கேரளதேசம் சோழதேசத்திற்கு மேற்கிலும், அரபிக்கடலும் தென்கடலும் கூடுமிடத்திலுள்ள கன்னியாகுமரி முதல் வடபாகமாக நீண்டு, கருநாடகதேசத்திற்கு தெற்கிலும் ஓர் அகன்று பரவி இருந்த தேசம்.

இருப்பிடம்

இந்த கேரளதேசத்தில் பூமி கிழக்கே உயரமாகவும், மேற்கே சரிந்தும் தென்வடலாய் நீண்டும், கடல் ஓரங்களில் சரிந்தும் மேடும், பள்ளமும், ஆகக் காணப்படும். வடகேரளம், தென்கேரளம் என இரு பிரிவாகவும், தென்கேரளத்திற்கு அனந்தபுரம் என்றும், வடகேரளத்திற்கு கொச்சி என்றும் பெயர் வழங்கிவருகிறது.

மன்னர்கள்

சேர நாட்டை ஆண்ட அரச வம்சத்தினர் சேரர்கள் எனப்பட்டனர். சங்க நூல்கள் பலவற்றில் சேர மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் வருகின்றன. மிகப் பழைய சங்க நூல்களில் ஒன்றாகிய பதிற்றுப்பத்து பத்து சேர மன்னர்களைப் பாடிய பாடற் தொகுப்பு ஆகும். இதில் ஒவ்வொரு சேர மன்னன் பற்றியும் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன.

சேர வம்சம்

சேர வம்சம் என்பது பழங்கால வம்சமாகும், இது தென்னிந்தியாவில் இன்றைய கேரளா மற்றும் தமிழ்நாட்டின் சில பகுதிகளை கிமு 4 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கிபி 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சி செய்தது. சேரர்கள் தங்கள் கடல் வணிகத்திற்காக அறியப்பட்டனர் மற்றும் ரோமானியப் பேரரசு மற்றும் உலகின் பிற பகுதிகளுடன் வணிகத்தில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் கலை, இலக்கியம் மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றின் ஆதரவிற்காகவும் அறியப்பட்டனர். சோழ வம்சம் மற்றும் பாண்டிய வம்சத்துடன் பழங்கால தமிழகத்தின் மூன்று முக்கிய வம்சங்களில் சேர வம்சம் ஒன்றாகும் . கேரளபுத்திரர்கள் என்றும் அழைக்கப்படும் இவர்களது ராஜ்ஜியம் பாண்டிய இராச்சியத்தின் மேற்கிலும் வடக்கிலும் அமைந்திருந்தது.

உதியன் சேரலாதன் ஆரம்பகால சேர ஆட்சியாளராகக் கருதப்படுகிறார், குலசேகர ஆழ்வார் பிற்கால சேர இராச்சியத்தின் முதல் மன்னராக இருந்தார். ஆரம்பகால சேரர்களின் தலைநகரம் வஞ்சி மற்றும் முசிறிஸ் ஆகும், அதே நேரத்தில் கொங்கு சேரர்கள் கரூரிலிருந்து ஆட்சி செய்தனர்.ஆரம்பகால வரலாற்று தென்னிந்தியாவில் சேர வம்சத்தின் தோராயமான பிரதிநிதித்துவம்ஆட்சியாளர்கள்உதியன் சேரலாதன் சேர வம்சத்தை நிறுவியவனாகக் கருதப்படுகிறான்

சேர வம்சம் பல நூற்றாண்டுகளாக உதியன் சேரலாதன், நெடும் சேரலாதன், குலசேகர வர்மன் உட்பட பல ஆட்சியாளர்களைக் கொண்டிருந்தது. சோழர்களுக்கும் பாண்டியர்களுக்கும் எதிராகப் போரிட்டதாகக் கூறப்படும் சேரன் செங்குட்டுவன் மற்றும் புகழ்பெற்ற துறைமுக நகரமான முசிறிசைக் கட்டியதாகக் கூறப்படும் கடல் பிறகோட்டிய வேல் கெழு குட்டுவன் ஆகியோர் மிகவும் பிரபலமான சேர மன்னர்களில் சிலர்.

1. உதியன் சேரலாதன்: சேர வம்சத்தை நிறுவியவராகக் கருதப்படுபவர், கிமு 3ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்ததாகக் கருதப்படுகிறது. அவர் தனது இராணுவ வெற்றிகளுக்காகவும், சேர சாம்ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்துவதற்காகவும் அறியப்படுகிறார்.

2. நெடும் சேரலாதன்: இவர் கிமு 1 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்ததாக நம்பப்படுகிறது மற்றும் கலை மற்றும் இலக்கியத்தின் ஆதரவிற்காக அறியப்பட்டவர். கொடுங்கல்லூரில் புகழ்பெற்ற கோவிலைக் கட்டிய பெருமையும் இவரையே சாரும்.

3. சேரன் செங்குட்டுவன்: மிகவும் பிரபலமான சேர மன்னர்களில் ஒருவரான இவர் கிபி 2ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்ததாக நம்பப்படுகிறது. அவர் சோழர்கள் மற்றும் பாண்டியர்களுக்கு எதிரான இராணுவப் பிரச்சாரங்களுக்காகவும், கலைகளின் ஆதரவிற்காகவும் அறியப்படுகிறார்.

4. கடல் பிறகோட்டிய வேல் கெழு குட்டுவன்: இவர் கிபி 3 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்ததாக நம்பப்படுகிறது மற்றும் வணிக மற்றும் வணிகத்தின் முக்கிய மையமாக இருந்த முசிரிஸ் துறைமுக நகரத்தை கட்டியமைத்ததற்காக அறியப்பட்டவர்.

5. குலசேகர வர்மன்: அவர் 9 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்ததாக நம்பப்படுகிறது மற்றும் கலை மற்றும் இலக்கியத்தின் ஆதரவிற்காக அறியப்பட்டவர். திருவஞ்சிக்குளத்தில் புகழ்பெற்ற கோயிலைக் கட்டிய பெருமையும் இவரையே சாரும்.

நிர்வாகம்

சேர வம்சம் அதன் பரவலாக்கப்பட்ட நிர்வாகத்திற்காக அறியப்பட்டது, உள்ளூர் தலைவர்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களிடையே அதிகாரம் பகிரப்பட்டது. சேர மன்னர்கள் முதன்மையாக சட்டம் ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கும், வணிகம் மற்றும் வணிகத்தை மேற்பார்வையிடுவதற்கும் பொறுப்பானவர்கள். சேரர்கள் நன்கு வளர்ந்த வரிவிதிப்பு முறையையும் கொண்டிருந்தனர், இது அவர்களின் இராணுவ பிரச்சாரங்களுக்கும் பிற நடவடிக்கைகளுக்கும் நிதியளிக்க உதவியது. சேர இராச்சியம் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, அவை ஒவ்வொன்றும் உள்ளூர் ஆட்சியாளர் அல்லது தலைவரால் நிர்வகிக்கப்பட்டது. இந்த உள்ளூர் ஆட்சியாளர்கள் வரி வசூலிப்பது, சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிப்பது மற்றும் சேர மன்னனுக்கு தேவைப்படும் போது இராணுவ ஆதரவை வழங்கியது.

இராச்சியத்தின் மிக முக்கியமான அரசியல் அமைப்பு முடியாட்சி. அரச ராணியும் மிக உயர்ந்த மற்றும் சிறப்புமிக்க பதவியை வகித்தார் மற்றும் அனைத்து மத நிகழ்வுகளிலும் ராஜாவுடன் அமர்ந்தார். சிலப்பதிகாரம் சேர வம்சத்தின் நிர்வாகத்தில் இருந்த அரசர் சபையையும் மற்ற ஐந்து பேரவைகளையும் குறிப்பிடுகிறது. சேர சாம்ராஜ்யம் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, வடக்கே கண்ணனூர் மற்றும் தெற்கே திருவனந்தபுரம் அருகே இருந்தது.மற்றொரு முக்கியமான நிறுவனம் சேர சாம்ராஜ்யத்தின் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் செயல்பட்டு வந்த மன்றம் ஆகும்.

சேர நிர்வாகம் அதன் திறமையான வரிவிதிப்பு முறைக்காக அறியப்பட்டது, இது இராச்சியத்தின் இராணுவ பிரச்சாரங்கள் மற்றும் பிற நடவடிக்கைகளுக்கு நிதியளிக்க உதவியது. சேரர்கள் தானியங்கள், கால்நடைகள் மற்றும் பிற பொருட்களின் வடிவத்தில் வரிகளை சேகரித்தனர், பின்னர் அவை ராஜ்யத்தின் உள்கட்டமைப்பு மற்றும் இராணுவத்திற்கு ஆதரவாக

பயன்படுத்தப்பட்டன. சேர நிர்வாகம் நன்கு வளர்ந்த வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தக அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது, இது இராச்சியத்தின் பொருளாதாரத்தை உயர்த்த உதவியது.

சேர நிர்வாகம் கல்விக்கும் கற்றலுக்கும் முக்கியத்துவம் அளித்து அறியப்பட்டது. சேரர்கள் தமிழ் மொழியின் புரவலர்களாக இருந்தனர், மேலும் அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தின் பல புகழ்பெற்ற படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. சேர மன்னர்கள் கல்வி மற்றும் அறிவை மேம்படுத்துவதற்கு உதவிய பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் பள்ளிகள் உட்பட பல கற்றல் மையங்களையும் நிறுவினர். ஒட்டுமொத்தமாக, சேர நிர்வாகம் அதன் பரவலாக்கப்பட்ட அமைப்பு, திறமையான வரிவிதிப்பு முறை மற்றும் கல்வி மற்றும் கற்றலுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தது. இந்த காரணிகள் சேர இராச்சியத்தை பண்டைய இந்தியாவின் மிகவும் வளமான மற்றும் கலாச்சார ரீதியாக வளமான பகுதிகளில் ஒன்றாக மாற்ற உதவியது.

கலாச்சாரம்

தென்னிந்தியாவின் முக்கியமான புனிதத் தலங்களில் ஒன்றான சபரிமலையின் புகழ்பெற்ற கோயில் சேரர் காலத்தில் கட்டப்பட்டது.சேர வம்சம் இலக்கியம், இசை, நடனம் மற்றும் கலை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய செழுமையான கலாச்சார பாரம்பரியத்திற்காக அறியப்பட்டது. சேரர்கள் தமிழ் மொழியின் புரவலர்களாக இருந்தனர், மேலும் அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தின் பல புகழ்பெற்ற படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன.

சேரர்களும் இசை மற்றும் நடனத்தின் மீதான அவர்களின் விருப்பத்திற்காக அறியப்பட்டனர், மேலும் பல பிரபலமான இசைக்கலைஞர்கள் மற்றும் நடனக் கலைஞர்கள் இந்த காலகட்டத்தில் தோன்றினர். கோயில்கள், அரண்மனைகள் மற்றும் பிற கட்டிடங்களை நிர்மாணிப்பது உள்ளிட்ட கட்டிடக்கலை சாதனைகளுக்காக அவர்கள் அறியப்பட்டனர்.

இலக்கியம், இசை, நடனம் மற்றும் கலை ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்திய சேரரா கலாச்சாரம் செழுமையும் பன்முகத்தன்மையும் கொண்டது. தமிழ் கவிதைகள் மற்றும் பாடல்களின் தொகுப்பான சங்க இலக்கியம் சேர காலத்தில் இயற்றப்பட்டது. இந்தக் கவிதைகளும் பாடல்களும் சேர மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மரபுகள் பற்றிய ஒரு பார்வையை வழங்குகின்றன.

சேரர்களும் இசை மற்றும் நாட்டியத்தின் மீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். நாட்டியசாஸ்திரம், இந்திய கலைகள் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரை, இசை மற்றும் நடனம் மிகவும் மதிப்புமிக்க இடங்களில் ஒன்றாக சேர இராச்சியம் குறிப்பிடுகிறது. சேரர்கள் இசை மற்றும் நடனத்தின் தனித்துவமான பாணிக்காக அறியப்பட்டனர், இது கருணை மற்றும் நேர்த்தியுடன் வகைப்படுத்தப்பட்டது.

சேரர்களும் தங்கள் கட்டிடக்கலை சாதனைகளுக்காக அறியப்பட்டனர். தென்னிந்தியாவின் முக்கியமான புனிதத் தலங்களில் ஒன்றான சபரிமலையின் புகழ்பெற்ற கோயில் சேரர் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. சபரிமலை கோவில், இந்தியாவின் கேரளாவின் மேற்கு தொடர்ச்சி மலைத்தொடரில் உள்ள பெரியார் புலிகள் காப்பகத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு புகழ்பெற்ற இந்து கோவில் ஆகும். சிவபெருமானுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் மோகினி வடிவில் பிறந்தவர் என்று நம்பப்படும் ஐயப்பன் கோயிலில் அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் மில்லியன் கணக்கான பக்தர்கள் வருகை தரும் இந்த ஆலயம் உலகிலேயே அதிகம் பார்வையிடப்படும் யாத்திரை தலங்களில் ஒன்றாகும்.

சபரிமலை கோயிலின் வரலாற்றில் சேர வம்சம் முக்கிய பங்கு வகித்தது. புராணத்தின் படி, ஐயப்பனின் பக்தனான சேர மன்னன் ராஜசேகரனால் இந்தக் கோயில் கட்டப்பட்டது. சேரர்கள் இந்து மதத்தின் ஆதரவிற்காக அறியப்பட்டனர், மேலும் பல புகழ்பெற்ற கோயில்கள் அவர்களின் ஆட்சியின் போது கட்டப்பட்டன. ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜனவரி 14 ஆம் தேதி கொண்டாடப்படும் புகழ்பெற்ற மகரவிளக்கு திருவிழாவின் காரணமாக சபரிமலை கோயிலும் சேர வம்சத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. இத்திருவிழா சேர மன்னர் ராஜசேகரனால் தொடங்கப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது, மேலும் இது கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள மலை உச்சியில் தீபம் ஏற்றுவதை உள்ளடக்கியது. இந்த திருவிழா கேரளாவில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும், மேலும் இது உலகம் முழுவதிலுமிருந்து ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்களை ஈர்க்கிறது.

சேரர்கள் கப்பல் கட்டுவதில் அவர்களின் நிபுணத்துவத்திற்காக அறியப்பட்டனர், மேலும் அவர்கள் உலகின் பிற பகுதிகளுடன் ஒரு செழிப்பான கடல் வணிகத்தைக் கொண்டிருந்தனர்.சேரநாட்டுப் பண்பாடும் இப்பகுதியில் நிலவிய மதங்களால் தாக்கம் செலுத்தியது. சேரர்கள் இந்து மதத்தின் ஆதரவிற்காக அறியப்பட்டனர், மேலும் பல புகழ்பெற்ற கோயில்கள் அவர்களின் ஆட்சியின் போது கட்டப்பட்டன. இருப்பினும், சேரர்களும் பிற மதங்களை பொறுத்துக் கொண்டனர், மேலும் இப்பகுதியில் பௌத்தம் மற்றும் சமணமும் நடைமுறையில் இருந்ததற்கான சான்றுகள் உள்ளன.

கோவில்கள்

சேர வம்சம் அதன் கட்டிடக்கலை சாதனைகளுக்காக அறியப்பட்டது, மேலும் கோயில்களின் கட்டுமானம் அவர்களின் கலாச்சார மற்றும் மத பாரம்பரியத்தின் முக்கிய பகுதியாகும். சேர கோயில்கள் திராவிட கட்டிடக்கலை பாணியில் கட்டப்பட்டன, இது பிரமிடு வடிவ கோபுரங்கள் அல்லது கோபுரங்கள் மற்றும் சிக்கலான சிற்பங்கள் மற்றும் சிற்பங்களால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. அவர்களின் கோயில்கள் பெரும்பாலும் எண்கோண அல்லது செவ்வக வடிவில் இருந்தன மற்றும் மணற்கற்கள் மற்றும் கிரானைட் மூலம் கட்டப்பட்டன. சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட திருவஞ்சிக்குளம் மகாதேவா கோயிலும், கேரளாவின்

மிகப் பழமையான கோயில்களுள் ஒன்றான, மிகவும் பிரபலமான சேர கோயில்களில் சில. இந்த கோவில் அதன் அழகிய சிற்பங்கள் மற்றும் சிற்பங்களுக்காக அறியப்படுகிறது,

நடராஜா என்று அழைக்கப்படும் அவரது நடன வடிவில் உள்ள சிவபெருமானின் சிலை உட்பட.மற்றொரு பிரபலமான சேர கோவில் கன்னியாகுமரியில் அமைந்துள்ள பகவதி அம்மன் கோவில் பத்ரகாளி அம்மன் கோவில் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, இது 52 சக்தி பீடங்களில் ஒன்றாகும். கோவிலில் ஒரு பெரிய முற்றம் உள்ளது, அங்கு ஆண்டு முழுவதும் பல்வேறு கலாச்சார மற்றும் மத நிகழ்வுகள் நடைபெறும்.

கேரளாவின் கோட்டயத்தில் அமைந்துள்ள மகாவிஷ்ணு கோவில் மற்றொரு புகழ்பெற்ற சேர கோவிலாகும், இது விஷ்ணுவுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. கோவில் அதன் பிரமாண்டமான கோபுரம் மற்றும் சிக்கலான சிற்பங்கள் மற்றும் சிற்பங்கள் உட்பட அதன் அழகிய கட்டிடக்கலைக்கு பெயர் பெற்றது. இது மகாபாரதத்துடன் இணைக்கப்பட்ட ஐந்து புராதன ஆலயங்களைக் குறிக்கிறது.

ஓவியங்கள்

சேர வம்சம் அதன் ஓவியங்கள் உட்பட அதன் வளமான கலை பாரம்பரியத்திற்காக அறியப்படுகிறது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, சேர ஓவியங்களின் மிகச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் இன்றுவரை எஞ்சியுள்ளன, எனவே இந்த கலை வடிவம் பற்றிய நமது அறிவு குறைவாக உள்ளது. இருப்பினும், சேரர்கள் திறமையான ஓவியர்கள் என்பதையும், அவர்கள் சுவரோவியங்கள், ஓவியங்கள் மற்றும் சிறிய ஓவியங்கள் உட்பட பலவிதமான படைப்புகளை உருவாக்கியுள்ளனர் என்பதையும் நாம் அறிவோம். இந்த படைப்புகளில் பல கோவில்கள் மற்றும் அரண்மனைகளில் உருவாக்கப்பட்டன மற்றும் இந்து புராணங்கள் மற்றும் பிற மத கருப்பொருள்களின் காட்சிகளை சித்தரிக்க பயன்படுத்தப்பட்டன.

கேரளாவின் பத்மநாபபுரம் அரண்மனையில் உள்ள சுவரோவியங்கள் சேர ஓவியத்தின் மிகவும் பிரபலமான எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றாகும். இந்த சுவரோவியங்கள் 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை மற்றும் கிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையின் காட்சிகளை சித்தரிக்கின்றன. சுவரோவியங்கள் அவற்றின் துடிப்பான வண்ணங்கள் மற்றும் சிக்கலான விவரங்களுக்கு அறியப்படுகின்றன, மேலும் அவை இந்திய ஓவியத்தின் மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

தமிழ்நாட்டின் தஞ்சாவூரில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோயிலில் உள்ள ஓவியங்கள் சேர ஓவியத்தின் மற்றொரு பிரபலமான எடுத்துக்காட்டு. இந்த ஓவியங்கள் 11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை மற்றும் சிவபெருமானின் வாழ்க்கையின் காட்சிகளை சித்தரிக்கின்றன. சுவரோவியங்கள் அவற்றின் சிக்கலான விவரங்கள் மற்றும் துடிப்பான வண்ணங்களின் பயன்பாட்டிற்காக அறியப்படுகின்றன.

பொருளாதாரம்

சேரர்கள் ரோமானியப் பேரரசுடனான வணிகத்திற்காக குறிப்பாக அறியப்பட்டனர். சேர வம்சத்தின் பொருளாதாரம் முதன்மையாக கடல் வணிகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது, இது அரபிக் கடல் மற்றும் இந்தியப் பெருங்கடலில் பிராந்தியத்தின் மூலோபாய இருப்பிடத்தால் எளிதாக்கப்பட்டது. சேரர்கள் தங்கள் கடல்வழித் திறன்களுக்காக அறியப்பட்டனர் மற்றும் துறைமுகங்கள் மற்றும் துறைமுகங்களின் நன்கு வளர்ந்த அமைப்பைக் கொண்டிருந்தனர், இது உலகின் பிற பகுதிகளுடன் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட அனுமதித்தது.

சேரர்கள் நறுமணப் பொருட்கள், ஜவுளிகள், விலையுயர்ந்த கற்கள் மற்றும் உலோகங்கள் உட்பட பல்வேறு பொருட்களை வர்த்தகம் செய்தனர். அவர்கள் தந்தம், மயில்கள் மற்றும் முத்துக்கள் போன்ற அயல்நாட்டு பொருட்களையும் வியாபாரம் செய்தனர். சேரர்கள் குறிப்பாக ரோமானியப் பேரரசுடனான வணிகத்திற்காக அறியப்பட்டனர், இது துறைமுக நகரமான முசிரிஸ் (இன்றைய கொடுங்கல்லூர்) மூலம் எளிதாக்கப்பட்டது.

கடல் வணிகத்திற்கு கூடுதலாக, சேரர்கள் விவசாயத்திலும் ஈடுபட்டுள்ளனர், அரிசியை முதன்மைப் பயிராகக் கொண்டிருந்தனர். சேரர்கள் தங்கள் மேம்பட்ட நீர்ப்பாசன முறைகளுக்கு பெயர் பெற்றனர், இது குறைந்த மழைப்பொழிவு உள்ள பகுதிகளிலும் பயிர்களை பயிரிட அனுமதித்தது. சேரர்கள் நன்கு வளர்ந்த வரிவிதிப்பு முறையையும் கொண்டிருந்தனர், இது அவர்களின் இராணுவ பிரச்சாரங்களுக்கும் பிற நடவடிக்கைகளுக்கும் நிதியளிக்க உதவியது.

சேர வம்சத்தின் கோயில்கள்

கேரளா மற்றும் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்ததில் சேர வம்சம் பெரும் பங்கு வகித்தது. சோழர்கள், பாண்டியர்கள், சேரர்களுடன் இணைந்து, தென்னிந்தியாவில் தமிழ்நாடு என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் கேரளாபோல் குலமாக இருந்து வருகிறார்கள், அந்த ஆட்சி அவர்களின் பரம்பரை மற்றும் நாட்டின் ஒரு பகுதியாகும். "சேரா" என்ற சொல் எங்கிருந்து, எப்படி, எங்கிருந்து கிடைத்தது என்பது ஒரு மர்மம் என்றாலும், பலர் கூறுகின்றனர், சேர என்றால் சேரல் - மலையின் சிதைவு, சேறு நிறைந்த நிலம் என்பது மற்றொரு பொருள். தமிழில், அவர்கள், சேரலாம்திரு என்ற பொருள்படும்- சேர மன்னர்களின் தீவு என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

சங்க இலக்கியம், சேரர்களை அழைக்கிறது, பதிற்றுப்பு என்று இந்நூலில், சேர குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் வாரிசுகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இரும்பொறை சேரர்கள் 3 தலைமுறைகளாக ஆட்சி செய்த கிபி 1 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து அவர்களின் ஆட்சி தொடங்குகிறது. அமராவதி படுக்கையில் ஒரு நாணயம் உள்ளது, இது சேரர்களின் ஆட்சியைக் காட்டுகிறது. இடைக்காலத்தில், அவர்களின் குலம் வீழ்ச்சியடைந்தது, மெதுவாக பாண்டியர்கள் வம்சத்தை கைப்பற்றினர். அவர்களின் ஆட்சியின் போது, மசாலா வர்த்தகம் மிகவும் பிரபலமாக இருந்தது, மேலும் வூட்ஸ் க்ரூசிபிள் ஸ்டீட்ஸ் தயாரிக்கப்பட்டு விற்கப்பட்டது.

அவர்கள் ஆட்சியில் விவசாயம் செழித்தது என்று திராவிடக் கலாச்சாரத்தைப் பின்பற்றினார்கள். உதியன் சேரலாதன், சேர வம்சத்தின் முதல் மன்னன், அவன் வானரம்பன் என்று அழைக்கப்பட்டான், அதே சமயம் ராமவர்மா குலசேகரன் இந்த வம்சத்தின் கடைசி ஆட்சியாளர். அவர்களின் கட்டிடக்கலை திராவிட கட்டிடக்கலை என்று அழைக்கப்பட்டது, அவர்களின் கோயில்கள் பெரும்பாலும் எண்கோணமாகவும், செவ்வகமாகவும், மணற்கற்கள்,

கிரானைட் ஆகியவற்றைக் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவர்களின் கோவில்கள் விமானம், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள் மற்றும் கிராபக்ரிஹா என 4 பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

திருவாஞ்சிக்குளம் சிவன் கோவில்

கேரள பாணியில் கட்டப்பட்ட, இது சேர காலத்தில் கட்டப்பட்டது, சிவபெருமான் வழிபட்ட, உமாதேவி. இந்த கோவிலுக்கு, பாடல் பெற்ற ஸ்தலத்தில், முனிவர் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார், சொர்க்கத்தில் இருந்து இத்தலத்திற்கு எழுந்தருளினார். இந்த கோவில் இந்தியாவின் தொல்பொருள் அறுவை சிகிச்சையின் கீழ் வருகிறது, அதே நேரத்தில் இது தென்னிந்தியாவின் பழமையான சிவன் கோவில்களில் ஒன்றாகும். புராணக் கதை என்னவென்றால், சிவபெருமான் தனது முழு குடும்பத்துடன் வாழ்ந்தார், அந்த முனிவர் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார், கைலாசத்தை அடைய குதிரையில் பயணம் செய்தார், அங்கு பதிகம் என்ற பாடல் இந்த கோவிலில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆலயம் காலை 4 மணி முதல் இரவு 8 மணி வரை திறந்திருக்கும். அனைத்து மலையாள பண்டிகைகளும் கொண்டாடப்படும் அதே சமயம் பிரதோசம் பிரமாண்டமாக கொண்டாடப்படுகிறது. இக்கோயில் திருச்சூர் மாவட்டம், கொடுங்கலூரில் அமைந்துள்ளது.

பகவதி அம்மன் கோவில்

இது, தேவி கன்னியாகுமரி தமிழ்நாட்டு தெய்வம், சக்தி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. கன்னியாகுமரி தமிழ்நாட்டில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ பாலா தேவி, பத்ரகாளி அம்மன் என்று அழைக்கப்படுகிறாள். இக்கோயில் 52 சக்தி பீடங்களில் ஒன்றாகும். புராணக் கதை என்னவென்றால், சிவபெருமான் அவளை திருமணம் செய்து கொள்வதாக கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றவில்லை, அதனால் மனமுடைந்து அவள் பேயாக மாறினாள். நம்பிக்கை என்னவென்றால், சதியின் முதுகெலும்பு பகுதி இங்கு விழுந்தது. இந்த கோவில் காலை 6 மணி முதல் இரவு 8 மணி வரை திறந்திருக்கும். நவராத்திரி விழா, களப்பன் விழா, வைசாக விழா ஆகியவை இங்கு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன.

களம்பர் கோயில்

இந்த கோயில் 5 கடம்ப சன்னதிகளில் ஒன்றாக கருதப்படுவதால், திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகிலுள்ள குளித்தலை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பிரம்மதேவன் தேர் திருவிழா நடத்தியதால், பிரம்மபுரம் என்ற பெயர் வந்தது என்பது புராணக்கதை.

களம்பர் கோயில்

விஷ்ணு, சோமாசுரனிடம் இருந்து வேதங்களை மீட்க சிவனிடம் வேண்டிக்கொண்டதால் சதுர்வேதபுரி என்று பெயர் வந்தது. மேலும் சிவபெருமான், மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரரின் தரிசனம் பெற்றதாக நம்பப்படுகிறது, எனவே அவர்களின் சன்னதிகளும் இந்த கோவிலில் காணப்படுகின்றன. இந்த கோவிலில் முத்துசுவாமி தீக்சிதர் பாடிய பாடல்கள் உள்ளன. பிரம்மோத்ஸவம், தை பூசம், இங்கு பிரமாண்டமாக கொண்டாடப்படுகிறது. தமிழகத்தின் எந்தப் பகுதியிலிருந்தும் திருச்சிக்கு எளிதில் செல்லலாம். இக்கோவில் 274 பாடல் பெற்ற பெட்ரா ஸ்தலத்தின் கீழ் வருகிறது.

குருவாயூரில் இருந்து சுமார் 8 கிலோமீட்டர் தொலைவில் திருச்சூருக்கு அருகில் அமைந்துள்ள 800 ஆண்டுகள் பழமையான கோயில். பள்ளிபன பெருமாள் கேரளாவின் சேர இளவரசராக இருந்தார், அவர் பல ஆண்டுகளாக இந்த நகரத்தை ஆண்டார். பெரிஞானத்தில் அமைந்துள்ள இக்கோயில் பகவதி அம்மனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டதால் புலியில் என்று பெயர் வந்தது. பௌத்த விகாரையுடன் தாராதேவியும் இங்கு காணப்படுகிறார். சங்க காலத்தில், இக்கோயில் நிலவியது. கோழிக்கோட்டில் இருந்து இந்த இடத்தை எளிதில் அடையலாம், அதே நேரத்தில் திருச்சூருக்கு நேரடி ரயில்கள் உள்ளன.

கேரள பாணி கட்டிடக்கலை, இந்த இடம் முழுவதும் நிலவுகிறது. காழிவெட்டி கல்லூர் என்று அழைக்கப்படும் குளத்திற்கும் கிழக்கு நுழைவாயிலுக்கும் இடையில் ஒரு விசித்திரமான கலை வடிவம் காட்டப்பட்டுள்ளது. மன்னன் பராமரிப்பாளருக்கு லஞ்சம் கொடுத்து, கோவிலுக்குள் நுழைந்தான், விரைவில் அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தார் என்பது நினைவூட்டலாக வைக்கப்படுகிறது. கொச்சி விமான நிலையத்திலிருந்து, இந்த கோவிலுக்கு எளிதில் சென்றடையலாம், அதே நேரத்தில், கோட்டயத்திலிருந்து, இந்த இடத்திற்கு வழக்கமான பேருந்துகள் உள்ளன.

மகாவிஷ்ணு கோவில்

சேரா கல்வெட்டு, அரேக்கோடு அருகில் உள்ள குருமாத்தூர் கோவிலில், அப்போது மஹோதயபுர மன்னரால் ஆண்டது. இது பல்லவ கிரந்த எழுத்துக்களில், ராமரின் புகழையும் மகிமையையும் காட்டுகிறது. அதிகம் தெரியவில்லை, இந்த கோவில் ஒரு ஆன்மா, ஆனால் குருமாத்தூர் ஒரு கிராமம், அது கண்ணூர், தலபரம்பா மற்றும் திருவனந்தபுரம் சூழப்பட்டுள்ளது. திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து இந்த இடத்திற்கு பேருந்துகள் உள்ளன, வளப்பட்டினம் ஆறு இந்த இடம் முழுவதும் பாய்கிறது, அதே நேரத்தில் பாரம்பரிய கலை, தெய்யம் இங்கே காணப்படுகிறது. ஒரு சிறிய அழகான கிராமம், பிரபலமான, சேர வம்சக் கல்வெட்டுகள்.

தென்னிந்தியாவில், ரோமானியர்களுடனான அவர்களின் வலுவான தொடர்பு, அவர்களை தரம், மசாலா, தந்தம் மற்றும் செருப்பு ஆகியவற்றை அனுமதித்ததால், சேரர்கள் ஆட்சி செய்வதில் முக்கியப் பங்கு வகித்தனர். திருவஞ்சிக்குளம் அவர்களின் தலைநகரம், அவர்கள் வேகமாக ஆட்சி செய்தார்கள், வேகமாக இறந்தார்கள் என்று வரலாறு கூறுகிறது. கி.பி 8ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு சேர மன்னர்கள் காணப்படவில்லை. சிலப்பதிகாரம், தமிழ்ப் புலவர்கள், பரணர், கொங்கர், அவர்கள் காலத்தில் மேலோங்கிய ஆட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்டது. அவர்களின் ஆட்சி, தென்னிந்தியாவின் புகழ்பெற்ற காலம் என்று அழைக்கப்பட்டது, அதாவது, அவர்களின் முதல் ஆட்சியின் போது, அல்லது அவர்களின் இரண்டாவது ஆட்சியின் போது, நிறைய செழிப்பு, மகிழ்ச்சி பரவியது.

சோழர் கால கோவில்கள்

சுமார் கி.பி. 850-,ல் தஞ்சாவூரை முத்தரையர் என்பவர்களிடமிருந்து கைப்பற்றிச் சோழப் பேரரசை நிறுவியவன் விஜயாலய சோழன் ஆகும். அதிலிருந்து சுமார் 250 ஆண்டுகள் தமிழகத்தின் பெரும்பகுதியைச் சோழர்கள் ஆண்டனர். இக்காலமே தமிழக கோயில் வரலாற்றில் பொற்காலம் எனலாம்.சோழர் காலத்தில் விஜயாலயன் காலம் தொடங்கி இராஜராஜன் காலம் வரை கோயிற்கலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டம் எனலாம். இக்காலத்தில் பெரும்பாலான கோயில்கள் பல்லவர்கால இறுதியில் எந்த அமைப்பில் இருந்தனவோ அவை போலவே அமைக்கப்பட்டன. பாடல் பெற்ற பல கோயில்கள் இதற்கு முன்னர் செங்கல்லால் கட்டப்பட்டவையாய் இருந்தன போலும். அவை இக்காலத்தில் முற்றிலும் கருங்கல்லால் மாற்றி அமைக்கப்பட்டன. இவை 'கற்றளிகள்' என அழைக்கப்பெற்றன.

இக்காலக் கோயில்கள் அதிக உயரமின்றிச் சற்றேறக்குறைய 30 அடி உயரத்திற்குள்ளாகக் கட்டப்பட்டன. காஞ்சிபுரத்தில் பல்லவ மன்னன் ,ராஜசிம்ம பல்லவனால் கட்டப்பட்ட கைலாயநாதர் கோயில்தான் கற்கோயில்களிலேயே மிகவும் பெரியதாக கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு வரை இருந்தது. ஆதலின் அதற்கு பெரிய திருக்கற்றளி என்று பெயர் இருந்தது.

கி.பி. 9, 10-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கட்டப்பட்ட சோழர்காலக் கோயில்கள் அதிக உயரமில்லாவிட்டாலும் கலை அழகு மிகுந்தவை. இவற்றில் பலவற்றின் அடிப்பகுதியில் (அதிட்டானத்தில்) இராமாயணம் மற்றும் சிவபுராணக் காட்சிகள் சிறுசிறு சிற்பங்களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சிற்பங்கள் மிகச் சிறியவையாகக் காணப்பட்டப் போதிலும் ஒப்பற்ற கலைப்படைப்புகளாகும். இதுபோன்ற சிற்பங்களை, குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம், திருப்புறம்பியம் சிவன் கோயில், திருச்சின்னம்பூண்டிச் சடையார் கோயில், பசுபதி கோயில் என்னும் புள்ளமங்கை, நனிபள்ளி என்னும் புஞ்சை முதலிய கோயில்களில் காணலாம்.

கோயில் விமானச் சுவர்களில் பல தேவகோட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டு, அதில் எழிலார்ந்த தெய்வீகச் சிற்பங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. முக்கியமாக வாயிலைக் காத்து நிற்கும்துவாரபாலர் சிலைகள் மிகமிகச் சிறந்த வனப்புடையவை. பிக்ஷாடனர், நடராஜர், உமையொருபாகள், லிங்கோத்பவர், தக்ஷிணாமூர்த்தி, கொற்றவை முதலிய சிற்பங்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை.

இக்காலக் கோயில்களில் ஒரு கோட்டத்தில் அகத்திய முனிவரின் சிற்பத்தைக் காணலாம். சில கோயில்களில் அரசன், மாதேவியர் முதலியோரின் உருவச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம், ஸ்ரீநிவாசநல்லூர், திருவாரூர் அரநெறீச்சுரம் முதலிய கோயில்களில் இதுபோன்ற சிறந்த உருவச் சிலைகளைக் காணலாம். இவை தவிர கோயில் எடுப்பித்தவர் சிவலிங்கத்தைப் பூசிப்பதாகவும் பல கோயில்களில் உருவச் சிற்பங்களைக் காணலாம். முக்கியமாகச் செம்பியன் மாதேவியார் எடுப்பித்த கோயில்களில் அத்தேவியார் சிவபிரானை வழிபடுவது போன்றும், அத்தேவியாரின் கணவர் கண்டராதித்த சோழர் வழிபடுவது போன்றும் சிற்பங்கள் உள்ளன.

கோயில்களில் தேவகோட்டங்களின் மேலே உள்ள மகரதோரணங்களும் மிகமிக அழகானவை. சிற்ப வேலைப்பாடுகள் சிறந்த அவற்றின் நடுவில் சிவபிரானின் பல்வேறு மூர்த்தங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்காலத்தில் சதுரம், என்பட்டை, வட்டம் (முறையே நாகரம், திராவிடம், வேசரம்) ஆகிய மூன்று அமைதிகளிலும் சிகரங்கள் கட்டப்பட்டு விளங்குகின்றன. கழுத்தில் திசைக்காவலர்களின் சிற்பங்களோ பிற சிற்பங்களோ காணப்படுகின்றன. ஒரே திருச்சுற்றில் இரண்டு அல்லது மூன்று கோயில்கள் ஒரே உயரத்திற்குக் கட்டப்படுதலும் உண்டு.

விஜயாலயன்

விஜயாலயன் முத்தரையரிடமிருந்து தஞ்சையைக் கைப்பற்றினான் என்று கண்டோம். அந்த வெற்றியின் நினைவாக அங்கு நிசும்பசூதனிக்கு ஒரு கோயில் எடுத்தான். ஆனால் அவன் எடுத்த அக்கோயில் இன்று தஞ்சையில் இல்லை. ஒரு சிற்பம் அவன் எடுத்த நிசும்பசுதனியின் சிலையாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் நார்த்தாமலை என்ற குன்றில் ஒரு கோயில் உள்ளது. அது தமிழகக் கோயில்அமைப்பிலேயே தனித்தன்மை வாய்ந்தது. இக்கோயில் இரண்டு சுவர்களைக் கொண்டது. வெளிச்சுவர் சதுர அமைப்பிலும், உட்சுவர் வட்டவடிவிலும் உள்ளன. விமானத்தின் மேல் தளங்கள் சதுரமும், வட்டமுமாக அமைந்துள்ளன. இக்கோயில் மழையினால் இடிந்து விழுந்துவிட்டது என்றும், மல்லன் விடுமன் என்பவன் இதைப் புதுப்பித்தான் என்றும் துவாரபாலர் சிலைக்கு அடியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு கூறுகிறது. இக்கோயில் விஜயாலய சோழன் பெயரால் ஏற்பட்ட சிறந்த கோயிலாகும். திருத்தணிக்கு அருகில் விளக்கணாம்பூண்டி என்ற ஊரில் விசாலீச்சுரர் கோயில் என்று ஒரு கோயில் இருக்கிறது. அது அதிட்டானம் வரையில் கருங்கல்லாலும் மேல்பகுதி செங்கல்லாலும் கட்டப்பட்டதாகும். அக்கோயிலும் விஜயாலய சோழீச்சுரம் என்று கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறது.

ஆதித்தன்

விஜயாலய சோழனின் மகன் ஆதித்த சோழன் தொண்டைநாடு பாவிய இராஜகேசரி என்று பட்டம் கொண்டிருந்தான். அவன் சக்யாத்ரி மலையிலிருந்து கீழைக்கடல் வரையில் காவேரியின் இருமருங்கிலும் ஏராளமான கற்கோயில்களைக் கட்டினான் என்று அன்பில் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. ஆதித்த சோழன் கட்டிய பல கற்கோயில்கள் இன்னும் எஞ்சியுள்ளன. குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம், ஸ்ரீநிவாசநல்லூரில் உள்ள குரங்கநாதர் கோயில் முதலியன ஆதித்த சோழன் காலக் கோயில்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள். திருப்புறம்பியத்தில் உள்ள கோயில் ஆதித்தேச்சுரம் என்று பெயர் பெற்றது.

பழுவேட்டரையர்

ஆதித்த சோழன் காலத்தில் மற்றுமொரு சிறந்த மரபைக் காண்கிறோம். இம்மன்னனுக்கு உறுதுணையாக நின்ற சில குறுநில மன்னர்கள் தங்கள் தலைநகர்களில் கோயில்களை

எழுப்பியுள்ளனர். பழுவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட பழுவேட்டரையர்கள் தங்களது தலைநகரான பழுவூரில் கோயில் எடுப்பித்துள்ளனர். பழுவூர் இக்காலத்தில் மேலப்பழுவூர் என்றும் கீழப்பழுவூர் என்றும் இடைப்பட்ட பகுதி (கீழையூர்) என்றும் விளங்குகிறது. இம்மூன்று பகுதிகளிலும் பழுவேட்டரையர்கள் எடுத்த கோயில்கள் இருக்கின்றன.

கீழப்பழுவூரில் உள்ளது திருவாலந்துறை மகாதேவர் கோயில். மேலப்பழுவூரில் சுந்தரேச்சுவரர் கோயில் உள்ளது. இடைப்பகுதியில் அகத்தீச்சுரம் என்ற கோயில் உள்ளது. பழுவேட்டரையர்கள் காலத்தில் இம்மூன்று பகுதிகளும் ஒன்றாகவே விளங்கின. இது "மன்னு பெரும் பழுவூர்" எனப் பெயர் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

இவற்றுள் அகத்தீச்சுரம் என்று பெயர் பெற்ற கோயில் மிகவும் சிறந்தது. இது "அவனிகந்தர்ப்ப ஈச்சுரகிருஹம்" என்று கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறது. ஒரே திருச்சுற்றில் இரண்டு விமானங்கள் இங்கு கட்டப்பட்டுள்ளன. ஒன்று 'வடவாயில் ஸ்ரீகோயில்' என்றும், மற்றது 'தென்வாயில் ஸ்ரீகோயில்' என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தன. இரண்டும் மேற்கு நோக்கிய கோயில்களாகும். இரண்டும் அடியிலிருந்து முடிவரை கருங்கல்லாலான கோயில்களாகும். ஒன்று சதுரமான சிகரமும், மற்றது வட்டமான சிகரமும் கொண்டுள்ளன. , இவற்றில் அழகிய சிற்பங்கள் உள்ளன. கோபுரத்தை நோக்கியுள்ள கோயிலின் முன்மண்டபம் மிகவும் அழகு வாய்ந்தது.

கொடும்பாளூர்

கொடும்பாளூரைத் தலைநகராகக் கொண்டருக்கும் வேளிர் என்ற குறுநிலத் தலைவர்கள் ஆண்டனர். அவர்கள் சோழர்களின் நெருங்கிய உறவினர்களாகவும், அவர்களுக்கு உறுதுணையாயும் வாழ்ந்தவர்கள். அவர்களில் விக்ரமகேசரியாகிய பூதி என்னும் மன்னன் தன் பெயரால் ஒரு கோயில் எடுப்பித்தான். ,க்கோயிலுக்கு 'விக்ரமகேசரீச்சுரம்' என்று பெயர். இக்கோயிலில் மூன்று விமானங்கள் ஒரே திருச்சுற்றில் கட்டப்பட்டன. பூதி தன் பெயராலும், வரகுணா, கற்றளி என்ற தன் ,ரு மனைவியர் பெயராலும் இம்மூன்று விமானங்களையும் எழுப்பினாள் எனக் கல்வெட்டு கூறுகிறது. இவற்றை 'விமானத்ரயம்' (மூன்று விமானங்கள்) என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது. இக்கோயில்களே இப்பொழுது 'மூவர் கோயில்" என்று பெயர் பெற்று விளங்குகின்றன. இம்மூன்று விமானங்களில் ஒன்று இடிந்து போய்விட்டது. இரண்டு மட்டும் எஞ்சியுள்ளன. இவற்றில் அழகிய சிற்பங்கள் உள்ளன. மூன்று விமானங்களும் சதுரமான சிகரத்தைக் கொண்டிருந்தன.

ஆதித்த சோழனின் மகன் மதுரை கொண்ட பரகேசரி என்று பெயர் பெற்ற பராந்தக சோழன் காலத்திலும் பல கற்கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இவை ஆதித்த சோழன் கால மரபைப் பின்பற்றியே கட்டப்பட்டு விளங்குகின்றன. காளஹஸ்திக்கு அருகில் தொண்டைமாநாடு என்ற இடத்தில் ஆதித்த சோழன் இறந்தான். அங்கு அவனுக்கு பராந்தகன் ஒரு பள்ளிப்படை நிறுவினான். பராந்தகன் காலக் கோயில்களில் பசுபதி கோயில் என்று பெயர் வழங்கும் புள்ளமங்கை சிவாலயம் மிகவும் எழில் வாய்ந்தது. திருவாவடுதுறை, திருவாமாத்தூர், நங்கவரம்,

திருமால்புரம், எறும்பூர், காட்டுமன்னார்குடி முதலிய ஊர்களில் உள்ள கோயில்கள் பராந்தகன் காலத்தவையாகும்.

பராந்தகன்

பராந்தக சோழனுக்குப் பிறகு கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன், சுந்தரசோழன், உத்தமசோழன் முதலியோர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்களும் ஆதித்த சோழன் கால மரபைப் பின்பற்றியே கட்டப்பட்டன.

செம்பியன் மாதேவி

இக்காலக் கோயில்களைக் குறிக்கும்போது கண்டராதித்த சோழனின் தேவியார், உத்தமசோழனின் தாயார், செம்பியன் மாதேவியாரைச் சிறப்பாகக் குறிக்க வேண்டும். தம் வாழ்நாள் முழுவதும் பாடல் பெற்ற பல தலங்களைக் கற்றளியாக மாற்றி அமைப்பதிலும், கோயில்களுக்கு ஏராளமான பொருள்களை வாரி அளிப்பதிலுமே செலவழித்தார். வடக்கே காஞ்சிபுரம் பகுதியில் இருந்து தெற்கே நாகப்பட்டினம் வரையில், இவ்வம்மையார் கோயில்களுக்குப் பல பொருட்கள் கொடுத்ததைக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. இவ்வம்மையார் எடுப்பித்த கோயில்கள் செம்பியன் மாதேவி, கோனேரிராஜபுரம், ஆடுதுறை, திருக்கோடிகாவல், குற்றாலம், திருநறையூர். கண்டராதித்தம், விருத்தாசலம், திருவெண்ணைநல்லூர் முதலிய இடங்களில் உள்ளன. கோனேரி ராஜபுரம் என்பது முன்பு திருநல்லம் என்று பெயர்பெற்ற தலமாகும். இங்கு செம்பியன்மாதேவியார் தம் கணவரான கண்டராதித்த தேவரின் நினைவாக ஒரு பள்ளிப்படை எடுப்பித்தார். இக்கோயிலில் கண்டராதித்த சோழர் சிவபிரானை வழிபடுவதாக ஒரு சிற்பம் உள்ளது. செம்பியன்மாதேவியார் தன் பெயரால் செம்பியன்மாதேவி என்று ஓர் ஊரை அமைத்து அங்கு ஒரு கோயிலை எழுப்பியுள்ளார். இவ்வம்மையார் எடுப்பித்த கோயில்களில் சிற்பங்கள் சிறந்து காணப்படுகின்றன.

இராஜராஜன்

இராஜராஜன் காலம் வரையில் கோயில்கள் மிகவும் சிறிய அளவில் கட்டப்பட்டன என்று கண்டோம். கற்கோயிலாகக் கட்டப்பட்டவை சுமார் முப்பது அடி உயரமே கட்டப்பட்டன. சில கோயில்களின் விமானங்கள் பிரஸ்தரத்துக்கு மேல் செங்கல்லாலும் கட்டப்பட்டன. மேல்தளங்கள் செங்கல்லால் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் சற்று அதிக உயரம் கட்டப்பட்ட போதிலும் நாற்பது அடிக்கு மேல் எந்தக் கோயிலும் கட்டப்படவில்லை. இராஜராஜன் அரியணை ஏறிய பிள்ளரும் இதுபோன்று எளிய அதிக உயரம் அற்ற கோயில்கள் பல இடங்களில் கட்டப்பட்டன.

இராஜராஜன் தமிழகத்தை ஆண்ட ஒப்பற்ற பெருமன்னன். அவனது ஆற்றலுக்கும், அறிவுக்கும், திறனுக்கும், அன்புக்கும் ஈடு இணையே இல்லை. அவனுக்கு அருள்மொழி என்றே

இயற்பெயர். தமிழகத்தை ஆண்ட மன்னர்களிலேயே தலையாய மன்னன் அவனே. சுருங்கச்சொன்னால் இந்தியாவிலேயே அன்று ஆண்ட மன்னர்களில் அவனை ஒப்பவர் யாரும் இல்லை. அவனது ஆற்றலையும், திறனையும், பக்திப்பெருக்கையும் பிரதிபலிக்கும் வகையில் அவன் எடுப்பித்ததுதான் தஞ்சைப் பெருங்கோயில். அதைத் தென்திசை மேருவெனத் தோற்றுவித்தான் என்று அவனது கல்வெட்டுகளில் இருந்து அறிகிறோம்.

சுற்றுவட்டாரங்கள் எங்கும் கல் என்பதே இல்லாத தஞ்சையில் கருங்கல்லைக் கொண்டே 200 அடி உயரத்திற்கு விண்ணிழி விமானமாகத் தோற்றுவித்து அதற்கு இராஜராஜேச்சுரம் எனப் பெயரளித்து மகிழ்ந்தான். அவனது ஆணையை மேற்கொண்டு திருச்சுற்றையும் கோபுரத்தையும் அமைத்தாள் அவளது சேனாதிபதி கிருஷ்ணன் இராமன் என்னும் மும்முடி சோழ பிரம்மாராயன். ஏராளமான சிற்பங்களும், எண்ணிறந்த செப்புத் திருமேனிகளும், எழில் ஓவியங்களும் நிறைந்த இக்கோயில் அன்றைய இந்தியாவிலேயே மிகப்பெரியதாக, உயர்ந்ததாக எடுக்கப்பட்ட கோயில் ஆகும்.

உட்சுவர், புறச்சுவர் என இரு சுவர்களின் மேல் விமானம் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. இடைப்பகுதியில்தான் வண்ண ஓவியங்களும், சிவபிரான் புரிந்ததாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள 108 நாட்டியக் கரணங்களும் உள்ளன. புறச்சுவரில் சிவபிரானின் பல்வேறு உருவங்கள் பிற தெய்வ உருவங்களுடன் காணப்படுகின்றன. விமானத்தின் முன்னர் பெரும் மண்டபம், இடையில் இருமருங்கும் செல்ல வழியும், படியும், வழியைக் காத்து நிற்கும் துவாரபாலகர் சிலைகளும் உள்ளன. மண்டபத்தின் புறச்சுவரிலும் பல்வேறு உருவங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.விமானத்தின் உயரத்திற்கும் அமைப்பிற்கும் ஏற்ற அகன்ற பரந்த திருச்சுற்று, திருச்சுற்றைச் சூழ்ந்து வரும் திருச்சுற்று மாளிகை. இம்மாளிகையில் உரிய திக்குகளில் திசைக் காவலர்களுக்குச் சிற்றாலயங்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இராஜேந்திர சோழன்

தஞ்சையில் இராஜராஜன் தோற்றுவித்த மாபெருங்கோயிலைப் போலவே இவள் மகள் இராஜேந்திர சோழன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கோயிலைத் தோற்றுவித்தான். இது தஞ்சைக் கோயிலை விடச் சற்று உயரம் குறைந்தது எனினும் கட்டட அமைப்பில், நுணுக்கத்தில் மிகமிகச் சிறந்தது. பல்வேறு அங்கங்களை இணைத்துப் புதுமை மிக்கதாய்க் கட்டப்பட்டுள்ளது இக்கோயில், இக்கோயிலில் கட்டட நுணுக்கத்தைப் போல சிற்பங்களும் மிகச் சிறப்பாக விளங்குகின்றன. கங்கைகொண்டசோழபுரத்திலும் விமானமே மிகவும் உயர்ந்ததாக விளங்குகிறது. இதன் முன்னர் இருந்த மஹாமண்டபத்தின் பெரும்பகுதி இடிந்து போய் அதன் கற்கள் கீழணை கட்ட எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இப்போதுள்ள மண்டபம் பின்னர் சீர் செய்யப்பட்டது.

இக்கோயிலைச் சுற்றி இரண்டு நிலைகளை கொண்ட திருச்சுற்று இருந்தது. அதன் ஒரு பகுதியே இப்போது எஞ்சியுள்ளது. கோயிலுக்கு முன் நின்ற கோபுரத்தின் ஒரு பகுதியே

எஞ்சியுள்ளது.கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரத்தின் விமானத்தில் தெய்வீக உருவங்கள் மிகவும் சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளன. தஞ்சை விமானத்தைக் காட்டிலும் சற்று மாறுபட்ட அமைப்பை உடைய விமானம் கீழ் நிலையில் சதுரமாகவும், மேல் நிலைகள் எண்பட்டையாகவும், சிகரம் வட்டமாகவும் அமைக்கப்பட்ட அழகிய விமானமாகும். இங்குள்ள சிவலிங்கம் மிகவும் பெரியது. பெருஉடையார் என்ற பெயருக்கு ஏற்ப அமைத்துள்ளது.

இராஜேந்திர சோழன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட பிற கோயில்கள் தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் திருவொற்றியூர், கூழம்பந்தல் முதலிய ,டங்களில் உள்ள கோயில்கள் புகழ் பெற்றவை. இராஜேந்திர சோழனுக்குப் பின்னர் வந்த சோழ மன்னர்கள் காலத்திலும் பல சுற்கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. முக்கியமாக முதற் குலோத்துங்கள் காலத்தில் பல கற்கோயில்கள் எடுக்கப்பட்டன. அவற்றில் மேலக்கடம்பூர் என்னுமிடத்தில் உள்ள ஒரு கோயில் வனப்பு உடையது. அது ஒரு தேர் போன்ற அமைப்புடன் காணப்படுகிறது. சக்கரங்கள் மீது நிற்கும் ஒரு தேரைக் குதிரைகள் இழுத்துச் செல்வது போல் அது அமைந்துள்ளது.

சோழர் காலப் பெருங்கோயில்களில் கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ள தாராசுரம் கோயிலும் மிகச்சிறந்தது. இக்கோயிலை இரண்டாம் இராஜராஜ சோழன் எடுப்பித்தாள். இக்கோயிலும் இதன் மண்டபமும் திருச்சுற்றும், பலிபீடமும் மிகமிக எழில் வாய்ந்தவை. இங்கும் விமானம் ஓங்கி வளர்ந்து காணப்படுகிறது.சோழர் காலக் கோயில்களில் மிகவும் உயர்ந்ததாகவும் சிறந்ததாகவும் கட்டப்பட்ட கடைசிக் கோயில் திரிபுவனத்தில் இருக்கும் திரிபுவனவீரேச்சுரமாகும். இதை திரிபுவன வீரன் என்னும் பெயர் பெற்ற மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் கட்டினான். இது தஞ்சாவூரையும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தையும் விட உயரத்தில் குறைந்தது. தஞ்சைக் கோயிலைப் போன்ற அமைப்புடையது.

சோழர் காலத்திற்குப் பின்னர், கோயிற்கட்டட அமைப்பில் புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. சிறப்பாக , இதுகாறும் கோயில்களில் கருவறையின் மேல் நின்ற பகுதியான ஸ்ரீவிமானமே மிகவும் உயர்ந்ததாகக் கட்டப்பட்டது. கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கோபுரங்கள் தனிச்சிறப்பைப் பெற்றன.

சோழர்காலக் கோயில்கள்

பேரூர் பட்டீசுவரர் கோவில்.

வரலாற்று மற்றும் இலக்கியச்சிறப்பும், தொண்மையும், கோவில்களிலே தலயாய கோவில் என்ற புகழையும் பெற்றது, பேரூர் பட்டீசுவரர் கோவில். மூவேந்தர்களுடன் தொடர்புடைய இக்கோவில் கட்டி ஆயிரத்து தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகள் நிறைவடைந்து இரண்டாயிரமாவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைக்கிறது.

சோழர்காலத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டடக்கலைக்கு பேரூரே முதல் உதாரணமாக விளங்குகிறது. கரிகாற்சோழன், விக்கிரமசோழன், வீரராஜேந்திரன், கோனேரின்மை கொண்டான்

முதலிய கொங்குச்சோழர்களின் கல்வெட்டுகள் இன்னமும் காட்சியளிக்கின்றன. சிற்பவளத்திலும், இலக்கிய வளத்திலும் பெருமை பொருந்திய பேரூர் உலக அளவில் பெருமையை பெற்றுள்ளது. பேரூர் கல்வெட்டுகள் மற்றும் கோவிலில் பல இடங்களில் எழுதப்பட்டுள்ள இலக்கியங்களில் கற்பனை, இலக்கியச்சுவை, பொருட்சுவை, தத்துவக்கருத்து, வழிபாடு ஆகியவை பரவிக்கிடக்கின்றன.

கோவிலின் மேற்பரப்பில் வரைப்பட்டுள்ள ஓவியங்கள் அனைத்தும் சைவசமயத்தை தழைக்கச்செய்த 64 நாயன்மார்களை பற்றிய பாடல்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை பற்றிய வரலாற்றை சுருக்கமாகவும், பேரூர் பற்றிய செய்தியை விரிவாகவும் அதற்கேற்ற படத்தை ஓவியமாக வரைந்துள்ளனர். பேரூர் புராணத்தை கச்சியப்ப முனிவர் செய்யுளாகவே எழுதியிருந்தார். இதை அனைவரும் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் உரைநடையாக எழுதி பேரூருக்கு மேலும் பெருமையை சேர்த்தவர் கோவைகிழார்.

கோவிலில் உள்ள புகழ்பெற்ற கனகசபை மண்டபத்தில் கோமுனி, பட்டிமுனி ஆகிய இருவருக்காக ஆடிய பாதத்தோடு விளங்கும் நடராஜரின் வடிவம் மிகவும் அழகானது. இது பார்ப்போரை ரசிக்க செய்வதோடு மெய்மறக்கச்செய்கிறது. சைவ சமயச்சார்புள்ள இறைவடிவங்களின் எழில்மிகு வேலைப்பாடுகள், மனிதனின் சிந்தையை கவர்கிறது. கோபுர விமானம் அங்கு வடிக்கப்பட்டுள்ள தாமரை மலர், கல்லாலான சங்கிலி, சிறிய தூண்களில் காட்டப்பட்டுள்ள புராணக்கதைகளில் அன்றைய சிற்பிகள், கலையில் புகுந்து விளையாடியுள்ளனர். புராதனமான கோவிலின் கற்பக்கிரஹத்தை கரிகாற்சோழன் அமைத்துள்ளார். ஆறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அப்பர் பேரூரை புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் சுந்தரர் பேரூருக்கு வருகை புரிந்து இறைவனை வழிபாடு செய்து தேவாரம் பாடியுள்ளார்.

12 முதல் 13ம் நூற்றாண்டுகள் வரை வாழ்ந்த கொங்கு சோழர்கள் அர்த்த மண்டபத்தையும், மகாமண்டபத்தையும் கட்டினர். பேரூர் கோவிலில் மொத்தம் 6 கோபுரங்கள் உள்ளன. வரலாற்று கால கணக்குப்படி பேரூர் ரோமானியர் காலத்திலேயே அந்நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளது என்பதை அக்காலத்திய நாணயங்களின் வாயிலாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கோவிலின் முகப்பில் உள்ள தெப்பக்குளம் பதினாறு வளைவுகளை கொண்ட நான்கடுக்குகளை கொண்டுள்ளது. சிறியதும், பெரியதுமான தேர்கள் அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

காஞ்சிமாநதி என்றழைக்கப்படும்.நொய்யல் நதி அதன் இரு பக்கங்களிலும் காட்சியளிக்கும் தென்னந் தோப்புகள், சோழன் துறை என்றழைக்கப்படும் நொய்யல் படித்துறை ஆகியவை இன்றளவும் உள்ளன. பேரூரை வடக்குப்பகுதியிலும், தெற்கு பகுதியிலும் அரனாக நின்று பாதுகாப்பது வடகைலாய நாதர் கோவில், பட்டீசுவரர் கோவிலை தென்கைலாய நாதர் கோவில் என்றழைக்கின்றனர்.

தமிழகத்தில் கொங்கில் அளிக்காஞ்சிவாய்ப் பேரூர் எனச் சிறப்பித்துக் கூறும் மேலைச் சிதம்பரமாகிய இத்தலம், தொன்மைச் சிறப்பும், வரலாற்றுச் சிறப்பும், இலக்கியச் சிறப்பும், கோயிற் சிறப்பும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றது. பழங்கற்சின்னமும், முதுமக்கள் தாழியும், உரோமானியக் காசும் இப்பகுதியில் மிகுதியாய்க் கிடைப்பது தொன்மைக்குச் சான்றாகும்.

திருக்கோயிலழகும் சிற்பச் சிறப்பும் உடையது என்கிற நற்பெயரைப் பொதுவாகத் தட்டிக்கொண்டு போவது தஞ்சை மாவட்டம் தான். இந்தப் பெருமைக்குப் போட்டி போடும் விகதமாக அமைந்திருப்பது கோவை மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பேரூர் ஆகும்.'ஆரூரார் பேரூரர் என்றும் 'பேரூர் பிரமபுரம் பேராவூரும் என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் சுவாமிகள் தனது சேஷத்திரக் கோவையில்; இரண்டிடங்களிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எனவே சுமார் கி.பி. 650-க்கு முன்னரே பேரூர் பட்டீசுவரர் ஆலயம் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். பேரூர் பற்றிய தனித் தேவாரம் மறைந்து போய் விட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

ராஜகோபுரம்

ஐந்து நிலைகளைக் கொண்ட ராஜகோபுரம் கம்பீரமாக காட்சியளிக்கிறது. கிழக்கு பார்த்த வாசல். ராஜகோபுரத்தை அடுத்துள்ள பல தூண்கள் மிகுந்த கலையம்சமுள்ள சிற்பங்களுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கூரையில் 63 நாயன்மார்களின் உருவங்களும், கோவிலின் தல வரலாற்றை கூறும் ஓவியங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன

சோழன் பூர்வ பட்டயம்' என்ற செப்பேடு பேரூர்க் கோயிலை கரிகாலன் கட்டியதாகக் கூறுகிறது. பேரூரில் உள்ள காஞ்சி யாற்றுத் துறைக்குக் கரிகாற் சோழன் துறை என்று பெயர். கரிகாற் சோழன், விக்கிரம சோழன், வீர ராசேந்திரன், கோனேரின்மை கொண்டான் முதலிய கொங்குச் சோழர் கல்வெட்டுக்கள் இங்கு மிகுதியாக உள்ளன. இதனால் சோழர் தொடர்பு புலனாகிறது.

ஆதாரங்கள்

கோவிலுக்கு வடக்கே காஞ்சி நதியில் கட்டப்பட்டுள்ள சோழன் படித்துறை கரிகாற் சோழனால் அமைக்கப்பட்டது என்று கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.கொங்குநாட்டின் வரலாற்றையே இங்குள்ள கல்வெட்டுகள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.கொங்கு சோழர் கட்டிய அர்த்தமண்டபம், மைசூர் அரசர் வெட்டிய 16 கோணமுள்ள திருக்குளம், ஹோசைலர்களின் திருப்பணி இவை தவிர பல செப்புப் பட்டயங்களும் உள்ளன.பேரூர் நகரின் வரலாற்றைப் பார்க்கையில், அக்கோயிலில் பலவிதக் கலைப் பாணிகளும் சங்கமித்துள்ளது. அகழ்வாராய்ச்சிகளின் போது ரோமானிய நாணயங்கள் இப்பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இது கி.மு. காலத்தில் தோன்றிய ஊர்.

முற்காலச் சோழர் காலக் கோயில்கள் சோழர் வரலாற்றை வகை செய்யுமாற்றை நோக்குங்கால் ஆரம்பகாலச் சோழர்கள் பல்லவமன்னர்கள். கையாண்ட கட்டிட மரபையே பின்பற்றிக் கட்டிடங்களை அமைத்தனர். சோழர் எழுச்சியின் ஆரம்ப காலத்தில், முதல் ஒரு நூற்றாண்டு காலம் வரை கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.

திருக்கட்டளை என்னும் இடத்திலுள்ள சுந்தரேஸ்வரர் கோயில், நார்த்தாமலையில் உள்ள விஜயாலயன் கோயில், கொடும்பாளூரிலுள்ள மூவர்கோயில் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள் திருக்கட்டளையிலும், நார்த்தாமலையிலும் உள்ளவை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுவதால் அவையே சோழர்காலக் கட்டிடங்களில் காலத்தால் முந்தியவை எனலாம். இவை தவிர கடம்பர்மலை, குளத்தூர், கண்ணனூர்,கலியபட்டி, திருப்பூர், பனங்குடி போன்ற இடங்களிலும் இக்காலக் கோயில்களைக் காணமுடியும். இவற்றுடன் ஓரளவு பெரிய கட்டிடமான ஸ்ரீனிவாசநல்லூரிலுள்ள குரங்கநாதர் கோயிலும் 10 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கட்டப்படதாகக் கருதப்படுகிறது.

இன்று நிலைத்திருக்கும் ஆரம்ப சோழர் காலக் கோயில்கள் அனைத்தும் முழுமையாகக் கருங்கற்களினால் ஆனவை. இவற்றிலே முந்தைய பல்லவர் காலக் கோயில்களின் அம்சங்கள் காணப்பட்டாலும், அவற்றைவிட இச் சோழர் காலக் கோயில்கள் திருத்தமாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. இது பல்லவர் காலத்துக்குப் பின்னர் கற் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறது.

10ம் நூற்றாண்டுவரை இவர்கள் கட்டிய ஏராளமான கோயில்கள் சிறியனவாகவே உள்ளன. இவற்றுட் பெரும்பாலனவற்றைப் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திற் காணமுடிகிறது. பல்லவர்பாணி படிப்படியாக மாற்றிச் சோழர்பாணியாக வடிவெடுப்பதை இக்கோயில்களிற் காணலாம். இதற்கு நல்ல உதாரணமாக நார்த்தமலையிலுள்ள விஜயாலய சோழீச்வரத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

மேற்குநோக்கி அமைந்த இக்கோயில் ஆரம்பகாலச் சோழர்பாணிக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும். இதன் அமைப்பு அசாதாரணமானது. சதுரமான பிராகாரத்தின் உள்ளே வட்டமான கருப்பக்கிருகம் காணப்படுகிறது. கருப்பக்கிருகத்துக்கும் பிராகாரத்துக்கும் மேலேயுள்ள விமானம் போகப்போக அளவிற் குறைந்திருக்கும் நான்கு அடுக்குகளைக் கொண்டுள்ளது. முதல் மூன்று மாடிகளும் சதுரமாகவும், மேலேயுள்ளமாடி வட்டமாகவும் உள்ளன. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலே குமிழ்போன்ற சிகரமும் அதற்குமேலே வட்டமான கலசலமும் காணப்படுகின்றன. (நீலகண்ட சாஸ்திரி 1966:547)

கோயிலின் முன், மூடு மண்டபம் ஒன்றுண்டு. சோழர்காலத்திற்கே தனித்துவமான சுவர்களும் அவற்றில் அழகிய வேலைப்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன. கூரையின் உட்புறத்திற் சிறுகோயில்கள் (பஞ்சரங்கள்) உண்டு. முன்னுள்ள மண்டபத்தின் தூண்கள் பல்லவர்பாணியிலேயே உள்ளன. ஒருகாலின்மேல் மறுகாலை வைத்த தோற்றமுடைய இரு

துவாரபாலகர்கள் நுழைவாயிலில் உள்ளனர். பிரதானமான கோயிலைச் சுற்றி ஏழு துணைக்கோயில்கள் உள்ளன. ஆரம்பகாலச் சோழர் கலைப்பாணியில் இது முக்கிய அம்சமாகும். கண்ணனூரில் முதலாம் ஆதித்த சோழன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட பாலசுப்பிரமணியர் கோயிலும், பெரிதும் இந்த அமைப்பையே கொண்டுள்ளது. கும்பகோணத்தில் உள்ள நாகேஸ்வரர் கோயில் அழகான சிறிய கோயிலாகும். இதுவும் மேற்படி பல்லவ பாணியையே பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது.

கட்டிடகலை வளர்ச்சியின் அடுத்த வளர்ச்சியை சிறீநிவாச நல்லூரில் உள்ள கோரங்கநாதர் கோயிலிற் காணமுடிகிறது. இது முதலாம் பராந்தகன் ஆட்சிக்காலத்தெழுந்ததென்பர். ஆனால் பாலசுப்பிரமணியம் இது ஆதித்த சோழன் காலத்திற்குரியதென்பர். (பாலசுப்பிரமணியம் 1966:61) நாகசாமியும் இதே கருத்தைக் கொண்டுள்ளார். (1976:63) இக்கோயிலுள்ள கருவறை, அந்தராளம், அர்த்த மண்டபம் ஆகிய உறுப்புக்கள் ஒரே காலத்திற் கட்டப்பட்டு இன்றும் சிதைவுறாமல் உள்ளன. அழவுக்கு மீறிய அலங்கார வேலைப்பாடுகளின்றி மிகவும் எளிமையான இக்கோயில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தூணின் மேலேயுள்ள அகன்ற பகுதியும், அதற்குமேலேயுள்ள அகன்ற பகுதியும், அதற்குமேலேயுள்ள பலகைப் பகுதியும், பல்லவபாணியிலிருந்து வேறுபட்டு காணப்படுகின்றன.

கரிகாலதிருப்பாசூர்

கரிகாலன் இக் கோயிலை கட்டினான் என்பது வரலாறு. தெற்கு ராஜகோபுரமே கோயிலின் பிரதான வாயில். இந்த வரலாற்றுக்குத் துணை சேர்ப்பதாக திருமழிசைப் பகுதியில் உள்ள ஒத்தாண்டேஸ்வரர் ஆலயமும் கரிகால் சோழனால் கட்டபட்ட கோயிலாகும்.ராஜராஜ சோழன் காலத்திலும், குலோத்துங்கசோழன் காலத்திலும் கோயிலிக்கு நிவந்தமளித்த சான்றுகளுடன் கல்வெட்டுகள் நிறைய உள்ளன. தொண்டை மண்டலம் ஈக்காடு கோட்டம் காக்கலூர் நாட்டுத் திருப்பாசூர் என்பதுஇவ்வூருக்குக் கல்வெட்டுகளில் வழங்கிவரும் பெயராகும்.

கோச்செங்கண்ணன்

அருள்மிகு ஆக்கூர் தான்தோன்றீஸ்வரர் திருக்கோயில்

ஆக்கூர் - 609301 நாகப்பட்டினம் மாவட்டம்.

மூலவர் : தான்தோன்றியப்பர் (சுயம்புநாதர்)

உற்சவர் : ஆயிரத்தில் ஒருவர்

அம்மன்ஃதாயார் : வாள்நெடுங்கன்னி

தல விருட்சம் : கொன்றை,பாக்கு, வில்வம்

தீர்த்தம் : குமுத தீர்த்தம்

ஆகமம்ஃபூஜை : காரண ஆகமம்

பழமை : 1000-2000 வருடங்களுக்கு முன்

புராண பெயர் : யாருக்கு ஊர்

ஊர் : ஆக்கூர்

மாவட்டம் : நாகப்பட்டினம்

மாநிலம் : தமிழ்நாடு

கோச்செங்கண்ணன் என்ற சோழ மன்னன் கட்டிய சிவாலயங்களுள் இது மாடக்கோயில் ஆகும். இறைவனே வந்து பந்தியில் அமர்ந்து விருந்து உண்ட பெருமையுடைய தலம்.

தல வரலாறு

ஒரு முறை கோச்செங்கண்ணனுக்கு வயிற்றில் குன்ம (அல்சர்) நோய் ஏற்படுகிறது. இதனால் மன்னன் மிகுந்த சிரமத்திற்கு ஆளாகிறான். இந்த நோயை தீர்க்க வேண்டுமானால், மூன்று தல விருட்சங்கள் எங்கு இருக்கிறதோ அங்கு கோயில் கட்டினால் நோய் தீரும் என்று அசரீரி கூறுகிறது.மன்னனும் பல கோயில்கள் கட்டி வரும் போது ஆக்கூர் என்ற இத்தலத்திற்கு வருகிறான். அப்போது அசரீரி வாக்கின் படி கொன்றை, பாக்கு, வில்வம் என்று மூன்று தலவிருட்சங்களை ஒரே இடத்தில் பார்க்கிறான்.உடனே இந்த இடத்தில் ஒரு சிவாலயம் கட்டுகிறான். அப்படி கோயில் கட்டும்போது ஒருநாள் கட்டிய சுவர் மறுநாள் கீழே விழுந்து

விடும். இது எதனால் கீழே விழுகிறது என சிவனிடம் மன்றாடி கேட்கிறான். அதற்கு இறைவன் ஆயிரம் அந்தணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தால் குறைபாடு நீங்கி கோயிலை சிறப்பாக கட்டலாம் என்று கூறுகிறார். அதன்படி 48 நாள் அன்னதானம் நடக்கிறது. இதில் ஒவ்வொருநாளும் ஆயிரம் இலை போட்டால் 999 பேர் தான் சாப்பிடுவார்கள் ஒரு இலை மீதம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

மன்னன் மிகுந்த வருத்தத்துடன் இறைவனிடம் சென்று, ""ஏன் இந்த சோதனை, 48 நாட்களும் ஆயிரம் பேர் அன்னதானம் சாப்பிட்டால் தானே கோயில் கட்டுவது சிறப்பாக அமையும். ஆனால் தினமும் ஒரு ஆள் குறைகிறார்களே. இதற்கு தாங்கள் தான் ஒரு வழி சொல்ல வேண்டும்'' என்று கெஞ்சுகிறான்.ஆயிரத்தில் ஒருவர் : மன்னனின் குரலுக்கு செவி சாய்த்து விட்டார் இறைவன். 48வது நாள் ஆயிரம் இலை போடப்பட்டது. ஆயிரம் இலையிலும் ஆட்கள் அமர்ந்து விட்டார்கள். ஆயிரமாவது இலையில் "ஆயிரத்தில் ஒருவராக' அமர்ந்திருந்த வயதான அந்தணரிடம் சென்ற மன்னன், ""ஐயா, தாங்களுக்கு எந்த ஊர்'' என்று கேட்டான். அதற்கு வயதான அந்தணர் ""யாருக்கு ஊர்'' என்று மறுகேள்வி கேட்கிறார். (இதனாலேயே இந்த ஊருக்கு யாருக்கு ஊர் என்பது மருவி ஆக்கூர் ஆனது) மன்னனை எதிர் கேள்வி கேட்ட அந்த வயதானவரை அடிப்பதற்காக சிப்பாய்கள் விரட்டுகின்றனர்.

ஓடி சென்ற வயதானவர் நெடுங்காலமாக அங்கிருந்த புற்றுக்குள் விழுந்து விட்டார். புற்றை கடப்பாறையால் விலக்கி பார்த்த போது உள்ளேயிருந்து சுயம்பு மூர்த்தியாக "தான்தோன்றீசுவரர்' தோன்றுகிறார்.கடப்பாறையால் புற்றை குத்தியபோது கடப்பாளை லிங்கத்தின் மீது பட்டு விடுகிறது. கடப்பாறை பட்டதில் அடையாளமாக இன்றும் கூட லிங்கத்தின் தலைப்பகுதியில் பிளவு இருப்பதைக்காணலாம்.

பாடியவர்கள் - திருஞானசம்பந்தர் , திருநாவுக்கரசர், அருணகிரிநாதர்

தேவாரப்பதிகம் - கொங்குசேர் தண்கொன்றை மாலையினான் கூற்றடரப் பொங்கினான் பொங்கொளிசேர் வெண்ணீற்றான் பூங்கோயில் அங்கம் ஆறோடும் அருமறைகள் ஐவேள்வி தங்கினார் ஆக்கூரில் தான்தோன்றி மாடமே.-திருஞானசம்பந்தர்

தேவாரப்பாடல் பெற்ற காவிரி தென்கரைத்தலங்களில் இது 46வது தலம்.

திருவிழா

திருவாதிரை அன்று நடராஜர் வீதிஉலா வருவதே கோயிலின் மிகப்பெரிய திருவிழா ஆகும். மற்றபடி சிவனுக்குரிய மாதாந்திரி பிரதோஷம், சிவராத்திரி, திருக்கார்த்திகை, பவுர்ணமி, போன்ற நாட்களிலும் சிறப்பு பூஜை உண்டு.

விசயாலயன்

விசயாலயன் எனும் சோழன், தஞ்சையையும் வல்லத்தையும் வென்ற மகிழ்ச்சியில், தான் வழிபடும் தெய்வமாகிய நிசும்பசூதனி என்ற துர்க்கைக் கோயிலைத் தஞ்சாவூரில் கட்டியுள்ளான். பக்தியார்வத்தால் நார்த்தா மலையிலுள்ள விசயாலய சோளீச்சுவரம், காளியாபட்டியிலுள்ள சிவன் கோயில், பனங்குடியிலுள்ள அகத்தீசுவரம் என்ற பரமேசுவரன் கோயில், விராலியூரிலுள்ள பூமீசுவரர் கோயில், விசலூரிலுள்ள மார்க்கசகாயேசுவரம், திருப்பூரிலுள்ள சிவன் கோயில், ஏனாதியிலுள்ள சிவன் கோயில் ஆகியவை விசயாலயன் காலத்தவையாகும்.

இரண்டாம் ராசராசரான்

தாராசுவரம் ஐராவதேஸ்வரர் கோயில் ஐராவதேஸ்வரர் கோயில் தமிழ்நாட்டில் கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ள தாராசுரம் என்னும் ஊரில் உள்ள ஓர் இந்துக் கோவில் ஆகும். இக்கோவில் இரண்டாம் ராசராசரால் பனிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது.

திருக்கண்ணபுரம்

திருவாரூரிலிருந்து 9 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. பெரியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்களால் இங்குள்ள பெருமாள்கோயில் மங்களாசாசனம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வூரிலுள்ள கோயில் 12 ஆம் நூற்றாண்டில் சோழர் பாணியில் கட்டப்பட்டது. முனியதரையன் என்ற சிற்றரசன் அக்காலத்தில் ஏற்படுத்திய அறச்செயல்படி இன்றும் 'முனியதரையன் பொங்கல்' இக்கோயிலில் வழங்கப்படுகிறது. திருக்கண்ணபுரம் பொங்கலைப் பற்றி சோழ மண்டல சதகப் பாடல் ஒன்று உண்டு.

“புனையும் குழலான் பரிந்தளித்த
பொங்கலமுதும் பொரிக்கறியும்
அனைய சவரிநாயருக்கே யாமென்று
அருந்தும் ஆதரவின்
முனைய தாயன் பொங்கலென்று
முகந்தற் கோதும் அமுது ஈந்து
வனையும் பெருமை எப்போதும்
வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே.” - முனையதரையன் பொங்கள்.

திருக்கண்ணபுரம் சோழநாட்டில் உள்ள 108 திருப்பதியில் ஒன்று திருக்கண்ணபுரம் சவுரிராஜ பெருமாள் கோயில். இக்கோயில் கோபுரத்தின் அடியில் மதிற்சுவரில் மேற்க்கு பார்த்தபடி 12 ராசிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு விதியாசமான அமைப்பாகும். வைணவ தலங்களில் இரவு பூஜையில் பொங்கள் படைக்கும் பழக்கம் உள்ள ஒரே திருத்தலம் இதுவாகும்.

இப்பகுதியை ஆட்சி செய்த முனையதரையன் என்ற கள்ளர் குல குறுநில மன்னன் தினசரி பெருமாளை வணங்கி விட்டு உணவு உண்பதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தார்.

பெருமாள் சேவைக்காக பணத்தை எல்லாம் செவழித்து வறுமையில் வாடிய அவர் அரசனால் சிறை பட்டு பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டார். வீடு திரும்பிய முனையதரையனுக்கு அரிசி, பருப்பு, உப்பு மட்டும் கலந்த பொங்கல் சாதம் செய்து கொடுத்தாள் மனைவி. அதையும் அவர் பெருமாளுக்கு மானசீகமாக படைத்து சாப்பிட்டார். மறு நாள் காலை அர்ச்சகர் கோயிலை திறந்து கருவரைக்கு வந்தபோது சுவாமியின் வாயில் பொங்கல் சாதம் ஒட்டி இருந்ததை பார்த்து அரசனிடம் செய்தி தெருவிக்கப்பட்டது. அரசன் பொங்கள் சாதம் முனையதரையன் வீட்டு சாதம் என்பதனை அறிந்து பெருமகிழ்வடைந்தான்.

அன்று முதல் இன்று வரை இரவு பூஜையின் போது பொங்கள் படைக்கும் பழக்கம் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இது முனையதரையன் பொங்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வேறு எந்த கோயில்க ளிலும் இவ்வித பெயர் சொல்லி அன்னம் படைப்பதிலை.

பராந்தக சோழன் காலத்திலும் பல கற்கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இவை ஆதித்த சோழன் காலமரபைப் பின்பற்றியே எழுந்தன. காளஹஸ்திக்கு அருகில் தொண்டைமாநாடு என்ற இடத்தில் பராந்தகனின் தந்தையாகிய ஆதித்த சோழன் இறந்தபோது ஒருஷபள்ளிப்படையை' பராந்தகன் நிறுவினான். பள்ளிப்படை என்பது இறந்தவர் நினைவாக எடுக்கப்படும் கோயிலாகும். பராந்தகன் காலக் கோயில்களில் புள்ளமங்கையில் அமைந்துள்ளபசுபதி கோயில் சிறப்புடையது. இது 'பிரமபுரீஸ்வரர்' கோயில் என்றும் திருவாலந்துறை ;மகாதேவர் கோயில்' என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

திருவாவடுதுறை, திருவாமாத்தூர், நங்கவரம், திருமால்புரம், எறும்பூர், காட்டுமன்னார்குடி முதலிய ஊர்களில் உள்ள கோயில்களும் பராந்தகசோழன் காலத்தனவாகும். பராந்தக சோழனுக்குப் பின்னர் கண்டராதித்தர், அரிஞ்சயன் சுந்தரசோழன், உத்தமசோழன் முதலியோர் காலங்களிலும் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் ஆதித்த சோழனது கலைமரபினை ஒத்தனவேயாகும்.

கண்டராதித்தரின் தேவியாரும், உத்தம சோழனின் தாயாருமான செம்பியன் மாதேவியார், பாடல் பெற்ற பல தலங்களைக் கற்றளிகளாக மாற்றியமைத்தார். வடக்கே காஞ்சிபுரத்திலிருந்து, தெற்கே நாகபட்டனம் வரை இவ்வம்மையார் கோயில்களை அமைந்தார். இவர் கட்டுவித்த கோயில்கள் செம்பியன்மாதேவி, கோனேரிராசபுரம், ஆடுதுறை, திருக்கோடிகாவில், குற்றலாம், திருநாரையூர், கண்டராதித்தம், விருத்தாசலம், திருவெண்ணை நல்லூர் ஆகிய இடங்களில் உள்ளன. கண்டராதித்தர் தேவரின் நினைவாக ஒரு பள்ளிப்படையையும் இவர் எடுப்பித்தார்.செம்பியன் மாதேவியார் காலத்துக்கு முன்பு மூன்று அல்லது ஐந்தாக இருந்த தேவகோஷ்டங்கள் இக்காலத்தில் ஒன்பது முதல் பதினாறுவரை விரிவாக்கப்பட்டன.

இடைக்காலச் சோழர் காலக் கோயில்கள் சோழர் கலைப்பாணியின் சிகரமெனலாம்சோழ மன்னர்களுள் முதலாம் இராஜராஜன் தொடக்கம் முதலாம் குலோத்துங்கன் வரையில் ஆட்சிபுரிந்த காலப்பகுதியே தென்னக வரலாற்றில் காலச்சுவடுகளை காலமாகா வண்ணம் வகைசெய்த பெருமைக்கரியது. முதலாம் இராஜராஜனும் அவனுடைய மகன் முதலாம் இராஜேந்திரனும் பற்பல நாடுகளைக் கைப்பற்றிச் சோழ சாமராச்சியத்துடன் இணைத்தனர். ஆதனாற்பெற்ற பொன்னையும் பொருளையும் கொண்டு ஈடிணையற்ற பெரும் கோயில்களைக் கட்டினர். இவர்களின் கீழிருந்த சிற்றரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும் கூடப் பற்பல கோயில்களை அமைக்கத் துணைநின்றனர்.

பழுவூரைத்தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த பழுவேட்டரையர்கள் பல கோயில்களைக் கட்டினர். மேலைப்பழுவூர் சுந்தரேஸ்வரர் கோயில், கீழைப்பழுவூர், திருவாலந்துறை. மகாதேவர் கோயில். இடைப்பழுவூர் அகத்தீஸ்வரர் கோயில் என்பன இவற்றுள் முக்கியமானவை. இம்மூன்றினுள் அகத்தீஸ்வரம் மிகவும் சிறப்புவாய்ந்தது. ஒரே திருச்சுற்றில் இரண்டு விமானங்கள் அமைந்துள்ளன. ஒன்று, ‘வடவாயில் ஸ்ரீகோயில்’ என்றும், மற்றது ‘ தென்வாயில் ஸ்ரீகோயில்’ என்றும் பெயர் பெறுகின்றன. இரண்டு கோயில்களும் தனிக்கற்களாலான கற்றளிகளாகும். ஒன்று சதுரமான சிகரத்தையும், மற்றது, வட்டமான சிகரத்தையும் கொண்டுள்ளன. கோபுரத்தை நோக்கியுள்ள முகமண்டபம் மிகவும் எழிலாக அமைந்துள்ளது.

இருக்குவேளிர்கள் சோழர்களின் நெருங்கிய உறவினர்கள், இவர்கள் கொடும்பாளூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தனர். இவர்களுள் ஒருவன் விக்கிரமகேசரிபூதி என்பவன். இவன் விக்கிரமகேசரீச்சுரம் எனும் கோயிலைக் கட்டினான். ஒரே திருச்சுற்றில் மூன்று விமானங்களையுடையது இக்கோயில். இவற்றை ‘விமானத்திரயம்’ எனக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.இம்மூன்று விமானங்களில் ஒன்று இப்பொழுது இடிந்து காணப்படுகிறது. மூன்று விமானங்களையும் சதுரமான சிகரத்தையும் கொண்டுள்ளன. ‘மூவர் கோயில்’ என்றும் அழைக்கப்படும் இதனுடன் காளாமுகர்களின் ஆசிரியரான மல்லிகார்சுனரின் குருமடம் ஒன்றும் இணைந்து காணப்படுகிறது.

குந்தவை தேவி

இராஜராஜனின் தந்தையின் பெயரால் அமைக்கப்பட்ட "சுந்தர சோழ விண்ணகர்" என்னும் வுணு கோயிலில் ஒரு மருத்துவமனை இருந்து வந்துள்ளது, அந்த மருத்துவமனைக்கு குந்தவை பிராட்டி பல தானங்கள் வழங்கியிருக்கிறார் என்று கல்வெட்டுக்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இராஜராஜனின் 17-ம் ஆண்டில்(கி.பி. 1002ல்) ஒரு பொதுக்கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது என்றும் அதன்படி பிரமதேயங்களிலுள்ள நிலம் வைத்திருக்கும் மற்ற வகுப்பினர் எல்லோரும் தங்களுடைய நிலங்களை விற்றுவிட வேண்டும் என்றும் இந்த

கட்டளைக்கு நிலம் பயிரிடுவோரும் மற்ற நில மானியங்களை அனுபவிப்போர் மட்டும் விதிவிலக்கென்று கொண்டுவரப்பட்டதாகவும் கல்வெட்டுகள் மூலம் தெரியவருகிறது.

இராஜகேசரி சதுர்வேதி மங்களத்தில் விற்கப்பட்ட நிலங்களை அரசனின் தமக்கை குந்தவை தேவியாரே வாங்கி, அவ்வூர்க் கோயிலுக்குத் தானமாக அளித்தார் என்றும் தெரியவருகிறது. இப்பொழுது 'தாராசுரம்' என வழங்கும் இராஜராஜபுரத்தில் குந்தவை தேவி, பெருமாளுக்கு ஒரு கோயிலும், சிவனுக்கு ஒரு கோயிலும், ஜீனருக்கு ஒரு கோயிலுமாக மூன்று கோயில்களை ஓரிடத்திலேயே கட்டினாள். இம்மூன்று தேவாலங்களுக்கும் அவள் வழங்கிய கொடைகளை அங்கிருக்கும் ஒரு கல்வெட்டு கூறுகிரது.

குந்தவை தேவி அளித்த நகைகளின் பட்டியல்களில் தங்கத்தால் ஆனதும், வைணவர்கள் நெற்றியும் இட்டுக் கொள்ளும் சின்னமாகிய 'நாமம்' என்னும் இறுதிச் சொல்லுடன் முடிவடையும் நகைகளின் பெயர்களும் உள்ளன. இப்படி பல தானங்களை கோயில்களுக்கும் மருத்துவமனைகளுக்கும் செய்யும் வலமிக்கவராக முதலாம் இராஜராஜன் மற்றும் இராஜேந்திரன் காலத்தில் குந்தவை தேவியார் இருந்திருக்கிறார். அதே போல் இராஜராஜன் கட்டிய தஞ்சைப் பெரிய கோயிலுக்கு குந்தவை தேவி, 10,000 கழஞ்சு எடையுள்ள தங்கத்தையும் 18,000 கழஞ்சு மதிப்புள்ள வெள்ளிப் பாத்திரங்களையும் கொடுத்து சிறப்பித்திருக்கிறார் என்று, பெரிய கோவில் சுவர்களும் தூண்களும் சொல்லுகின்றன. சமணர்களுக்கான ஒரு சமணர் கோயிலை திருச்சிராய்ப்பள்ளி மாவட்டம் திருமழபாடியில் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்..

இராசேந்திர சோழன்

கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரர் கோயில் இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஒரு சிவன் கோவில் ஆகும். இது கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்ற ஊரில் முதலாம் இராசேந்திர சோழனால் கட்டப் பட்டது. கங்கை ஆறு வரை படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்றதன் நினைவாக கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்ற நகரத்தை முதலாம் இராசேந்திரன் அமைத்தான். பின் இக்கோவிலையும் கட்டனான். இக்கோவில், ஐராவதேஸ்வரர் கோயில், பெருவுடையார் கோயில் ஆகிய மூன்றும் சேர்த்து அழியாத சோழர் பெருங்கோயில்கள் எனப்படுகின்றன.உலகப் பாரம்பரிய சின்னம் : 1987-ல், பெருவுடையார் கோயில் யுனெஸ்கோ அமைப்பால் உலகப்பாரம்பரியச் சின்னமாக அறிவிக்கப்பட்டது. பின்னர், 2004-ல் கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரர் கோயிலும் மற்றும் ஐராவதேஸ்வரர் கோயிலும் உலகப்பாரம்பரியச் சின்னங்களாக அறிவிக்கப்பட்டன.

திருவாரூர்

பண்டைய தமிழ்நாட்டின் பகுதியாகிய சோழ மண்டலத்தின் ஒருபகுதியே திருவாரூர் வட்டமாகும். கரிகாலன் கி.பி. 50 முதல் 95 வரை ஆண்டதாக வரலாற்றாசிரியர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். கரிகாலனுக்கும் முற்பட்ட புராண காலச் சோழர்களான முசுகுந்தன்,

புறாவுக்காக தன் சதையை அறுத்துக் கொடுத்த சிபிச்சக்கரவர்த்தி, கன்றுக்காக மகனைக் கொன்ற மனுநீதிகண்ட சோழன் மூவரும் வாழ்ந்த இடமாக கூறப்படும் இடம் திருவாரூர் ஆகும். திருவாரூரையும் தியாகராசர் கோயிலும் பிரித்து வரலாறே எழுதமுடியாது. காவிரி ஆற்றின் வளமான வண்டல்பகுதியை உள்ளடக்கியது திருவாரூர் வட்டம். சோழ அரசர்கள் முடிசூட்டிக் கொள்ளும் ஐந்து ஊர்களுள் இதுவும் ஒன்று. (மற்ற ஊர்கள்: காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர், செய்ஞலுர், கருவூர்).

தஞ்சை

உலகிற்கு ஆன்மிகக் கருத்தையும், பண்பாட்டுச் சிந்தனையையும் வாரி வழங்கி வரும் தமிழகத்திலுள்ள தஞ்சை மண்டலத்தை கி.மு.,இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி., 13ம் நூற்றாண்டு வரை 1,500 ஆண்டுகள் பாரம்பரியமிக்க சோழ அரச மரபினர் ஆட்சி செய்து வந்தனர். அவர்களின் முதல் 400 ஆண்டு கால ஆட்சிச் சிறப்பைச் சங்ககாலத் தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது.காவிரியில் கல்லணை கட்டி, காடு திருத்தி, நாட்டை வளம் பெறச் செய்த கரிகாற் பெருவளத்தான் என்ற சங்க காலச் சோழ மன்னன் கி.பி., முதலாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்தான்.

தொடர்ந்து சோழப் பரம்பரையின் புகழ் சிறிது குன்றியிருந்தாலும், ஆட்சி தொடர்ந்து நடந்தது.கி.பி., 850ம் ஆண்டு சாத்தன் பழியிலி என்ற முத்தரையர் குலச் சிற்றரசனிடம் போரிட்டு 90 விழுப்புண்களை பரகேசரி விஜயாலயச் சோழன் பெற்றான். இவன் தான் தஞ்சாவூர் நகரைக் கைப்பற்றி, தனது தலைநகராகக் கொண்டு, தஞ்சைச் சோழப் பரம்பரையைத் தோற்றுவித்தான். பிற்காலச் சோழமன்னர்களின் பரம்பரையில் தோன்றியவரே ராஜராஜசோழன். இவர் சுந்தர சோழனுக்கும், வானவன் மாதேவிக்கும் இரண்டாம் மகனாகப் பிறந்தார். இவன் ராஜகேசரி என்ற பட்டப்பெயருடன் மேலும் 42 சிறப்புப் பெயர்களையும் பெற்றவன்.

மனித உருவங்கள் இந்திய கல் சிற்பக்கலையில், இன்ன உருவம் இன்னாருடையது தான் என்று ஆதாரமாகச் சொல்லக்கூடிய நிலை மிகக்குறைவு. இந்த குறைபாடு சோழர்களின் கல்சிற்பக்கலையிலும் காணலாம். உயிருள்ள ஓர் ஆளைப் பார்த்துக் கல்லிலே வடிக்க விரும்பிய போதும் கூட, உயிருக்கு உயிராகப் பிரதிபலிக்காமல் அந்தப் படைப்பு பழைய சிற்பம் ஒன்றின் படிவமாகி விடுவதும் உண்டு. முதலாம் இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் ஆகியோர் காலத்தில் தான் சோழர்களின் கல்சிற்பக்கலை வானோங்கி இருந்ததென்ற கருத்தை மறுக்கும் விதத்தில் ஸ்ரீநிவாசநல்லூரிலும் கும்பகோணத்திலும் உள்ள கற்சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகள் முதலாம் இராஜராஜன் பட்டம் ஏறியதற்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் முந்தியன.

முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்தில் மனித உருவமாகப் படைக்கப்பட்டது என்று தெரிவது காலஹஸ்திக் கோயிலில் உள்ள அழகிய வெண்கலத் திருமேனி மட்டுமே. இது முதாலாம் இராஜராஜனின் அரசியான சோழ மாதேவியைக் குறிப்பது. இந்தத் திருமேனியின் காலமும் இது யாருடையது என்ற அடையாளமும் அதன் அடிப்பகுதியிலுள்ள கல்வெட்டு வாசகத்தால் தெரிகின்றன. இராஜேந்திரச் சோழனின் உத்தரவுப்படி நிச்சப் பட்டழகன் என்ற

வெண்கல வார்ப்புக்கலை வல்லுநனால் செய்யப்பட்டதாக அது குறிப்பிடுகிறது. மனித உருவமாகச் சிறந்து விளங்குவதோடு அழாகிய எடுத்துக்காட்டாக அக்காலத்துக் கலையை விளக்கும் இந்தப் படைப்பு தென்னிந்திய உலோகத் திருமேனிகளுள் காலம் வரையறுக்கப்பட்ட முதல் திருமேனியாகும்.

அருள்மிகு பரிதியப்பர் திருக்கோயில்

பருத்தியப்பர் கோயில் - மேலவுளூர்

தஞ்சாவூர்.

மூலவர் : பாஸ்கரேஸ்வரர், பரிதியப்பர்

உற்சவர்:அம்மன்

தாயார்:மங்களாம்பிகை

தல விருட்சம்: அரசு

தீர்த்தம்: சூரிய புஷ்கரிணி, சந்திர புஷ்கரணி, கருங்குழி தீர்த்தம்

பழமை : 1000-2000 வருடங்களுக்கு முன்

புராண பெயர் : பரிதிநியமம், திருப்பரிதி நியமம்

ஊர் : பரிதியப்பர்கோவில்

மாவட்டம் : தஞ்சாவூர்

மாநிலம் : தமிழ்நாடு

பதிகம் : திருஞானசம்பந்தர் - 1

நாடு : கீழ்வேங்கை

தல வரலாறு.

சூரிய குளத்தில் தோன்றிய சிபி சக்கரவர்த்தி, வயதான காலத்தில் மகனிடம் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு சிவத்தலங்களை தரிசிக்க புறப்பட்டான். (இவன் புறாவிற்காக தன் சதையை கொடுத்தவன்). அப்போது இந்த இடத்திற்கு வந்ததும் அசதியின் காரணமாக இளைப்பாறினான்.குதிரைச்சேவகன் குதிரைக்கு புல்லுக்காக பூமியை தோண்டியபோது, அவன் கையிலிருந்த ஆயுதம் சூரியனால் அமைக்கப்பட்டு, பூமிக்குள் இருந்த லிங்கத்தின் மீது பட்டது. உடனே லிங்கத்திலிருந்து ரத்தம் பீறிட்டது. இதனை அறிந்த மன்னன் அந்த இடத்தை தோண்டுமாறு உத்தரவிட்டான். உள்ளிருந்து சூரிய லிங்கம் வெளிப்பட்டது. அதற்கு அபிஷேகம் ஆராதனை செய்து வழிபட்டான். இதை நினைவு படுத்தும் வகையில் இன்றும் கூட சிவலிங்கத்தில் ரத்த வடு உள்ளது.லிங்கம் இந்த இடத்திற்கு எப்படி வந்தது என்பதை ஒரு முனிவர் மூலம் அறிந்து, அந்த இடத்தில் சிபி சக்கரவர்த்தி கோயில் கட்டினான். சூரியனால் அமைக்கப்பட்ட லிங்கம் சூரிய குல மன்னனால் வெளி உலகிற்கு தெரிய வந்தது.

மண்ணில் புதையுண்டு இருந்த இந்த சிவலிங்கம் சூர்யா குளத்தில் தோன்றிய சிபிச் சக்கரவர்த்தியால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவரால் ஆலயம் கட்டப்பட்டது. சூரியனுக்கு பரிதி என்ற பெயரும் உண்டு. பரிதி வழிபட்டதால் இத்தல இறைவன் பரிதியப்பர் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.இத்தல இறைவன் சுயம்பு லிங்கமாக அருள்பாலிக்கிறார். இந்த லிங்கத்திற்கு சூரியபகவான் ஆண்டுதோறும் பங்குனி 18,19,20 தேதிகளில் தன் கதிர்களை வீசி சூரிய பூஜை செய்கிறான். ஆலயத்திற்கு இரண்டு தீர்த்தங்கள் உள்ளன. சூரிய தீர்த்தம் கோயிலின் முன்பும் சந்திரதீர்த்தம் பின்பும் உள்ளது. தலமரம் அரசமரம்.

தலச் சிறப்பு:

மூலவர் பரிதியப்பர் சந்நிதிக்கு எதிரே உள்ள நந்தியின் பின்னால் சூரியன் பெரிய வடிவுடன் நின்ற நிலையில் சிவதரிசனம் செய்வதைக் காணலாம். இத்தகைய அமைப்பு வேறு எங்கும் காண முடியாதது ஆகும்.சண்டிகேஸ்வரர் பிரகாரத்தில் அருள்பாலிக்கின்றனர். சிவனின் பின்புறம் கோஷ்டத்தில் மகாவிஷ்ணுவும் ஆஞ்சநேயரும் அருகருகே அருள்பாலிப்பது சிறப்பு.அம்பாள் மங்களாம்பிகை மாங்கல்ய பாக்கியம் தருபவள் என்று போற்றப்படுகிறாள். எத்தகைய பிதுர் தோஷத்திற்கும் இத்தலம் ஒரு பரிகாரத் தலமாக விளங்குகிறது. மேலும் இத்தலம் பஞ்ச பாஸ்கர தலங்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. மார்கண்டேயர் இத்தலத்தில் தினமும் சிவபூஜை செய்வதாக ஐதீகம்.பங்குனி மாதம்- சூரிய பூஜை 10 நாள் இங்கு சிறப்பாக கொண்டாடப்படுகிறது.

பொது தகவல்:

மிக பழைமையான கோயில் - கிழக்கு நோக்கியுள்ளது. ஐந்து நிலை ராஜகோபுரம். இரண்டாம் கோபுரம் மூன்று நிலை. முதல் கோபுரம் உள்ளே நுழைந்ததும் கொடிமரம், விநாயகர், நந்தி, பலிபீடம், வசந்த மண்டபத்திற்கு பக்கத்தில் அம்பாள் கோயில் தெற்கு பார்த்து உள்ளது. இரண்டாங் கோபுர வாயிலைக் கடந்து பிரகாரத்தில் வந்தால் விநயாகர், முருகன், கஜலட்சுமி, சந்நிதிகளைத் தரிசிக்கலாம். நடராசசபை உள்ளது. அருகில் பைரவர், சூரியன், சந்திரன் நவக்கிரகங்கள் உள்ளன. இங்குள்ள முருகப் பெருமான் சிறந்த வரப்பிரசாத மூர்த்தியாக வழிபடப் படுகிறார்.

துவாரபாலகர்களையும் விநாயகரையும் தொழுது உட்சென்றால் சுயம்ப மூர்த்தமாகத் திகழ்கின்ற மூலவரைத் தரிசிக்கலாம். மூலவருக்கு எதிரில் நந்தி, பலிபீடம் - அடுத்துச் சூரியன் வழிபடும் நிலையில் உருவம் உள்ளது. சண்டேசுவரர் சந்நிதியில் மூன்று திருமேனிகள் உள்ளன. கோயிலுக்கு தென்புறம் பிடாரி கோயில் உள்ளது. கோயிலருகில் இடும்பன் கோயிலும் உள்ளது.

பிரார்த்தனை:

இத்தலத்தில் சூரியனுக்கு தோஷம் நிவர்த்தி ஆனதால், இது பிதுர் தோஷ பரிகார தலமாக விளங்குகிறது.ஜாதகரீதியாக எந்த கிரகத்தினாலும் பிதுர் தோஷம் ஏற்பட்டாலும் இத்தலத்தில் பரிகாரம் செய்யலாம்.மேலும் கார்த்திகை, உத்திரம், உத்திராடம் நட்சத்திரங்களில் பிறந்தவர்கள், சூரிய திசை நடப்பவர்கள், சிம்ம லக்னம், சிம்மராசியில் பிறந்தவர்கள், சித்திரை, ஆவணி, ஐப்பசி மாதங்களில் பிறந்தவர்கள், தமிழ் மாதத்தின் முதல் தேதியில் பிறந்தவர்கள் ஆகியோர் தமிழ் மாத வளர்பிறையில் வரும் முதல் ஞாயிற்று கிழமையில் சிவனையும் சூரியனையும் வழிபட்டால் அவர்களுக்குள்ள தோஷம் விலகும் என்பது நம்பிக்கை. சுவாமி, அம்பாளுக்கு வஸ்திரம் அணிவித்தும், கோயில் திருப்பணிக்கு பொருளுதவி செய்தும் நேர்த்திக்கடன் நிறைவேற்றலாம்.

பாடியவர்கள்: - சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் .

இராஜராஜன் காலத்திய கோயில்கள்.

(புதிதாக கட்டப்பட்டயைகளும், புதுப்பிக்கப்பட்டவைகளும்)

1. *பெரிய கோயில். (இராஜராஜேஸ்வரம்) தஞ்சாவூர்*
2. *லோகமகா தேவீஸ்வரம். திருவையாறு*
3. *ஷேத்திரபாலர் கோயில். திருவலஞ்சுழி*
4. *உத்திரபடீஸ்வரர் கோயில். திருச்செங்காட்டங்குடி*
5. *திருராமநாததீஸ்வரம் கோயில். திருவீரனேஸ்வரம்*

6. அமிர்தகடேஸ்வரர் கோயில். திருக்கடையூர்
7. கதரேரணஸ்வாமி கோயில். நாகப்பட்டினம்
8. பாரிஜாதவனேஸ்வரர் கோயில். திருக்கலூர்
9. திருமலைக்கடம்பூர் கோயில். நார்த்தமலை
10. திருநெடுங்கல்ஸ்நாதசுவாமி கோயில். திருநெடுங்கலம்
11. சாம்வேதீஸ்வரர் கோயில். திருமங்கலம்
12. குந்தன்குழி மகாதேவர் கோயில். மதகடிப்பட்டு
13. பூமீஸ்வரர் கோயில். மரக்காணம்
14. கயிலாயத்துப் பரமேஸ்வரன் கோயில். உலகாபுரம்
15. அரிஞ்சகை விண்ணகர் கோயில். உலகாபுரம்
16. சுந்தரசோழப் பெரும்பள்ளி கோயில். உலகாபுரம்
17. மகாசாஸ்தா கோயில். அகரம்
18. திருவாலந்துரைஉடைய பரமசிவன் கோயில். ஏமப்பேரூர்
19. பிரம்மபுரீஸ்வரர் கோயில். பிரம்மதேசம்
20. ராஜராஜ விண்ணகரம். எண்ணாயிரம்
21. திருஇராமேஸ்வரம் கோயில். ஈசாலம்
22. ரவுகுல மாணிக்கேஸ்வரர் கோயில். தாதாபுரம்
23. குந்தவை விண்ணகர் ஆழ்வார் கோயில். தாதாபுரம்
24. குந்தவை ஜீனாலயம். தாதாபுரம்
25. சிவலோகமுடைய பரமேஸ்வரம் கோயில். திருவக்கரை
26. வெங்கடேச பெருமாள் கோயில். திருமுக்கூடல்
27. ராஜேஸ்வரமுடைய மகாதேவர் கோயில். சிவபுரம்
28. திருவீரவிண்ணகர் ஆழ்வார் கோயில். ஆர்ப்பாக்கம்
29. முருகேஸ்வர சுவாமி கோயில். மாம்பாக்கம்
30. ராஜராஜேஸ்வரம். சோழபுரம்
31. ஜெயங்கொண்ட சோழீஸ்வரம். செங்குன்றம்
32. குந்தவை ஜீனாலயம். திருமலை
33. ராஜேந்திர சிம்மேஸ்வரம். மேல்பாடி
34. சோமீஸ்வரம். மேல்பாடி

35. பள்ளிகொண்டார் கோயில். (சோமேஸ்வரர் கோயில்) ஆற்றூர்
36. நெல்லையப்பர் கோயில். திருநெல்வேலி
37. கைலாசபதி கோயில். கங்கைகொண்டான்
38. நிகரிலிச் சோழ விண்ணகரம். சேரமாதேவி
39. கைலாசமுடையார் கோயில். சேரமாதேவி
40. திரு இராமேஸ்வரம் கோயில். திருவாலீஸ்வரம்
41. ஸோழீஸ்வரர் கோயில். நாகர்கோயில்
42. வானவன் மாதேவீஸ்வரம். (பள்ளிகொண்டா கோயில்) பொலன்ருவ (இலங்கை)
43. உத்தமசோழீஸ்வரம். பொலன்ருவா
44. அருள்மொழிதேவீஸ்வரம். மலூர்பட்னா
45. ஜெயங்கொண்ட சோழ விண்ணகர். மலூர்பட்னா
46. ராஜேந்திர சிம்மேஸ்வரம் (அப்பரமேய சுவாமி கோயில்) மாலூர்
47. இராஜராஜேஸ்வரம். மாந்தோட்டம்
48. சொர்ணபுரீஸ்வரர் கோயில். அழாத்திரிபுத்தூர்
49. சூளாமணிவர்ம விகாரம். நாகப்பட்டினம்
50. கண்ணாயிநாதேஸ்வரன் கோயில். திருக்காரவாசல்

உலக மகாதேவி

பெரிய கோயிலைக் கட்டி முடிப்பதற்கு முன்னாலேயே ராஜராஜனின் பட்டத்தரசியாரான உலக மகாதேவி (லோகமாதேவி, ஒலோகமாதேவி) திருவையாறு ஐயாறப்பர் கோயில் வளாகத்தில் ஒரு கோயில் கட்டுகிறார். திருவையாற்று சுற்றுக் கோயில்களில் ஒன்றான வடகயிலாயம் அல்லது உத்தர கயிலாயம் என்று அழைக்கப்படுகிற உலோகமாதீச்சரத்தைக் கட்டி முடித்திருக்கிறார். கோயிலின் பெரிய பிரகாரத்தின் வடப்பக்கத்தில் இக்கோயில் காணப்படுகிறது. அக்கோயிலில் ஒரு கல்வெட்டுப் பொறிக்கிறார்:

“ஸ்ரீராஜராஜ தேவர் தம் பிராட்டியர் தந்தி சக்தி விடங்கியராற, ஸ்ரீ ஒலோகமாதேவியார் வடகரை ராஜேந்திர சிம்ஹ வளநாட்டுப் பொய்கை நாட்டு திருவையாற்றுப்பால் நாம் எடுப்பித்த திருக்கற்றளி ஒலோகமாதீச்சரம்’’

இக்கல்வெட்டில் இது தாம் கட்டிய கோயில் என்று தெரிவிக்கிறார். தரும காரியங்களைப் பெண்கள் தாமே விரும்பிச் செய்தாலும் அவற்றைத் தம் வீட்டு ஆடவர் பெயராலேயே விளங்கச் செய்வது வழக்கம். தம் பெயரால் இக்கோயிலை விளங்கச் செய்யும் சுதந்திரம் ஒலோக

மாதேவிக்கு இருந்திருக்கிறது. எத்துணை ஆண்களுக்கு, குறிப்பாய் அரசர்களுக்கு இத்தகைய பெரிய மனம் இருக்கும்

ராஜராஜன் தஞ்சையிலே சிவத் தொண்டிற்காக 400 ஆடற்பெண்களைக் குடியமர்த்திய செய்தியை உலகம் அறியும். லோகமாதேவி, அதற்கு முன்னாலேயே ஒலோகமாதீச்சிரத்தில் 32 ஆடல் மகளிரையும் நட்டுவர், மோர்வியன் ஆகியோரையும் நியமித்துவிட்டார். பக்க இசைக்காக வஸ்கியம், வீணை, உடுக்கை, உவச்சு- தலைப்பறை, மத்தளம், தாளம், கரடிகை, கண்டை, திமியை, கைம்மணி ஆகியவற்றைக் கையாளும் கருவியாளர்களையும் நியமித்துவிட்டார். அவர்களுக்கான ஊதியத்தையும் இவற்றோடு ஒரு கல்வெட்டிலே பதிவுசெய்து விட்டார். இங்கு பணியிலமர்த்தப்பட்ட ஆடல் மகளிர் தலைக்கோலி பட்டம் அளிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

மன்னர், பின்னர் பெரிய கோயிலில் ஆடல் தொண்டு செய்ய ஆடல் மகளிரைப் பணி அமர்த்தி அவர்களது பட்டியலை ஒரு கல்வெட்டில் வெட்டி வைக்கிறார். இப்பட்டியல் லோகமாதீச்சரத்திலிருந்து வந்த பெண்ணிலிருந்தே தொடங்குகிறது:"தெற்குத் தளிச்சேரி தென் சிறகு தலைவீடு திருவையாறு லோகமாதீச்சரத்து நக்கன் சேர மங்கை".அவர்கள் குடியமர்த்தப்பட்ட வீட்டின் கதவு இலக்கம், தெருப் பெயர், எந்த வரிசை, அவர் ஊர் அங்கு எக்கோயிலைச் சேர்ந்தவர், அவர் பெயர், அவளுடைய ஊதியம் ஆகிய அத்துணை விவரங்களும் தருகிறார். இதோடு, இவர்கள் எங்கிருந்து ஊதியம் பெற வேண்டும் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார்.

அவர்கள் கோயில் பண்டாரத்திலிருந்தே ஊதியம் பெறுவார்கள். சோழ நாட்டுக் கருவூலத்திலிருந்து பெற வேண்டுவது இல்லை. எந்த அரச அலுவலரின் கீழும் அவர்கள் வரவில்லை. இறைவன் பணிக்காக அமர்த்தப்பட்டவர்கள், இறைவனுக்கே உளமாரப் பணிபுரிவார்கள். பெருவுடையாரின் கீழே பணிபுரிவார்கள்.

அறிவியலில் நம் குல மன்னர்கள் அமைத்த திருக்கோயில்கள்

காவிரிக்கரையில் தான் கோயில்கள் அதிகம், சோழர் ஆட்சியில் கோயில்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் உருவாக்கப்பட்டன.அப்பர், சம்பந்தர் சுந்தரரால் தேவாரப் பாடல் பெற்ற தலங்கள் 274ல், 190 காவிரிக்கரயில் உள்ளன. ஆழ்வார்களால் பாடப்பட்ட திவ்யதேசங்களில் 40 காவிரிக்கரையில் இருக்கிறது.

திருவாரூர்

தொல்பழங்காலந்தொட்டு சிறந்து விளங்கும் தொன்மைப் பதியாகும் திருவாரூர்.காவிரிக்கரையின் கவின்மிகு ஊராகவும் சோழ மண்டலத்தின் தலைநகராகவும் அமைந்த ஊர் திருவாரூராகும்.

காவிரியாற்றின் தென்கரையில் 87 ஆவது தலமாகும் திருவாரூர். பிரமன் கோயில் இல்லை என்ற மரபும் மாறி பிரமனுக்கும் கோயிலுண்டு திருவாரூரில். மா மன்னன் மனுநீதிச் சோழன் ஆண்ட தலைநகர் என்பதும், முசுக்குந்த சக்கரவர்த்தியின் மா நகரமும் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முந்திய கோ நகரும் இதுவேயாகும்.சோழன் கண்டராதித்தன் மனைவியும் 6 தலைமுறை வரை சோழ மன்னர்களை அரியனையில் அமரக்கண்ட கோப்பெருந்தேவி செம்பியன் மாதேவியார் சிவநேயச் செல்வம் சிறக்க எடுப்பித்த இறை நிலையங்களில் திருவாரூர் திருக்கோயிலை கற்றளியாக்கி பெருமை படைதவர். இக் கோயிலை முன்மாதிரியாகக் கொன்டே முதலாம் இராசராசன் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலை தாபித்தான்.பூங்கோயிலில் முதற்பிரகாரத்தில் சோழமகாராஜா உருவமும்,அழகிய சோழன் எடுத்த கோபுரமும், அழகிய சோழ விநாயகர் என்ற நாமமும், சோழன் ஒருவன் ஐங்கலப்பொற்காசு கொண்டு சமைத்த ஐங்கலப் பொற்காசு விநாயகரும், தென்னன் திருவாசலும், தியாகருக்கு இரத்தின சிங்காதனமிருப்பதும், எங்குமில்லாத வகையில் தியாகரின் பீடத்தில் வலமும் இடமுமாக இரண்டுவாளாயுதம் இருப்பதும், இராஜ நாரயணன் கட்டிய மண்டபமும்,கலிங்க வெற்றி கண்ட கருணாகரத் தொண்டைமான் வடக்குக் கோபுரத்திருப்பணி செய்துள்ளதும்,பொன்பரப்பிய வீதி என்ற பெயர் இருப்பதும்,செம்பியர் வாழ்பதி என்று சேக்கிழார் செப்பியதும், முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன், இராசாதித்தன்,முதற்குலோத்துங்கன், விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், மூன்றாம் இராசேந்திரன், இரண்டாம் இராசராசன் ஆகிய சோழ மன்னர்கள் கல்வெட்டுகள் இத்திருத்தலத்தில் இருப்பதும் சோழர்கள் இவ்வூரோடு கொண்ட பிரிக்கமுடியாத தொடர்புகளை வரலாற்றுச் சான்றுகளாக்கி உள்ளன.கடாரம் கொண்ட இராசேந்திரன் அவ்வெற்றியின் பெயரால் உருவாக்கிய சில ஊர்களும் இங்குண்டு. ஆரூரின் கிழக்கே உள்ள கிடாரங்கொண்டான் இதன் சாட்சியாகும். கமலாலயத் தெங்கரயில் சோழ அரண்மனையின் ஒருபகுதி சிதைந்த நிலையில் உள்ளது. இதனை அரண்மனை கோடி என்று இன்றும் கூறுகிறனர். இராசராசன் திருவீதி, குலோத்துங்கன் திருவீதி என்று இருபத்தொருவீதிகள் திருக்கோயிலை மையமாக வைத்து அமைந்துள்ளன.

கல்வெட்டுகள்

முதலாம் இராசராசனின் மூன்று கல்வெட்டுகளும், முதலாம் இராசேந்திரனின் இரண்டும், இராசாதித்தனின் ஒன்றும், முதற்குலோத்துங்கனின் ஒன்றும், விக்கிரம சோழனுடையது ஒன்றும், இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்குரியவை இரண்டும், மூன்றாம் இராசேந்திரனுக்குரியது ஒன்றும், இரண்டாம் இராசராசனுக்குரியது ஒன்றும் பாண்டிய மன்னர்கள், அச்சுத்ப்ப நாயக்கன், சரபோஜி மன்னன் முதலியோரின் கல்வெட்டுகளுமாய் கணக்கெடுத்தவை மட்டும் 63 கல்வெட்டுகள் உள்ளன. கி.பி. 31-05-1123 ஆம் ஆண்டு வெட்டப்பட்ட விக்கரம சோழனின் கல்வெட்டில் மனுநீதிச்சோனின் தலைநகர் ஆரூர் என்று குறித்துள்ளான்

திருவாரூர் ஸ்ரீ தியாகராஸ்வாமி ஆலயம்.

முதலாம் ஆதித்த சோழனால் கி.பி 9ம்நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்ட இக் கோயில் முதலாம் ராஜராஜன், முதலாம் ராஜேந்திரன் மற்றும் நாயக்கர், விஜயநகர, மராட்டிய மன்னர்களால் பராமரிக்கப்பட்டுள்ளது. செங்கல் கட்டுமானத்துடன் இருந்த இக் கோயில் சோழப் பேராசி செம்பியன் மாதேவியால் கற்றாளியாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.கோயிலின் கிழக்குப் பகுதியில் மனுநீதிச்சோழனின் கதையை விளக்கும் சிற்பமும் அமைந்துள்ளது. திருக்கோயிலின் பரப்பளவு 20 ஏக்கர். கமலாயத் தெப்பக்குளம் 25 ஏக்கராகும்.பஞ்சபூதத் தலங்களுள் நிலத்துக்கு உரிய தலமாக திருவாரூர் ஸ்ரீ தியாகராஸ்வாமி ஆலயம் திகழ்கிறது. 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருவாரூர் கோயில் குறித்து அஞ்சணை வேலி ஆரூர் ஆதரித்து இடம் கொண்டார் என்று அப்பர் பெருமான் தம் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தேவாரப் பதிகங்கள் 350, திருவாசகப் பாடல்கள் 7 ஆகியவை பாடப் பெற்றது திருவாரூர். திருமந்திரத்தில் அஜபா மந்திரம் என்ற பகுதியிலும், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டில் காடவர்கோன் நாயன்மாராலும், 11ம் திருமுறையில் சேரமான் பெருமான் நம்பியாண்டார் நம்பியாலும்,சேக்கிழாரின் பெரிய புராணப் பாடல்களாலும்,அருனகிரிநாதரின் 11படல்களாலும், ராமலிங்க அடிகளின் திருவருட்பாவிலும் தனி இடம் பெற்ற தலம் திருவாரூர். அறுபத்துமூவரில் ஒருவரான நமிநந்தியடிகள், எண்ணெய்க்குப் பதிலாகக் குளத்து நீரை கொண்டு இறைவனுக்கு விளக்கு எரித்த திருத்தலம் இது. பாடல் பெற்ற 275 தலங்களில் உள்ள 68 வகையான தல விருட்சங்களும் இங்குள்ள நந்தவனத்தில் பராமரிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்படுகின்றன.

திருவாரூர் ஈசனை ஆரூர் பெருமான், பவனி விடங்கர், அசைந்தாடும் பெருமான்,அடிக்காயிரம் பொன்னளிப்பவன், ரத்தின சிம்மாசனதிபதி, கருணாகரத் தொண்டைமான், கனகமணித் தியாகர், தியாக வினோதர், மணித்தண்டில் அசைந்தாடும் பெருமான்,செவ்வந்தித்தோடழகர்,செம்பொற் சிம்மாசனாதிபதி, இருந்தாடழகர், கம்பிக் காதழகர், வசந்த வைபோகத்தியாகர்,தேவசிந்தாமணி, தியாக சிந்தாமணி, அந்திக் காப்பழகர், தியாகப் பெருமான், செம்பொன் தியாகர்,கிண்கிணிக்காலழகர், தேவரகண்டன் என்றும் அழைப்பதுண்டு.

திருவாரூர் ஈசனை வழிபட்டவர்களில், திருமால்,திருமகள், பிரம்மா, இந்திரன்,விஸ்வாமித்திரர்,அகத்தியர், மகாபலி, துர்வாசர்,மேனகை, முசுகுந்தன், தசரதன், ராமன், லவகுசர், யட்சர், சிவகணங்கள், சபந்தர்,திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர்,தண்டியடிகள், சோமாசி மாறர், செம்பியன் மாதேவி, குமரகுருபரர் முதலியோர் அடங்குவர்.

திருவாரூர் ஈசனை வழிபட்டவர்களில், திருமால்,திருமகள், பிரம்மா, இந்திரன்,விஸ்வாமித்திரர்,அகத்தியர், மகாபலி, துர்வாசர்,மேனகை, முசுகுந்தன், தசரதன், ராமன், லவகுசர், யட்சர், சிவகணங்கள், சபந்தர்,திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர்,தண்டியடிகள், சோமாசி மாறர், செம்பியன் மாதேவி, குமரகுருபரர் முதலியோர் அடங்குவர்.

திருவாரூர் விடங்கர் தனிச்சிறப்பு

முசுகுந்த சோழ மன்னன் இந்திரனிடமிருந்து ஏழு தியாகராசர் திருவுருவங்களை பெற்று வந்தான் என்றும் அவை உளி கொண்டு செதுக்கப்படாதவையாகும் அதனால் அவை விடங்கர் எனப்பட்டது. டங்கர் என்றால் உளியால் செய்யப்பட்டது என்றாகும். இந்த ஏழு தியாகேசர்களையும் முசுகுந்த சோழ சக்கரவர்த்தி ஏழு திருப்பதிகளில் நிலைபெற செய்தான். இவ் ஏழு தலங்களும் சப்தவிடங்கத் தலங்களாகும்.

1. *திரு நள்ளாற்றில் நகவிடங்கர் என்றும்*
2. *திரு நாகைக்காரோணத்தில் சுந்தரவிடங்கர் என்றும்*
3. *திரு காறாயிலில் ஆதிவிடங்கர் என்றும்*
4. *திரு கோளிலில் (திரு குவளை)அவனிவிடங்கர் என்றும்*
5. *திரு வாய்மூரில் நீலவிடங்கர் என்றும்*
6. *திரு மறைக்காட்டில் புவனிவிடங்கர் என்றும்*
7. *திரு ஆரூறில் வீதிவுடங்கர் என்றும் தியாகராசர் பெயர் கொண்டுள்ளார்.*

தஞ்சையையாண்ட முதலாம் இராசராசன் புத்த விகாரைக்காக ஆரூர்க்கருகில் ஆனைமங்கலம் என்ற ஊரையே தானமாகக் கொடுத்தான் என்று செப்பேடுகள் செப்புகின்றன. இந்த விகாரை இருந்த இடத்தில் தான் இன்று நீதி மன்றங்கள் உள்ளன. இங்கு புதை பொருளாய் எடுத்த புத்தர் சிலைகள் சென்னை அருங்காட்சியத்தில் வைத்துள்ளார்கள்.

கல்வெட்டில் கண்ட சில செய்திகள்

செம்பியன் மாதேவியார் அரநெறிக் கோயில் திருப்பணியால் செங்கல்லால் கட்டியிருந்த கோயிலை கருங்கல் கோயிலாக்கினார்.

முதலாம் இராசராசன் வீதிவிடங்கருக்கு பொற்பல்லக்குச் செய்தளித்தான்

முதற் குலோத்துங்கனை வீதிவிடங்கர் நம்தோழன் திரிபுவன வீரதேவன் என்று அசரீரிவாக்கால் மொழிந்தார்

சித்தரசன் மகனான நாகராசன் மேற்குக் கோபுரத்தை கட்டினான்

சுந்தரரின் தாயார் இசை ஞானியார் ஆரூர் சிவாச்சாரியரி மகள் என்ற உண்மை வெளிப்படுவது

விக்கிரமச் சோழன் கல்வெட்டு ஒன்றால் மனுநீதிச் சோழன் மந்திரி மகனுக்கு தந்த மாளிகை புதுப்பிக்கப்பட்டதாகிய செய்தி தெரிகிறது. இம் மாளிகை 120 குழி (16 880 சதுர அடி) பரப்பினை கொண்டது.

செப்பேட்டில் ஒரு வரலாறு

தில்லைச் செப்பேடுகள் திருவாரூர்ச் செபேடாகி வழங்குகின்றன. தில்லை அம்பலவானனின் செய்தி ஒன்றும் இதிலுண்டு. 24.12.1648 முதல் 14.11.1686 வரை (37 ஆண்டுகள் 10 திங்கள் 20 நாட்கள்) தில்லை நடராஜ பெருமான் தில்லை திருசிற்றம்பலத்தில் இல்லை. குடுமியான் மலை,மதுரை முதலிய ஊர்ட்தோறும் மறைத்து வைக்கப்பட்டு பிறகே தில்லைக்குத் திரும்பியுள்ளார். இதன் காரணம் பீஜப்பூர் சுல்தானின் படையெடுப்பும் மற்றும் தஞ்சை நாயக்கர்கள் சைவத்தை விட வைணவத்தில் ஆர்வம் காட்டியதுமாகும்.

ஏகௌரி அம்மன் கோயில். வல்லம்

தஞ்சை திருச்சி நெடுஞ்சாலையில் 12 வது கிலோ மீட்டரில் வல்லம், இங்கிருந்து ஆலங்குடி செல்லும் சாலையில் ஒன்றரை கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது இத் திருக்கோயில்.சோழர்களால் ஆளப்பட்டு, தொல்காப்பியத்தில் பதியப்பட்டு பிற்காலத்தில் நாயக்க மன்னர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது என ஆயிரமாயிரம் வருடங்களின் வரலாற்றுப் புகழை உள்ளடக்கியது தஞ்சையை அடுத்துள்ள வல்லம் எனும் சரித்திர நகரம். முற்கால சோழ மன்னன் வல்லபசோழன் வல்லபபுரியை தோற்றுவித்து ஆட்சி புரிந்தான் என்பது பண்டைய கல்வெட்டு செய்தி. அந்த வல்லபபுரி தான் இன்றைய வல்லம் என்று அழைக்கப்ப்டுகிறது. இங்கே தஞ்சை பெரிய கோயிலை விட மிகப் பழைமை ஆலயம் ஒன்று உண்டு.

சோழ மன்னர்களின் காவல் தெய்வமாக விளங்கிய அன்னையின் ஆலயமே இது. கரிகாலன் காலத்தில் கரிகால்சோழ மாகாளி, முதற்பராந்தகன் காலத்தில் வல்லத்து பட்டராகி, முதலாம் ராஜராஜன் காலத்தில் வல்லத்து காளா பிடாரிகை தலைபூசல் நங்கை, நாயக்கர் காலத்தில் வல்லத்துக்காளி என்றும் தற்காலத்தில் ஏகௌரியம்மன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறாள். மாமரங்கள் நிறைந்த வனமான இப்பகுதியை தஞ்சாசுரன் என்னும் மன்னன் ஆண்டு வந்ததாவும்,இவன் மறைவுக்குப்பின் தஞ்சன் ஊர் என்று அழைக்கப்பட்டு இப்போது தஞ்சாவூர் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சிதம்பரம்

பிரமாண்டமான பழமையான நடராசர் கோவில்40 ஏக்கர் பரப்பளவில் அமைந்துள்ளது.பரத நாட்டிய கலையின் 108 வகை தோற்றங்கள் இந்த கோவிலில் சிற்பங்களாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கோயிலின் கூரையை தங்க தகடுகளால் சோழன் குலோத்துங்கன்

அமைத்துள்ளான். சிதம்பரத்திற்கு அருகில் உள்ள சீர்காழியில் பிரமபுரீஸ்வரர்,சட்டநாதர், கோனியம்மன் திருநிலை நாயகி கோவில்கள் உள்ளன.

உடல் அமைப்பில் சிதம்பரம் சன்னதி.

பொன்னம்பலத்தில் நமச்சிவாய மந்திரம் பொறிக்கப்பட்டு வேயப்படுள்ள தங்க ஓடுகள் 21 ஆயிரத்து 600. மனிதன் ஒரு நாளைக்கு சுவாசிக்கும் சுவாசத்தின் எண்ணிக்கையுமிதுவே!இங்கு அடிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆணிகளின் எண்ணிக்கை 72 ஆயிரம், இது மனிதனின் நாடி நரம்பின் எண்ணிக்கையாகும்.கோயிலில் உள்ள 9 வாசல்கள் மனித உடலில் உள்ள 9 துவாரங்களை குறிக்கிறது.5 எழுத்து மந்திரமான சிவாயநம என்பதின் அடிப்படையில் பொன்னம்பலத்தில் 5 படிகள் உள்ளன.64 ஆய கலைகளின் அடிப்படையில் 64 சாத்துமரங்கள் இருக்கின்றன.96 தத்துவங்களை குறிக்கும் விதமாக 96 ஜன்னல்களும்4 வேதங்கள், 6 சாஸ்திரங்கள், 5 பஞ்சபூதங்களின் அடிப்படையில் தூண்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பிள்ளையார் பட்டி

தமிழகத்தின் முதல் குடவறைக்கோவில் பிள்ளையார் பட்டி கற்பக விநாயகர் கோவிலாகும். இக் கோவில் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் திருப்பத்தூர் அருகே உள்ளது. இந்தகோவிலொரு குன்றைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பிள்ளையாரின் உருவங்களில் இது காலத்தால் முற்பட்டதாகும். மலை நெற்றியில் 6 அடிக்கு மேல் உயரத்தில் அமர்ந்த திருக்கோலத்தில் வலது கை சிறிய லிங்கத்தை ஏந்திய நிலையில் அமைந்துள்ளது. தும்பிக்கை வலம்புரியாக வளைந்து இருப்பது இதன் சிறப்பாகும். அனைத்து நவக்கிரகங்களும் அமர்ந்த நிலயிலேயே உள்ளன. கோவிலின் தென்புறத்தில் கிழக்கு மேற்காக

நீண்டு கிடக்கும் குன்றின் வடமுகமாக குடைந்து செதுக்கி கோவிலை வடிவமைத்துள்ளனர். சிவனை வடக்கு நோக்கி அமர்ந்து பிள்ளையார் பூஜித்ததற்கான ஐதீகம் கொண்டது இக் கோயில்.

நவக்கிரக ஆலயங்கள் - சூரியனார் கோவில் (ஞாயிறு)

சூரியனார் கோவில் தஞ்சை மாவட்டம் கும்பகோணம் ஆடுதுரை சாலையில் ஆடுதுரையில் இருந்து 3 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ளது. இங்கு மும்மூர்த்தியாக சூரியபகவானுடன் உஷா தேவியும், சாயா தேவியும் உள்ளனர். சூரிய பகவானுடன் 8 கிரகங்களும் தனித்தனி கோவில்களாக அவர்களுக்கு உரிய திசைகளில் அமைந்துள்ளன.

திங்களூர் சந்திரன் கோயில் (திங்கள்)

தஞ்சை மாவட்டம் திருவையாற்றுக்கு அருகில் திங்களூரில் சந்திரன் கோயில் உள்ளது. பெரியநாயகி சமேத கைலாசநாதர் மூலவராக அமைந்துள்ளார்

வைதீஸ்வரன் கோயில். (செவ்வாய்)

நாகை மாவட்டம் மயிலாடுதுறையில் இருந்து 15 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ளது வைதீஸ்வரன் கோயில். அங்காரகன் என்னும் செவ்வாய் பகவான் இங்கு வீற்றிருக்கிறார்.இறந்தாலும்,பிறந்தாலும் போக மோட்சங்கள் கொடுக்கும் பெருமை உடையது இத்தலம்.வைத்தியநாதசாமியும், தையல்நாயகியம்மனும் இங்கு வீற்று இருக்கின்றனர். இங்கு தரப்படும் திருச்சாந்து உருண்டை நோய்களை நீக்கும் என்பது ஐதீகம்.

திருவெங்காடு புதன் பகவான் (புதன்)

நாகை மாவட்டம் சீர்காழி பூம்புகார் சாலையில் திருவெண்காட்டில் சுவேதாரண்யேஸ்வரர் இறவனாகவும்,பிரம்ம வித்தியாம்பிகையை இறைவியாகவும் கொண்ட இக்கோயில் காசிக்கு சமமாக கருதப்படுகிறது.

ஆலங்குடி குரு பரிகார தலம் (வியாழன்)

திருவாரூர் மாவட்டம் நீடாமங்களம் அருகே குடந்தை மன்னார்குடி சாலையிலமைந்துள்ளது ஆலங்குடி. இங்கு குரு பகவான் வீற்று இருக்கிறார். குரு பார்க்க கோடிநன்மை உண்டாம்.

கஞ்சனூர் சுக்கிரன் தலம் (வெள்ளி)

தஞ்சை மாவட்டம் கும்பகோணத்தில் இருந்து கல்லணை பூம்புகார் சாலயில் 18 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ளது கஞ்சனூர். வெள்ளி நிறத்தில் சுக்கிரபகவான் இங்கு காட்சி அளிக்கிறார்

திருநள்ளாறு சனீஸ்வரன் ஆலயம் (சனி)

புதுவை மாநிலம் காரைக்காலில் இருந்து 5 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ளது திருநள்ளாறு. கோவில்மூலவராக நள்ளாற்றீசுவரர் லிங்கவடிவில் வீற்றிருக்கிறார். கோவிலின் பலிபீடம் சற்று விலகி நிற்பது இங்கு மட்டும் தான் என்பது தனிச்சிறப்பு.

திருநாகேசுவரம் ராகு பகவான்

தஞ்சை மாவட்டம் திருநாகேசுவரத்தில் ராகுபவான் கோவில் கொண்டுள்ளார். பால் அபிசேகம் செய்யும்போது திருமேனி நீல நிறமாக்

மார்க்க பந்தீஸ்வரர். திருவிரிஞ்சிபுரம். வேலூர்.

முடிசாய்ந்த மகாலிங்கமாக ஸ்ரீ மார்க்கபந்தீஸ்வரர் காட்சி அளிக்கும் சிவன்சிவ தலங்களில் சிறத்தவை 1008. அதில் மேலானவை 108, அதிலும் விஷேமானவை 18. இந்த 18ல் உன்னதமானது திரு விருஞ்சை சிவத்தலம்.இத் திருக்கோயில் பெங்களூர் வேலூர் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் வேலூரில் இருந்து 13 கிலோமீட்டர் தூரத்தில் உள்ளது. இக்கோவிலுக்கு இராசராச சோழன், பல்லவமன்னர்கள்,விஜயநகர பேரரசர்கள் திருப்பணிகள் செய்துள்ளதாக இங்குள்ள 18 கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. இத் திருத்தலத்திற்குகவுரிபுரம், விரிஞ்சைமூதூர்,விரிஞ்சையம்பதி, திருவிரிஞ்சிபுரம், விஷ்ணுபுரம், கரபுரம், பிரம்மபுரம் என பன்முக பெயர்கள் உண்டு. த்ற்போது விரிஞ்சிபுரமென்று அழைக்கப்படுகிறது.

இக்கோவிலில் உள்ள ஒரு வரலாற்றுச் சின்னம் அரைவட்டவடிவில் உள்ள கல் கடிகாரம். இக்கடிகாரத்தின் மேல் ஒரு குச்சியை வைத்தால் அப்பொழுதைய நேரத்தை சரியாகக்காட்டும். 1008 லிங்கங்களை ஒருருவில் கொண்ட லிங்கம் ஒன்றும் இவ்வாலயத்தில் உள்ளது. இத் தலத்தை பற்றி அப்பர்,சுந்தரர் தங்கள் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுளார்கள். அருணகிரிநாதரும், ஆதிசங்கரரும் இத்தலத்திற்கு வந்து பூசனை செய்துள்ளனர்.

சாலை மகாதேவர். வலியசால. திருவனந்தபுரம்

நந்தியை வணங்கும் சாலை மகாதேவர். இவ்வாலயம் சுமார் 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன் ராசேந்திர சோழனால் கட்டப்பட்டது. தமிழக சிற்பக்கலையின் நுணுக்கங்களை இக்கோவிலில் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. ஒரே கல்லினால் உருவாக்கப்பட்ட கொடிய நாகமும், வலைந்திருக்கும் அதன் வாலை இருக்கிப்பிடித்திருக்கும் கல் சங்கிலியும் சிற்பக்கலையின் அற்புதம். கலிங்கத்துப்பரணியில் காந்தளூர் போர் பற்றி விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. சேரமன்னன் ஒருபக்கமாகவும் சோழனும் பாண்டியனும் இன்னொரு பக்கமாகவும் நின்ற போரில் மூன்று அரசர்களும் இறந்து போனார்கள். கலிங்கத்துப்பரணி குறிப்பிடும் காந்தலூர் சாலை தான் இன்று சாலை, வலியசாலை,கிள்ளிபாலம் தொடங்கி சங்குமுகம் கடற்கரை வரையுள்ள பகுதியாகும். பாரத நாட்டில் பிரசித்தமாயிருந்த நாளந்தா. தட்சசீலம் போன்று காந்தளூர் சாலை வித்யாபீடமும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு முதல் மிகவும் பிரசித்தமாக இருந்தது. பிரதான மூர்த்தி சிவனாக என்றாலும் மும்மூர்த்திகளும் தனித்தனியாகஇருந்து அருள் பாலிக்கின்றனர்.

சிராப்பள்ளி (திருச்சிராப்பள்ளி)

சோழ நாட்டுக் காவிரித் தென்கரைத்தலம் தமிழகத்தின் பெரிய நகரங்களில் ஒன்று. இரயில், பேருந்து வசதிகள் உள்ளன. தமிழகத்தின் அனைத்திடங்களிலிருந்தும் செல்லலாம். இத்தலம் மிக விளக்க மானது. மலைக்காட்சியின் முதலிடமாக உள்ளது. காவிரிக்குத் தென் கரையில் அமைந்தது. கலாசாலைகளும், கல்லூரிகளும் நிறைந்தது. எல்லாவிதமான அறிவுத்துறையிலும் வளர்ச்சிக்குரிய இடமாக இருக்கிறது.சரித்திர காலத்திலும் கி.மு. 2ஆம்

நூற்றாண்டுக்கு முன்பு இருந்தே விளங்கிவருவது. சோழர் தலைநகரங்களில் ஒன்றாகிய உறையூரைத் தன்னகத்துக்கொண்டு விளங்குவது.

பெயர்க்காரணம்:

திரிசிராப்பள்ளி என்பதற்கு, திரிசிரன் என்னும் அரக்கன் பூசித்துப் பேறுபெற்றதனால், இப்பெயர்பெற்றது என்று புராணங் கூறும். இம்மலைக்கே மூன்று சிகரங்கள் உள்ளன. அதனால் திரிசிராப் பள்ளியெனப் பெற்றது என்று செவிவழிச் செய்தி நிலவுகிறது. இந்தப் பொருள்களில் வழங்கிய திருசிரப்பள்ளி திரிசிராப்பள்ளி ஆதற்கு என்ன விதியுண்டு என்பதை அறிஞர்கள் ஆய்ந்து முடிவுகாண்பார்களாக.

நமது சமயாசாரியப் பெருந்தகையார்கள் ஹசிராப்பள்ளிக் குன்றுடையானைஹ, ஹசிராப்பள்ளிச் செல்வன்ஹ ஹசிரகிரிஹ எனவே வழங்குகின்றார்கள். திரிசிரா என்பதில் திரி என்பது மூன்று என்ற பொருள் குறித்த சொல்லாயின் அதனை விடுத்துச் சிராப்பள்ளி என்று வழங்கியிரார்கள். ஆதலால் அவர்கள் காலத்தில் திரு என்பதை அடைமொழியாகக் கொண்டதே சிராப்பள்ளி என்பதற்கு வேறு பொருள் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதனைக் கருத இடந்தருகின்றது.

''சிராப்பள்ளி'' என்றதன் பெயர்க்காரணத்தைப் பற்றி நமது சரித்திரப் பேரறிஞர் தி.வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அவர்கள் செந்தமிழில் எழுதிய சுருக்கக் கருத்து இங்கே தரப்பெறுகின்றது. சிராப்பள்ளிக் கோயில் கட்டியவன் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் நமது அப்பரடிகளை வருத்திச் சைவனான முதல் மகேந்திரவர்மனே. அவன் இத்தலத்து எட்டு சுலோகங்கள் அடங்கிய கல்வெட்டு ஒன்று அமைத்திருக்கிறான். அதில் தான் சைவனானதையும்திருவதிகையில் அமண் பள்ளிகளையிடித்துக் குணபரேச்சுரம் கட்டியதையும் குறிப்பிடுகின்றான். குணபரன் என்பது மகேந்திரவர்மனையே குறிக்கும் பட்டப் பெயர். இதனைச் சிராப்பள்ளியிலும், செங்கற்பட்டு வல்லத்திலும் உள்ள குகைக் கோயிற்கல்வெட்டுக்கள் வலியுறுத்தும். அதைப் போலவே சிராப்பள்ளியாகிய இவ்விடத்தும் அமணப்பள்ளி ஒன்று பெரியதாக இருந்தது. அதனை இடித்தே இந்தக் கோயிலைச் சைவனான மகேந்திரவர்மன் கட்டினான்.

உச்சிப்பிள்ளையார் கோயிலின் பின்பாகத்தில் இன்றும் சமண முனிவர்களுடைய கற்படுக்கைகளைக் காணலாம். அவற்றில் அந்தந்தப் படுக்கையிலிருந்த சமணமுனிவர் பெயர்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவைகள் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் நிகழ்ச்சிகள். அவர்களில் ஒருவர் சிரா என்னும் பெயருடையவர் என்று ஒரு கற்படுக்கை அறிவிக்கிறது. ஆதலால் பள்ளிகோயிலானாலும், பெயர் போகாமல் சிராப்பள்ளி எனவே வழங்குகிறது.

ஊர்ப்பெயரும்-கோயிற் பெயரும்.

ஊர்ப்பெயர் சிற்றம்பர். கோயிற்பெயர் சிராப்பள்ளி. இதனை நன்கு விளக்குவது, இராஜராஜன் ஐஆட்சியாண்டு 16 இல் வெட்டப் பெற்ற விக்கிரமசிங்க மூவேந்த வேளான் விளத்தூர் நாட்டில் நிலம் வாங்கி அதனைஉறையூர்க் கூற்றத்துச் சிற்றம்பரிலுள்ள சிராப்பள்ளிக் கோயிலுக்கு அளித்தான் என்ற கல்வெட்டுப் பகுதியாகும். வரகுண பாண்டியன் II ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டும் இதனையே குறிக்கிறது. இன்னும் சில பகுதிகளிலும் சிற்றம்பர், சிற்றம்பர்நகர், சிற்றம்பர் பதியென இத்தலம் வழங்கப்படுகின்றது. ஆதலால் ஊர் சிற்றம்பர் எனவும், கோயில் சிராப்பள்ளி எனவும் வழங்கிவந்தமை தெளிவு.

மூர்த்தி

இறைவன்பெயர் தாயுமானவர் திருமலைக்கொழுந்தர், செவ்வந்திநாதர் எனவும், அம்மையின்பெயர் மட்டுவார்குழலம்மை எனவும் வழங்கும். வடமொழிவாணர் மாதுருபூதேசுவரர், சுகந்தகுந்தளாம்பிகையெனக் கூறுவர். கல்வெட்டுக்களில் இறைவன் திருமலைப் பெருமான் அடிகள் என்ற பெயரால் குறிக்கப்பெறுகின்றனர். உச்சிப் பிள்ளையார், மாணிக்கவிநாயகர் ஆலயங்களும், மௌனமடம் முருகன் கோயிலும் மிகச்சிறப்புடையன.

தீர்த்தங்கள்.

காவிரி,சிவகங்கை, நன்றுடையான், தீயதில்லான், பிரமதீர்த் தம் முதலியன உள்ளன. அவற்றுள் ஹநன்றுடையான்ஹ ஹதீயதில்லான்ஹ என்ற தீர்த்தங்கள் ஞானசம்பந்தர் தெய்வவாக்கிலும் திகழ்வன. இவையன்றித் தெப்பக்குளம் ஒன்றுண்டு. அது 16 ஆம் நூற்றாண்டில் அரசாண்ட விசுவநாத நாயகர் வெட்டுவித்தது.

இது மேருவின் சிகரங்களில் ஒன்று. ஆதிசேடனுக்கும், வாயுதேவனுக்கும் நடந்த சொற்போட்டியால் பிரிந்த சிகரங்களில், ஒன்று திருக்காளத்தி, மற்றொன்று திரிகோணமலை, மற்றொன்று திரிசிராமலை என்று புராணம் கூறும். கருவுயிர்க்க வருந்திய இரத்தினாவதியின் நிறைந்த அன்பிற்கிரங்கிப் பெருமானே தாயாக எழுந்தருளிப் பணிபல புரிந்து பாதுகாத்தார். ஆதலால் தாயுமானார் ஆயினார்.

செவ்வந்திப்பூவைத் திருடிய சிவத்திரவியாபகாரியான பூவாணிகனைக் கண்டிக்காத பராந்தகனது அரச அநீதியைக் கண்டு, சாரமாமுனிவர் வேண்டுகோட்படி பெருமான் மேற்குப் பக்கமாக உறையூரைப் பார்க்கத் திரும்பினார். மண் மாரியால் நகர் அழிந்தது. மன்னன் அழிந்தான். மன்னன் மனைவி கருவுற்றிருந்தாள். காவிரியில் வீழ்ந்தாள். அந்தணன் ஒருவன் பாதுகாத்தான். கரிகாலன் பிறந்தான். கருவுற்ற ஆதித்தசோழன் மனைவியாகிய காந்திமதிக்கு இறைவன் தானே தோன்றிக் காட்சி கொடுத்து, தான்றோன்றீசர் என்ற திருநாமம் பெற்ற வரலாறுகளும் புராணங்களில் பேசப்படுகின்றன.

கல்வெட்டு

இங்குக் குகைகள் உள்ளன. இவை மகேந்திரன் காலத்தனவே என்பது குறிப்பிடப்பட்டது. ஒன்று மலைமேலுள்ளது. மற்றொன்று அடி வாரத்திலுள்ளது. மலைமேலுள்ள கோயில்களிலேயே கல்வெட்டுக் கள் மிகுதியாக உள்ளன. வடமொழியிலமைந்த எட்டு சுலோகங்கள் மகேந்திரவர்மனது மதமாற்றத்தையும் அதனால் அவன் செய்த சிவப்பணிகளையும் தெரிவிக்கின்றன. அவற்றில் கல்தச்சராலே இந்த அரசனுடைய புகழ் விரிந்து நீடித்திருக்க வேண்டும் என்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது ஒரு சுலோகம். இத்தலத்தைப் பற்றிய கல்வெட்டுக்களும் செப்புப் பட்டயங்களும் நிரம்ப உள்ளன. அவற்றுள் காலத்தால் முற்பட்டது கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த பிராமி எழுத்தால் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டாகும். தொடர்ச்சியாகப் பல கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. அவை பல்லவ கிரந்தத்தாலும், தமிழாலும் ஆக்கப்பெற்றன.

இராஜகேசரிவர்மன்.

இவன் ஆட்சி பதினாறாம் ஆண்டில் சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரப்படாத நிலங்களைக் குறைந்தவிலையாக ஐந்து கழஞ்சுக்கு விற்று, நிலம் விளைச்சலுக்கு வந்த பிறகு. நிலம் வாங்கியவர்கள் திருவிழாக் காலங்களில் சித்திரைத் திருநாளில் ஒன்பது நாட்களுக்குப் பன்மா கேசுவரர்களுக்கும் உணவு இடும்படி உத்தரவிட்டான்.

பாண்டியன் மாறன் சடையன்.

இவன் ஆட்சி 4-ஆம் ஆண்டில் நிலமளித்திருக்கிறான். இதில் இறைவன் திருமலைப் பெருமான் என்றழைக்கப்படுகிறான். வேங்கட தேவமகாராயர் சகம் 1351 வீரப்ப நாயக்கருடைய மேன்மைக்காக நிலமளித்தார். மதுரை விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கருடைய காலத் தில் நரசபந்துலு என்னும் தன்வந்திரி வைத்தியருக்கு இறையிலியாக நிலமளிக்கப்பட்டது.அவ்வாறே திருமலைஅப்பராயத் தொண்டைமான் மகனும், திருமலைராயத் தொண்டைமான் பேரனுமான இராஜா விஜயரகுநாதத் தொண்டைமான் சகம் 1772-இல் கி.பி. 1805-இல் ஒராண்டிக்கோடி கிராமத்தைத் தேனாம்பட்டணம் இருளப்ப முதலியாரிடம் அளித்து, திருச்சிராப்பள்ளியில் அறச்சாலைநடத்த ஏற்பாடுசெய்தான் நல்லப்ப காலாட்க தோழராலும், ரங்கப்ப காலாட்க தோழராலும் அளிக்கப்பட்ட தேவதானங்களை அறிவிக்கும் செப்புப்பட்டயங்கள் உள.

கல்வெட்டுக்களில் சிறப்பாகக் குகைக்கோயில் பின்சுவரில் திரிசிராமலை அந்தாதியொன்று எழுதப் பெற்றுள்ளது. அது 103 பாடல்களை உடையது. அதில் 104 ஆம் பாடலாக ஹஹமாட மதுரை மணலூர் மதில் வேம்பை, யோடமர் சேய்ஞலூர் குண்டூரின் - நீடிய , நற்பதிக்கோன் நாரா யணன்சி ராமலைமேல், கற்பதித்தான் சொன்ன கவிஹஹ என்றதால் நாராயணன் என்பவன் கல்வெட்டுவித்தான் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

பெரணமல்லூர்இறைவன்: திருக்கரையீஸ்வரர்

இறைவி: திரிபுர சுந்தரி

தீர்த்தம்: கோச்செங்கட்சோழன் தீர்த்தம்

கிராமம், நகரம்: பெரணமல்லூர், மாவட்டம் - திருவண்ணாமலை,

மாநிலம் - தமிழ்நாடு

வரலாறு : சிவபக்தனான கோச்செங்கட்சோழன், கட்டிய கோயில் இது. முற்காலத்தில் பனை மரங்கள் நிறைந்த இப்பகுதியில் பனையாறு ஓடியது. இதன் கரையில் மன்னன் கோயிலைக் கட்டினான். அம்பாள் திரிபுர சுந்தரிக்கும் சன்னதி எழுப்பப்பட்டது. கரையில் கோயில் கொண்டதாலும், பிறவி என்னும் கடலில் இருந்து மீட்டு மோட்சமாகிய கரைக்கு கரையேற்றி விடுவதாலும் இத்தல சிவனுக்கு "திருக்கரை ஈஸ்வரர்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

திருவிழா :பவுர்ணமி, பிரதோஷம், சிவராத்திரி, ஐப்பசியில் அன்னாபிஷேகம்

சிறப்பு : கஜபிருஷ்ட அமைப்பில் உள்ள சன்னதியில் சிவன், சுயம்புலிங்கமாகக் காட்சி தருகிறார்.

திறக்கும் நேரம் : காலை 6 மணி முதல் 10 மணி வரை, மாலை 5 மணி முதல் இரவு 8 மணி வரை திறந்திருக்கும்.

பொது தகவல் :

இக்கோயிலைச் சுற்றிலும் நான்கு திசைகளிலும் உள்ள எறும்பூர், ஆவணியாபுரம், இஞ்சிமேடு, புதுக்கோட்டை ஆகிய ஊர்களில் சிவன் கோயில்கள் உள்ளன. தவிர, வீற்றிருந்த பெருமாள், வளர்கிரி வேல்முருகன், கண்ணன், வரத ஆஞ்சநேயர், அங்காள பரமேஸ்வரி மற்றும் சமணர் கோயில்களும் உள்ளன. இவ்வூரின் வடக்கு திசையில் எட்டியம்மன் கோயில் உள்ளது. இவளே இவ்வூரில் காவல் தெய்வமாவாள். இந்த அம்பிகையின் எதிரே பலிபீடம், யானை சிற்பங்கள் உள்ளன. இக்கோயில் அருகில் அழகிய ஆண் சிலை ஒன்றுள்ளது.

பிரார்த்தனை :

பிறவி என்னும் கடலில் இருந்து மீட்டு மோட்சமாகிய கரைக்கு கரையேற்ற பிரார்த்தனை செய்யப்படுகிறது.

நேர்த்திக்கடன் :

பிரார்த்தனை நிறைவேறியவுடன் சுவாமிக்கும், அம்பாளுக்கும் அபிஷேகம் செய்து, வஸ்திரம் அணிவித்து வழிபாடு செய்கின்றனர்.

தல சிறப்பு : இரு அரச படையினர் போர் செய்ததால் ஊருக்கு "பேரணிமல்லூர்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டு, பேரணிநல்லூர் என மருவியது. காலப்போக்கில் பெரணமல்லூர் ஆகிவிட்டது. பனையாற்றின் குறுக்கே பெரிய அணை கட்டப்பட்டதாலும், இப்பெயர் ஏற்பட்டதாகச் சொல்வர். சோழ மன்னன் தன் படைகளுடன் பழையாறைக்குச் செல்லும்போது, இங்குதான் தங்கி ஓய்வெடுப்பார். இதனால், இந்த ஊர் சுற்று வட்டார கிராமங்களுக்கு தலைமையிடமாக இருந்துள்ளது.

மன்னன் பெயரில் தீர்த்தம்:

கஜபிருஷ்ட அமைப்பில் உள்ள சன்னதியில் சிவன், சுயம்புலிங்கமாகக் காட்சி தருகிறார். சிலந்தி ஒன்று, தான் செய்த சிவ புண்ணியத்தால் மறுபிறப்பில் கோச்செங்கட்சோழ மன்னனாகப் பிறந்ததாக ஒரு தகவல் உண்டு. இவன் கட்டிய கோயில் என்பதை உணர்த்தும் விதமாக இங்குள்ள மண்டப தூணில் யானை, சிலந்தியின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள தீர்த்தக்குளமும் இவனது பெயரிலேயே அழைக்கப்படுகிறது. கோயிலில் உள்ள தூண்களில் பல கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. விதானத்தில் (மேல் சுவர்) நாக உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கோயிலின் பிரதான வாசல் தென்திசையில் உள்ளது. வெளியில் தீபஸ்தம்பம் உள்ளது. இதில்

சிவனுக்குரிய சூலம், சூரியன், சந்திரன், நந்தி, விநாயகர் மற்றும் முருகன் சிற்பங்கள் உள்ளன. சிவன் சன்னதி கோஷ்டத்தில் பசு, சிவலிங்கத்தின் மீது பால் சுரக்கும் சிற்பம் உள்ளது.

விசேஷ விநாயகர்:

பிரகாரத்தில் மிகவும் பழமையான பல்லவர் காலத்து விநாயகர் சிலை உள்ளது. இவர் புடைப்புச்சிற்பமாக, இரு கால்களையும் மடக்கி அமர்ந்த நிலையில் இருக்கிறார். ஐப்பசி பவுர்ணமியன்று சிவனுக்கு அன்னாபிஷேக விழா நடக்கும். பவுர்ணமி, பிரதோஷ நாட்களிலும் விசேஷ பூஜை உண்டு. சிவன் சன்னதி கோஷ்டத்தில் தெட்சிணாமூர்த்தி, திருமால், பிரம்மா உள்ளனர். பிரகாரத்தில் முருகன், நவக்கிரகம், பைரவர் சன்னதிகள் உள்ளன.

ஜேஷ்டாதேவி:

இக்கோயிலில் மகாலட்சுமியின் சகோதரி ஜேஷ்டாதேவி சிலை, ஒரு கல்லில் புடைப்புச் சிற்பமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவள் இடது காலை மடித்து, வலது காலை குத்திட்டு அமர்ந்திருக்கிறாள். இவள் கையில் காகக் கொடி வைத்திருக்கிறாள். காலுக்கு கீழே கழுதை வாகனம் உள்ளது. உடன் இரண்டு பிள்ளைகளும் உள்ளனர்.

திருக்கோணமலை சுவாமி மலை கோணேஸ்வரர் ஆலயம்

வரராமதேவன் என்ற சோழ மன்னன் திருக்கோணமலையிலுள்ள சுவாமி மலையின் தவப் பெருமையைப் புராண வாயிலாக அறிந்து கடல் கடந்து திருமலை வந்து சுவாமி மலையில் கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தை அமைக்கும் திருப்பணி வேலைகளைச் செய்து வந்தான் எனத் திருக்கோணாசலப் புராணம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

தந்தை வரராமதேவன் திருமலையில் கட்டிய கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தைத் தரிசிக்கத்தனயனான குளக்கோட்டன் படைகளுடன் திருமலை வந்தான். திருக்கோணமலைக்குத் தெற்கே உள்ள தம்பலகாமத்தில் ஒரு பெரும் சிவாலயம் இடிபட்டு அழிந்து கொண்டு இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டான். தந்தையைப்போல் தானும் ஒரு சிவாலயம் அமைக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டு இருந்தவனாதலால், உடனே அங்கு விரைந்து உடைபட்ட கோயிலில் கட்டடச் சிதைவுகளைப் படைவீரர்களைக் கொண்டு அப்புறப்படுத்திக் கோயில் குடியிருப்பு என்ற இடத்திலேயே கோயிலைத் திரும்பக் கட்டி ஆலய பராமரிப்புக்காக ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் வயல் நிலங்களையும் தென்னந்தோப்புக் களையும் ஆக்கி இவைகளுக்கு நீர்பாய்ச்சக் குளம் ஒன்று அமைக்க வேண்டும் என்ற யோசனையோடு இளவரசன் அங்கு தங்கி இருந்தான்.

அனுராதபுரத்தில் இருந்து இலங்கையை ஆளும் மனுநேய கயவாகு மன்னன் வேட்டையாடப் படைகளுடன் கரையோரப் பகுதிகளுக்கு வந்து கூடாரமிட்டுத்

தங்கியிருந்தான்.கடலில் பேழைபோன்று மிதந்து வந்து ஒதுங்கும் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டதும் மன்னன் கடற்கரைக்கு விரைந்து சென்று பேழையை எடுத்து ஆவலோடு திறந்தான். என்னே அதிசயம்! பேழைக்குள் தங்க விக்கிரகம் போலக் குழந்தை ஒன்று படுத்துக் கிடப்பதைக் கண்ட அரசன், குழந்தையை வாரி எடுத்து மக்கள் செல்வம் இல்லாத வறியோனுக்கு இறைவன் வழங்கிய அருட்கொடை... என்று இயம்பி, தாமரைப் பூப்போன்ற குழந்தையின் அழகிய வதனத்தில் முத்தமிட்டான். அந்த அதிசயக் குழந்தை மன்னன் முகத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி பொங்கச் சிரித்தது. பால் மணம் மாறாப் பச்சிளம் குழவி சிரித்த காரணத்தால் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் உள்ள அந்த ஊருக்கு பானகை என்ற காரணப் பெயர் ஏற்பட்டு காலப்போக்கில் திரிந்து பாணகை என்று இன்று அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

நித்திய தரித்திரனுக்கு பெருந்தனம் கிடைத்ததுபோல் மகிழ்ந்து மன்னன் கண்ணை இமை காப்பதுபோல் அரசனும், இராணியும் குழந்தையைக் கண்ணும், கருத்துமாக வளர்த்து வந்தனர். அரசர் மதியூகியான தனது பிரதம மந்திரிக்கு கடலில் வந்த இக்குழந்தை பற்றிய எல்லா விபரங்களையும் கூறியதுடன் பேழையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஓலைச் சுருளையும் காட்டினார். அதில் ஆடக சௌந்தரி என்று எழுத் தாணியால் வரையப்பட்டிருந்தது. அப்பெயரே அப்பெண்ணுக்குப் பிற்காலம் பெயராக நிலைத்தது. சிறுகுழந்தையிலே சிங்கள மன்னனால் வளர்க்கப் பட்ட ஆடக சௌந்தரி தான் ஒரு சிங்களப் பெண் என்றே எண்ணி இருந்தாள். தலைமை அமைச்சர் யாவும் அறிவார் ஆயினும், சமயம் வரும்போது சொல்லலாம் என்று எண்ணி இருந்தார்.

வயது முதிர்ந்த அரசர் ஆடக சௌந்தரிக்கு வரன்தேடி திருமணம் செய்து வைக்கும் பொறுப்பையும் மந்திரியிடமே ஒப்படைத்திருந்தார். மனுநேய கயவாகு காலமானதும், அவன் வளர்ப்பு மகளான ஆடக சௌந்தரி அனுராதபுர இராஜ்யத்தின் அரசு கட்டில் ஏறினாள். தம்பலகாமத்தில் சைவன் ஒருவன் கோயில் கட்டுவதாக அறிந்த அரசி, தந்தையின் ஸ்தானத்திலுள்ள பிரதமரை அழைத்து, ஆலோசித்ததுடன் ஒரு படையை அனுப்பிச் சைவனை இந்தியாவுக்கு துரத்தி விடுமாறும் கேட்டுக் கொண்டாள். பிரதமர் தாமே படையுடன் போய் வருவதாகக் கூறிச் சென்றார். சேனைகளை ஓர் இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு கோயில் கட்டும் இடத்திற்குத் தனித்துப்போய்க் குளக்கோட்டனைச் சந்தித்தார்.

இளவரசனின் தெய்வீகக்களை ததும்பும் முகத்தைக் கண்டதும் அரசிக்குத் தகுந்த வரன் இவர்தான் என்று எண்ணி மகிழ்ந்த மந்திரி ஆடக சௌந்தரியின் வரலாறு முழுவதையும் கூறி ஆடக சௌந்தரியை திருமணம் செய்துகொள்ள இசைந்தால், மன்னன் ஆக்க எண்ணும் குள அமைப்பைத் தானே முடித்துத் தருவதாக உறுதிகூறி விவாக ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்.

அனுராதபுரம் திரும்பியவுடன் ஆடகசௌந்தரியின் தலைமை அமைச்சர், சோழ இளவரசனின் தெய்வீகக்கலை பொலியும் சௌந்தரியம், அவனுடன் குளம் கட்டித் தருவதாகத் தான் செய்துகொண்ட விவாக ஒப்பந்தம், ஆகிய முழு விபரங்களையும் மறைந்த மன்னர்

தன்னிடம் ஒப்படைத்த பொறுப்பான பணிகளையும் விபரமாகக் கூறினார். எல்லாவற்றையும் ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட ஆடகசௌந்தரி தன் முழுச் சம்மதத்தையும் தெரிவித்தாள். புத்திசேர் அமைச்சர்களின் தலைவரின் நேரடிக் கண்காணிப்பில் திருக்குளம் என்ற பெயரில் கந்தளாய் நீர்த்தேக்கம் பிரமாண்டமாய் அமைக்கப்பட்டது. அணைக்கட்டின் உச்சியில் நின்று பார்த்தால் குளத்தின் நீர்ப்பரப்பு பெரிய கடல்போல் தெரியும். கட்டின் அடிவாரத்தில் நின்று அணையின் உச்சியைப் பார்த்தால் அணை பெரிய மலைபோலத் தெரியும். குளம் பிரமாண்டமாக இருந்தது என்று குளக்கோட்டுக் காவியம் கூறுகின்றது.

கந்தளாய்க் குளத்தை முதன் முதலாகப் பார்ப்பவர்கள் வியப்பில் ஆளாமல் இருக்க முடியாது. இயந்திர சாதனங்கள் அற்ற பழைய காலத்தில் இரண்டு மைல்வரை, மலைபோல் அணையை அமைத்திருக் கிறார்களே! தினமும் லட்சக்கணக்கானவர்கள் வேலை செய்யினும் இப்படி ஓர் அணையை அமைக்கப் பலவருடங்கள் செல்லுமே! என்ற எண்ணம் குளத்தையும் அணையையும் பார்ப்பவர்கள் மனத்தில் எழவே செய்யும். குள அமைப்பு முடிவுற்றதும் ஒப்பந்தப் பிரகாரம் அரசரை மேள வாத்தியங்கள் முழங்க படைகள் சூழ்ந்துவர அனுராதபுரத்துக்கு அழைத்துச் சென்று குளக்கோட்டனுக்கும் ஆடகசௌந்தரிக்கும் அமைச்சர் ஒரு தந்தையின் ஸ்தானத்தில் இருந்து திருமணத்தை மிக விமரிசையாக நடத்தி வைத்தார்.

கட்டி முடிக்கப்பட்ட திருக்குளத்தைப் பார்வையிட இரு திறப்படைகளும் கடலெனச் சூழந்து வர அரச தம்பதியினர் கந்தளாய் வந்தனர். கடலென விரிந்து காணப்பட்ட குளத்தைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டு வந்தபோது கிழக்கு அணையில் ஒரு இடம் பதிந்து இருத்தலைக் கண்ட அரசி ஆடகசௌந்தரி ஒரு கல்லைத்தூக்கி அந்தப் பதிவில் வைத்தார். அரசியைத் தொடர்ந்து வந்த நூற்றுக்கணக்கான தோழிகளும் கற்களைத் தூக்கி வைத்து உயரமாகக் கட்டினர். பெண்கள் கட்டியதால் கந்தளாய்க் குளத்துக்கு கிழக்கு அணை, பெண்டுகள் கட்டு என்றே இன்றும் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

சோழகங்க தேவன் (கி.பி. 1223 - 1260 ஆட்சிக்காலம்-மகாவம்சக் குறிப்பு) என்ற இயற்பெயரைக் கொண்டிருந்த குளக்கோட்டன் இலங்கையின் கிழக்குப்பகுதியை ஆட்சி செய்து வந்த மன்னனாவான். திருக்கோணேச்சரம் ஆலயத்துக்குத் திருப்பணி செய்தவன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறான். இவனைப் பற்றிய குறிப்பு கோணேசர் கல்வெட்டிலும் வருகிறது.இவனது மனைவி பெயர் ஆடக சவுந்தரி ஆகும். அவளது கட்டளையில் நூற்றுக்கணக்கான தோழிகளும் கற்களைத் தூக்கி வைத்து மன்னவன் கந்தளாய் குளம் கட்டினான் என்பது சரித்திரம்.

சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்களின் பட்டியல்

சோழ ஆட்சியாளர்கள் வலிமைமிக்க வெற்றியாளர்கள் மற்றும் சிறந்த நிர்வாகிகள் மட்டுமல்ல, சிறந்த கட்டிடக் கலைஞர்களும் கூட. அவர்கள் கலையின் பெரும் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்; அவர்களின் ஆட்சியின் போது, தென்னிந்தியாவில் மிக அற்புதமான கோவில்கள்

மற்றும் நேர்த்தியான வெண்கல சின்னங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. தென்னிந்தியாவின் இந்தக் கோயில்கள், தற்போது "பெரிய வாழும் சோழர் கோயில்கள்" என்று அழைக்கப்படும் திராவிட வகைக் கோயில்களின் தூய வடிவத்தின் கட்டடக்கலைக் கருத்தாக்கத்தில் ஒரு சிறந்த படைப்புச் சாதனையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன. சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்களின் பட்டியலை இங்கே தருகிறோம். பொது விழிப்புணர்வுக்கான காலம்.

சோழ ஆட்சியாளர்கள் வலிமைமிக்க வெற்றியாளர்கள் மற்றும் சிறந்த நிர்வாகிகள் மட்டுமல்ல, சிறந்த கட்டிடக் கலைஞர்களும் கூட. அவர்கள் கலையின் பெரும் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்; அவர்களின் ஆட்சியின் போது, தென்னிந்தியாவில் மிக அற்புதமான கோவில்கள் மற்றும் நேர்த்தியான வெண்கல சின்னங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. தாராசுரத்தில் உள்ள ஐராவதேஸ்வரர் கோயில், கங்கைகொண்டசோழீஸ்வரத்தில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோயில் மற்றும் தஞ்சாவூரில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோயில் ஆகிய மூன்று பெரிய 11 மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டு கோயில்கள் உள்ளன. தென்னிந்தியாவின் இந்தக் கோயில்கள், தற்போது "பெரிய வாழும் சோழர் கோயில்கள்" என்று அழைக்கப்படும் திராவிட வகைக் கோயில்களின் தூய வடிவத்தின் கட்டடக்கலைக் கருத்தாக்கத்தில் ஒரு சிறந்த படைப்புச் சாதனையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன. சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்டகோயில்களின் பட்டியலை இங்கே தருகிறோம். பொது விழிப்புணர்வுக்கான காலம்.

சோழப் பேரரசின் கோயில் கட்டிடக்கலையின் அம்சங்கள்

1. கோவில் கட்டிடக்கலை திராவிட பாணி
2. பெரும்பாலான சோழர் கோவில்கள் கோவில் சுவர்களில் செதுக்கப்பட்டவை.
3. தெய்வம் கர்ப்பகிரகத்தில் வைக்கப்பட்டது.
4. கடவுள் மற்றும் தெய்வங்களின் செதுக்கப்பட்ட சிறு உருவங்களைப் பயன்படுத்துதல்.
5. கோயில்களின் முதன்மைக் கடவுள் சிவபெருமான்.

6.துவாரபாலகர்கள், அல்லது பாதுகாவலர் உருவங்கள், மண்டபத்தின் நுழைவாயிலில், அல்லது மண்டபம், பாலவர் காலத்தில் இருந்து தொடங்கியது, சோழர் கோயில்களின் ஒரு தனித்துவமான அம்சமாக மாறியது.

7. கோவிலின் முக்கிய பகுதியாக விமானங்கள் இருந்தன. இந்த காலகட்டத்தில் அவை மிகப்பெரிய அளவில் கருதப்பட்டன.

8. கோவில்களில் மன்னர்களின் சிலைகள் நிறுவப்பட்டன. இது அரசன் கடவுளாக வழிபடுவதை ஊக்குவித்தது.

சோழர் கால கோவில்களின் பட்டியல்

கோவில்	**இடம்**	**அரசன்**
விஜயலா-சோளேஸ்வரா	நர்த்த மலை	விஜயலா
பாலசுரமண்யா	கண்ணனூர்	ஆதித்யா
நவேஸ்வரா	கும்பகுணம்	ஆதித்யா
மூவர் கோயில்	கொடும்பாளூர் / படு கோட்டை பரதங்கா	பூதி விக்ரமகேஷ்ரி சோழனின் நிலப்பிரபுத்துவம்
குரான் கணதா	ஸ்ரீனிவாஸ் நல்லூர்	பராந்தக
திருவாலீஸ்வரம்	பிரம்மதேசம்	ராஜராஜன்
உத்தரகைலாஷ்	திருவடி	ராஜராஜன்
வைத்தியநாத்	திருமாலவாடி	ராஜராஜன்
ராஜராஜேஷ்வர்	தஞ்சை	ராஜராஜன்
கங்கைகொண்டசோழபுரம்	கங்கைகொண்டசோழபுரம்	ராஜேந்திர
ஐராவதேஸ்வரா	தாராசுரம்	ராஜராஜன் I
கம்பஹரேஸ்வரா	திரிபுவனம்	குலோதுங்க III

இந்தியாவின் தென்பகுதியில் சோழர் ஆட்சியின் போது கட்டப்பட்ட பெரிய வாழும் சோழர் கோயில்கள் தென் மாநிலமான தமிழ்நாட்டில் அமைந்துள்ளன. சோழர்கள் கலையின் பெரும் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்; அவர்களின் ஆட்சியின் போது, தென்னிந்தியாவில் மிக அற்புதமான கோவில்கள் மற்றும் நேர்த்தியான வெண்கல சின்னங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. 11 மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் மூன்று பெரிய சோழர் கோயில்கள், தஞ்சாவூர் பிரகதீஸ்வரர் கோயில்கள், கங்கைகொண்டசோழீஸ்வரர் கோயில் மற்றும் தாராசுரத்தில் உள்ள ஐராவதேஸ்வரர் கோயில்கள் உள்ளன.

1. தஞ்சாவூரில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோவில்

இது சோழப் பேரரசர் ராஜராஜன் காலத்தில் கட்டப்பட்டது மற்றும் கி.பி 1003 மற்றும் 1010 க்கு இடையில் புகழ்பெற்ற கட்டிடக் கலைஞர் சாம வர்மாவால் வடிவமைக்கப்பட்டது. இது 13-அடுக்கு பிரமிடு கோபுரத்துடன் கூடிய சிம்மாசனம், விமானம், 66 மீ உயரம் மற்றும் குமிழ் வடிவ மோனோலித் மேல் உள்ளது. இது 240.90 மீ நீளம் (கிழக்கு-மேற்கு) மற்றும் 122 மீ அகலம் (வடக்கு-தெற்கு) கொண்ட விசாலமான உள் பிரகாரத்திற்குள் உள்ளது, கிழக்கில் ஒரு கோபுரமும், ஒவ்வொரு பக்கவாட்டிலும் மூன்று சாதாரண தோரண நுழைவாயில்கள் மற்றும் பின்புறம் மூன்றாவது.

2. கங்கைகொண்டசோழீஸ்வரத்தில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோவில்

இது சோழப் பேரரசர்

முதலாம் இராஜேந்திரனால் கட்டப்பட்டது. இது தஞ்சாவூர் கோவிலின் பெண்பால் தோற்றம் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது

3. தாராசுரத்தில் உள்ள ஐராவதேஸ்வரர் கோவில்

இது இரண்டாம் ராஜராஜனால் கட்டப்பட்டது மற்றும்சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட கோவில். இந்த கோவிலில் ஆறு ஜோடி பிரமாண்டமான, ஒற்றைக்கல் துவாரபாலகர் சிலைகள் நுழைவாயில்களை பாதுகாக்கின்றன மற்றும் உள்ளே குறிப்பிடத்தக்க அழகின் வெண்கலங்கள் உள்ளன. உதாரணமாக- 24 மீ விமானம் மற்றும் சிவனின் கல் உருவம்.

சோழர் காலங்கள் கருத்தரித்தல், கட்டிடக்கலை மகத்துவம், சக்திவாய்ந்த சிற்பம் மற்றும் சிறந்த ஓவியம் ஆகியவற்றின் நினைவுச்சின்னத்திற்கான சிறந்த கலை சாதனைகளின் மிகவும் ஆக்கபூர்வமான மற்றும் உருவாக்கும் காலகட்டங்களில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது. சோழர் காலக் கோயில் கிட்டத்தட்ட முழுக்க முழுக்கக் கற்களால் கட்டப்பட்டது, கிடைமட்டப் பாதைகளில் சாந்து இல்லாமல் கடினமான கிரானைட் போடப்பட்டது. காவேரிப் பகுதியில் கட்டப்பட்ட கோயில்களின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் என்னவென்றால், உள்ளூர் ஆதாரங்கள் இல்லாத ஆற்றங்கரை நிலத்தில் இவ்வளவு கல் வாங்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட பட்டியலில் சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் வாசகர்களின் பொது அறிவை மேம்படுத்தும்.

பாண்டியர் காலம்

பல்லவர்கள் தமிழகத்தின் வடபகுதியை ஆண்டபோது, பாண்டியர்கள் தென்பகுதியை ஆண்டனர். அவர்களும் ஏராளமான மலைகளைக் குடைவித்து மண்டபக் கோயில்களை எழுப்பியுள்ளனர். ,வர்களது கோயில்கள் திருமெய்யம், குன்றக்குடி, மலையடிபட்டி,

குன்னாண்டார் கோயில், குடுமியாமலை, கழுகுமலை, திருப்பரங்குன்றம், ஆனைமலை, திருமால்புரம் முதலிய ஊர்களில் காணப்படுகின்றன. ,ன்னும் சிறப்பாகக் குறிப்போமானால் பல்லவர்களைக் காட்டிலும் பாண்டியர்கள் குடைவரைக் கோயில்களை அதிகமாகவே தோற்றுவித்துள்ளனர். பாண்டியர் குகைக் கோயில்களிலும் சிற்பங்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. சிவபிரானுக்கும், திருமாலுக்கும் எடுத்த கோயில்கள் ,ங்கு அதிகம் உள்ளன. திருகோகரணம், திருப்பரங்குன்றம் அகிய ,டங்களிலுள்ள சிற்பங்கள் மிக எழில் வாய்ந்தவை. மதுரைக்கு அருகில் உள்ள ஆனைமலையில் நரசிம்மப்பெருமானுக்கு ஒரு குகைக் கோயில் தோற்றுவிக்கப்...

பிற்கால பாண்டியர்கள் கட்டிய கோவில்கள்

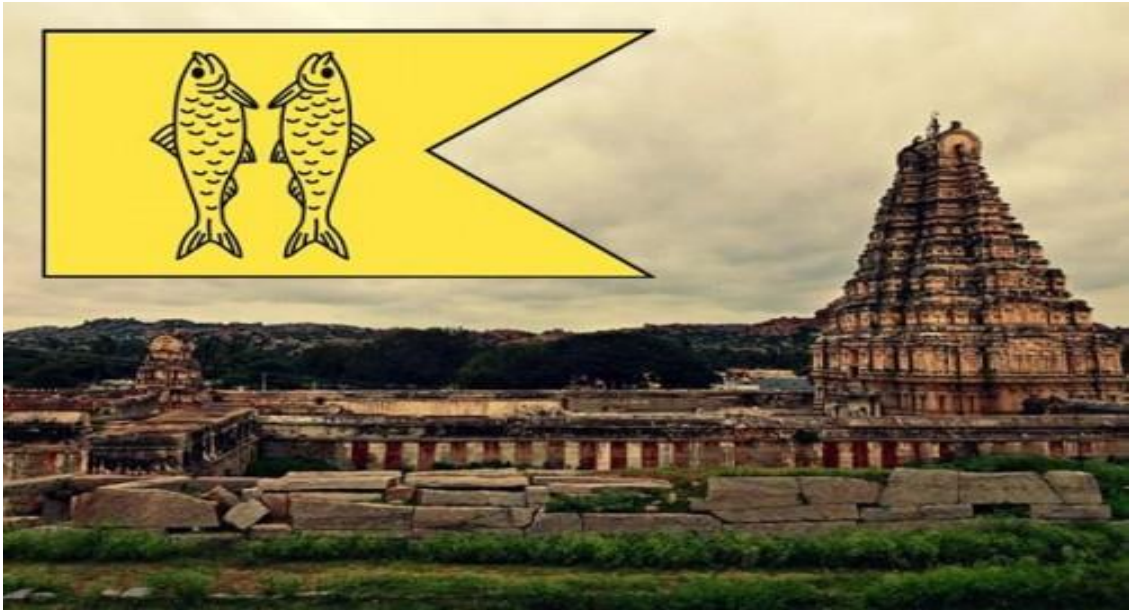

பத்தாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிப் பாண்டியநாடு சோழர் ஆதிக்கத்திலிருந்தபோது குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை . அவர்கள் தஞ்சை, கங்கைகொண்ட சோழபுரம் போன்ற தங்களது ஊர்களில் கட்டிய பெருங்கோயில்களைப் போன்று பாண்டிய நாட்டில் கட்டவில்லை, எனினும் கொற்கையிலுள்ள கற்றளி போன்ற பல நடுத்தரக் கோவில்களைத் தொடர்ந்து கட்டிவந்தனர்.

சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியன் காலத்தில் (கிபி946-966) பள்ளிமடம் என்னுமிடத்தில் 'சுந்தர பாண்டீஸ்வரர்' என்னும் ஒரு பள்ளிப்படைக் கோவில் கட்டப்பட்டது, தவிரவும் சில கற்றளிகளும் மண்டபங்களும் இக்காலத்தில் கட்டப்பட்டன. கோவில்களில் அம்மனுக்குத் தனிக்கோவில் ஏற்பட்டதும் இக்காலத்தில் தான். ஆனால் 12 - 13ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியர் செல்வாக்கு மீண்டும் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும்போது அவரது கலைப்படைப்புகளும் புதிய பொலிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தன. சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் தனது பல வெற்றிகளின் மூலம் பெற்ற ஏராளமான பொன்னையும் பொருளையும் கொண்டு பல திருப்பணிகளைச் செய்ததை ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள கல்வெட்டின் மூலம் அறிகிறோம். பொதுவாக இக்காலத்தில் பல கோவில்களில் வெளிப்புறக் கோபுரங்கள், பிராகாரங்கள், மண்டபங்கள் ஆகியவை கட்டப்பட்டன.

பழைய கோவில்களெல்லாம் பெரிய அளவில் விரிவாக்கப்படும் ஒரு புதிய கட்டம் தொடங்கிற்று, சோழர் காலத்தில் கோவில்களில் கருவறையின் மீது எழுப்பப்பட்ட விமானத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. இப்போது திருமதிலிலுள்ள நுழைவாயிலில் பெரும்கோபுரங்கள் கட்டி அணி செய்யப்பட்டன. ஸ்ரீரங்கம், சிதம்பரம் போன்ற பழம்பெரும் கோவில்களில் உள்ள கருவறையைப் புதுப்பித்துக் கட்டவோ விஸ்தரிக்கவோ பாண்டியர்கள் விரும்பவில்லை. ஆகையால் விமானங்களுக்குப் பொன்வேய்ந்து சிறப்பித்தனர். ஆனால் வெளிப்பிரகாரங்களிலுள்ள துணைக் கோவில்களையும், மண்டபங்களையும், கோபுரங்களையும் கட்டுவதில் அவர்களுடைய கவனத்தைச் செலுத்தினர். மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவில், நெல்லையப்பர் கோவில், திருநெல்வேலி விசுவநாதர் கோவில், தென்காசி அழகர் கோவில் போன்ற கோவில்கள் பிற்காலப் பாண்டியர்காலத்தில் தான் விரிவாக்கப்பட்டன.

மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலிலுள்ள சுந்தரேஸ்வரர் சன்னதியும், அதன் அர்த்த மண்டபம், மணி மண்டபம், சன்னதி முன்கோபுரம் போன்ற பல கட்டடங்கள் குலசேகர பாண்டியனால் (கி.பி 1168 - 1175) கட்டப்பட்டவை என்று கூறப்படுகிறது. மதுரையில் சுந்தரேஸ்வரர் கோவிலின் கிழக்குப் பிரதான கோபுரம் அவனிவேந்தராமன் என்கிற சுந்தரபாண்டியனால் கட்டப்பட்டது. கோவிலின் வெளிப்புறச் சுவர்களை எழுப்பியவனும் இவனே. இது சுந்தரபாண்டியன் திருமதில் என்றே வழங்கப்படுகிறது. மேலக்கோபுரம் சடையவர்மன் பராக்கிரம் பாண்டியனால் கி.பி.1323ல் கட்டப்பட்டது.

ஒன்பது நிலைகளைக் கொண்ட இக்கம்பீரமான கோபுரம் நூற்றுக்கு மேலான அழகிய சுதைச் சிற்பங்களால் அணி செய்யப்பட்டுள்ளது. திருநெல்வேலியில் பிரதான கருவறையைச் சுற்றியுள்ள நடைக்கூடத்தை அல்லது திருச்சுற்று மாளிகையை முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரன் கட்டினான். அழகர் கோவிலில் "கோவில் பொன் வேய்ந்த பெருமாள் திருமண்டபமும்" "ஸ்ரீரங்கத்தில் சேரனை வென்றான் திருமண்டமும் " சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனால் கட்டப்பட்டன. ஸ்ரீரங்கத்தில் துலாபார மண்டபமும் யாகசாலையும் அவனால் கட்டப்பட்டன.

பாண்டிய மண்டலத்தையும் கடந்து, அவர்களது ஆட்சி சோழநாடு, தொண்டைநாடு பரவிய போது அவர்களது கலைத்தொண்டு அங்கும் பரவியது. திருவானைக்காவிலுள்ள ஜம்புகேஸ்வரர் கோயிலின் இரண்டாம் பிராகாரக் கோபுரம் பாண்டியர் காலத்தில் கட்டப்பட்டதே. அதுபோலச் சிதம்பரத்திலுள்ள மேலைக் கோபுரம் பாண்டியர் கோபுரப் பாணிக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். ஏழுநிலைகளைக் கொண்டு நிற்கும் இக்கோபுரம் சற்று அகன்ற தோற்றமுடைய தாயும் சிற்பங்கள் நிறைந்ததாயும் காட்சியளிக்கின்றது. அலங்கார வேலைப்பாடுகள் மூலம் கட்டடங்களின் எழிலை அதிகப்படுத்துவதற்குப் பாண்டிய நாட்டுக் கலைஞர்கள் முயன்றார்கள்.

பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி கூறியுள்ளது போல் சோழர் காலக் கட்டடக்கலை அடக்கமான முதிர்ச்சியுடையது. பிற்காலத்தில் வழக்கத்திற்கு வந்த விசய நகரக்கலை மிக நேர்த்தியாக இருந்தாலும் அளவு கடந்த அலங்காரக் கூறுகளை உடையதாய் இருந்தது. இவ்விரு கலைப்பாணிகளும் ஒன்று மற்றொன்றாய் மாறுவதற்குத் தேவையான இடைக்காலப் பாணியாய்ப் பாண்டியர் கலை விளங்கியது. பொதுவாக கோபுரத்தின் அடித்தளம் கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டிருக்கும். அதற்குமேல் செங்கல்லும் சாந்தும் சேர்ந்து கட்டிய மேல்கட்டுமானம் நிற்கும். இங்கு எண்ணற்ற சிற்பங்கள் அணி செய்வதற்கேற்ற பிறைகளும் கூடுகளும் இருக்கும். பல பாண்டியர் கோபுர வாசல்களில் அவர்களது சின்னமாகிய இரு கயல்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதையும் காணலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக மதுரை சுந்தரேஸ்வரரின் கீழக் கோபுரமாகிய அவனிவேந்தன் கோபுரத்திலும் மேற்குக்கோபுர வாசலிலும் மீன் இலச்சினையைக் காணலாம்.மற்றபடி அடித்தளத்திலிருந்து சுற்றியிருக்கும் அரைக்கம்பங் களும் பிறைகளும் சற்று நல்ல

வேலைப்பாட்டுடன் காணப்படுகின்றன. கும்பஞ்சரம் அல்லது கோஷ்ட பஞ்சரம் போன்ற அரைக் கம்பங்களும் இருக்கும். பாண்டியர் மண்டபங்களில் உள்ள தூண்களைச் செய்யும் கலையும் வளர்ச்சி பெற்றது. தூணில் உள்ள இதழ் சோழர் காலத் தூண்களிலுள்ள இதழைக் காட்டிலும் முனைப்பாய் இருக்கிறது. போதிகை மேற்கவிந்து தொங்குகின்ற உறுப்பாய் உருவாக்கப்பட்டது. பலகையும் சுற்று அகலமாய் இருக்கும்

நாயக்கர் ஆட்சி

தமிழக வரலாற்றில் நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்திற்குச் சிறப்பான இடம் உண்டு. மதுரை, தஞ்சை, செஞ்சி ஆகிய இடங்களில் நாயக்கர்களின் ஆட்சி அமைந்தது. சமயப்பற்றும், கலையார்வமும் கொண்ட நாயக்க மன்னர்கள் கோயில் கட்டுவதிலும், அரச மாளிகைகள் அமைப்பதிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். சமயப் பிணக்குகளையும், சாதிப் பிரிவினைகளையும் கட்டுக்குள் வைத்திருந்தனர். தெலுங்கு மொழி அரசவையிலும் இசையிலும் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்த போதும், இவர்கள் காலத்தில் தமிழில் சிற்றிலக்கியங்கள் பெருகின. இனி இவர்கள் காலத்திய ஆட்சி முறை, கலை வளர்ச்சி, சமய நல்லிணக்கம் ஆகியவற்றை இப்பாடத்தில் காண்க.

நாயக்கர் வரலாறு

மதுரையில் பாண்டியப் பேரரசு மறைந்தபின், மதுரை டில்லி சுல்தானின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. டில்லி சுல்தானின் பிரதிநிதியாய் மதுரையில் இருந்து அரசாண்ட சுல்தான், டில்லியின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விலகி, முழுஉரிமை பெற்ற மன்னர் ஆனார். மதுரையில் முஸ்லீம் ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. விஜயநகரத்தில் நாயக்கராட்சி ஏற்பட்ட பின் இரண்டாம் கம்பணர் என்ற நாயக்க அரசர், மதுரையின் மீது படையெடுத்துக் கைப்பற்றிச் சுல்தான் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார். கம்பணருக்குப் பின் இரண்டாம் ஹரிஹரர் காலத்தில் (1377-1404) மதுரையில் முஸ்லீம் ஆட்சி அறவே அகன்று நாயக்கர் ஆட்சி ஏற்பட்டது.

நாயக்கர் என்ற சொல் தலைவன், படைத்தலைவன் என்ற பொருளுடையது. விஜயநகரத்தின் அரசப்பிரதிநிதியைக் குறிக்க இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது. பின்னாளில் இஃது ஒரு சாதிப் பெயராக மாறிவிட்டது. நாயக்கர் தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள்.

தமிழகத்தில் நாயக்கர் அரசு

விஜயநகர நாயக்க மன்னர்கள் காலத்தில், தஞ்சை, செஞ்சி, மதுரை ஆகிய தமிழ்நாட்டு நகரங்களில், நாயக்கர் ஆட்சி ஏற்பட்டது. தஞ்சையில் கி.பி. 1532-இல் நாயக்கர் ஆட்சி தொடங்கியது; செஞ்சியில் கி.பி. 1526-இல் தொடங்கியது; மதுரையில் கி.பி. 1529-இல் தொடங்கியது. தொடக்க காலத்தில் இப்பகுதிகள் விஜயநகரப் பேரரசுக்கு அடங்கியிருந்து, பின்னர் முழு உரிமை பெற்ற அரசுகளாக மாறின. மதுரை நாயக்கர்களே நீண்ட காலம் அரசு

செய்தவர்கள். 1529-ஆம் ஆண்டு தொடங்கி கி.பி. 1736-ஆம் ஆண்டு வரை இவர்கள் ஆட்சி நிலவியது.

மதுரை நாயக்கர்கள்

கம்பணர் காலத்தில் மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சி தொடங்கியது. எனினும் விஜயநகர அரசர் கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தில்தான் மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சி வலிவுபெற்றது. விசுவநாத நாயக்கர் கி.பி. 1529இல் மதுரை ஆட்சியை ஏற்றார். அது முதற்கொண்டு நாயக்கராட்சி மதுரையில் வளம் பெற்றது. இவரே பாளையப்பட்டு ஆட்சிமுறையை வலிவு கொண்டதாக மாற்றி அமைத்தார். 72 பாளையப்பட்டுகளின் பொறுப்பில் நாட்டின் பகுதிகள் ஆட்சி செய்ய அனுமதிக்கப் பெற்றன.

பாளையக்காரர்கள் தாங்கள் ஆளும் பகுதிகளில் கிடைக்கும் வருவாயில் மூன்றில் ஒரு பகுதியைத் தங்கள் செலவுகளுக்கும், இன்னொரு பகுதியைப் படைவீரர்களுக்கும், மற்றொரு பகுதியை மதுரை நாயக்கர்க்கும் என ஒதுக்க வேண்டி இருந்தது. மதுரை அரசு வேண்டும் போது படையுதவி செய்ய வேண்டி இருந்தது. இதுவே பாளையப்பட்டு ஆட்சி முறையாகும். விசுவநாதருக்குப் பின் நாயக்க மன்னர் பலர் மதுரையை ஆண்டனர். அவர்களில் புகழ்மிக்கவர்கள் திருமலை நாயக்கர், சொக்கநாத நாயக்கர், இராணி மங்கம்மாள் என்ற மூவராவர்.

திருமலை நாயக்கர்

இதோ முறுக்கிய மீசையும் உருட்டி வழிக்கும் விழிகளும் கொண்ட திருமலை நாயக்கர் சிலையைக் காணுங்கள்! இது மதுரைக் கோயிலில் உள்ளது. இவர் 1623 முதல் கி.பி. 1659 வரை மதுரை நாட்டை ஆட்சி செய்த புகழ் மிக்க பெருமன்னர். தன் ஒப்பற்ற கலை ஆர்வத்தால் மதுரை நகரைக் கலையழகு கொஞ்சும் ஏதன்ஸ் நகரம் ஆக்கினார். திருமலை மன்னர் தம் முன்னோர்கள்

வழியில் திருச்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்தார். ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மதுரையைத் தலைநகராக மாற்றினார். மைசூர், திருவனந்தபுரம் ஆகிய அரசுகளை இவர் வென்றார். விஜயநகரத்தோடு போரிட்டு வென்று முழுஉரிமை படைத்த மன்னரானார். இவர் 75 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்திருந்தார். இவர் காலத்தில் மறவர் சீமை எனப்பட்ட இராமநாதபுரம், சிவகங்கை, திருவாடானைப் பகுதிகளில் அமைதி நிலவியது. சேதுபதி அரசரான இரகுநாததேவர் திருமலை மன்னருக்கு உறுதுணையாக இருந்தார்.

சொக்கநாத நாயக்கர், இராணி மங்கம்மாள்

நாயக்க மன்னர்களின் வரிசையில் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க மன்னர் சொக்கநாத நாயக்கர். இவர் 23 ஆண்டுகள் மதுரை நாட்டை ஆண்டார். இவருக்குப் பல சோதனைகளும் தோல்விகளும் ஏற்பட்டன. செஞ்சிப் பகுதி முன்னரே பிஜப்பூர் சுல்தான் வசப்பட்டுவிட்டது. தஞ்சையும் இம்மன்னர் காலத்தில் சுல்தானால் கைப்பற்றப்பட்டது. சுல்தானின் பிரதிநிதியாக இருந்த ஏகோஜி இந்தப் பகுதிகளை அரசாண்டான். இந்த ஏகோஜி மராட்டிய சிவாஜியின் தம்பியாவான். சுல்தானின் மறைவுக்குப் பிறகு ஏகோஜி தஞ்சையில் உரிமைமிக்க மராட்டிய ஆட்சியை நிறுவினான்.

தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியில் மராட்டியர் ஆட்சி ஏற்பட்டு, அதன் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் தமிழகத்தில் பரவின. சொக்கநாதர் காலத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சம் பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது; பசியால் துன்புற்று ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் இறந்தனர். ஏகோஜி தஞ்சையைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னர், தஞ்சையை ஆண்ட விஜயராகவ நாயக்கர், தமக்குப் பெண் கொடுக்க மறுத்தமையால் சொக்கநாதர் அவர் மீது போர் தொடுத்தார். விஜயராகவர் குடும்பத்தையே சொக்கநாதர் அழித்தார். சொக்கநாதர் இறுதிக்காலத்தில் அவருக்கு வேண்டியவர்களாலேயே சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். பின்பு அவருடைய குதிரைப் படைத் தலைவரால் விடுவிக்கப் பெற்று மறுபடியும் நாட்டை ஆண்டார். சொக்கநாதர் அவசரபுத்தி உடையவர்; பழிவாங்கும் குணம் படைத்தவர். பிடிவாதம் கொண்டவர். எனவே அவர் காலத்தில் நாயக்கர் ஆட்சி நிலை தாழ்ந்தது.

சொக்கநாத நாயக்கரின் மனைவியே இராணி மங்கம்மாள். இவர்களின் மகன், முத்து வீரப்ப நாயக்கர் ஆட்சி செய்த போது, அவுரங்கசீப் என்ற மொகலாய மன்னர், தம் செருப்பை, நாடெங்கும் ஊர்வலமாக அனுப்பினார். அச்செருப்புக்கு எல்லாரும் மரியாதை செய்ய வேண்டுமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் வீரமிக்க முத்துவீரப்பர் அந்தச் செருப்பைத் தன் காலில் அணிந்து கொண்டு "உங்கள் மன்னர் இன்னொரு செருப்பை அனுப்பவில்லையா?" எனக் கேட்டார். ஏழே ஆண்டுகள் வாழ்ந்த முத்து வீரப்பர் இறந்த போது அவர் மனைவி கருவுற்றிருந்தாள். பிள்ளையைப் பெற்றுவிட்டு அவ்வரசியும் உயிர் விட்டாள். இதனால் சொக்கநாத நாயக்கரின் மனைவி மங்கம்மாள் அரசப் பொறுப்பை ஏற்றார். இராணி மங்கம்மாள் வீரமிக்கவர். அவர் தன் தளபதி நரசப்பய்யாவின் துணையால் தஞ்சை, மைசூர், திருவனந்தபுரப் படைகளை வென்றார். தம் கணவர் காலத்தில் இழந்த பகுதிகளை மீட்டார். மங்கம்மாள் செய்த அறச் செயல்கள் பலப்பல. சாலைகள், தண்ணீர்ப் பந்தல்கள், வாய்க்கால் சீரமைப்பு, சாலை ஓரம் மரம் நடுதல், அன்ன சத்திரங்கள் ஆகியன மங்கம்மாள் ஆட்சியில் சிறப்புநிலை அடைந்தன.

நாயக்கர் காலச் சமயம்

நாயக்கர்கள், வழிவழி வைணவர்களாயிருந்தாலும், மற்ற சமயங்களில் வெறுப்புக் காட்டவில்லை. மதுரை மீனாட்சி கோயிலுக்கு இவர்கள் மிகுதியாகச் செலவிட்டனர். அதை ஒரு சைவக் கோயில் என்று புறக்கணிக்கவில்லை. தில்லையில் பெருமாள் திருவுருவத்தை அகற்ற வேண்டும் என்று சைவர்கள் அறப்போராட்டத்தில் இறங்கியபோது, கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் தளராமல் நடவடிக்கை எடுத்துப் போராட்டத்தை ஒடுக்கினார். மதுரை நாயக்கர் காலத்தில், தென்கலை, வடகலை என்ற இரு வைணவப் பிரிவுகள் தங்களுக்குள் ஓயாது சண்டையிட்டுக் கொண்டன. நாயக்க மன்னர் இப்பிரிவுகளை வேறுபாடு கருதாமல் நடத்தினார். நாயக்கர் காலத்திலேயே, மதுரைவீரன் வழிபாடு தோன்றியது. திருமலை நாயக்கருக்குப் பின்பு, தமிழகத்தில் சக்தி வழிபாடு வலிமை பெற்றது. மீனாட்சியம்மனுக்குத் தனிச்சிறப்பு ஏற்பட்டது. மதுரையிலும், திருச்சியிலும் இசுலாமியர் அமைதியாக வாழ்ந்தனர். இசுலாமிய சுல்தான்களின் ஆட்சியில் இந்துக்கள் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டபோதிலும், நாயக்கர் ஆட்சியில் இசுலாமியர் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டனர்.

நாயக்கர் காலத்தில், கிறித்துவர் சமயப் பிரசாரம் செய்யத் தடையில்லாமல் இருந்தது. பெர்னாண்டஸ் என்ற போர்த்துக்கீசியப் பாதிரியார், 1592-இல் மதுரையில் நாயக்க மன்னர் இசைவு பெற்று, முதல் மாதா கோயிலைக் கட்டினார். இராபர்ட்-டி-நொபிலி பாதிரியார், நாயக்கர் காலத்தில் பெரும் அளவில் இந்துக்களைக் கிறித்துவராக்கினார். கி.பி.1630இல் பாதிரிமார்கள் மதமாற்ற முயற்சியில் இறங்கியதற்காக மதுரையிலும் மறவர் சீமையிலும் மிகுதியும் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். திருமலை நாயக்கர் தலையிட்டுப் பாதிரிமார்களைக் காப்பாற்றினார்.

மதுரை மீனாட்சி கோயில்

கோபுரம்கொடிக்கம்பம் மீனாட்சி திருமலை மன்னர்

துவாரபாலகர் முக்குறுணிப் ஆயிரங்கால் தெப்பக்குளம்

பிள்ளையார் மண்டபம்

கம்பீரமான மதுரைக் கோபுரத்தைக் காணுங்கள்! தென்னிந்தியக் கட்டடக் கலைக்கும், சிற்ப ஓவியச் சிறப்புகளுக்கும், தெய்வீக அழகுக்கும் இடமான இந்தக் கோயிலின் பகுதிகளைக் காணுங்கள்! மீனாட்சி, சொக்கநாதர்சன்னதிகளில் பெரிய துவாரபாலகர் உருவங்களை திருமலை மன்னர் அமைத்தார். கொடிக்கம்பங்கள், பலிபீடங்கள் ஆகியன இவரால் அமைக்கப்பட்டன.என்று திருப்பணிமாலை என்ற நூல் திருமலை மன்னரின் கோயில் திருப்பணிகளைக் குறிக்கின்றது.

(நன்னுதல் ஸ்ரீ நல் நுதல் (நெற்றி), சொன்னம் ஸ்ரீ சுவர்ணம் (தங்கம்), வரோதயன் ஸ்ரீ வரூஉதயன் (வரத்தின் பயனாகத் தோன்றியவன்), அங்கயற்கண்ணி ஸ்ரீ அம் கயல் கண்ணி (அழகிய கயல் மீனை ஒத்த கண்களையுடையவளாகிய மீனாட்சி)

கோயில் ஆட்சி, அபிடேக பண்டாரம் என்பவரிடம் இருந்தது. நிர்வாகம் சீர்கேடு அடைந்த நிலையில் இருந்தது. மீனாட்சி அம்மை 'திருமலை! என்னை ஒருவரும் கவனிக்கவில்லையே' என நாயக்கர் கனவில் தோன்றிக் கூறினாராம். உடனே, மன்னர் தாமே கோயில் நிர்வாகத்தை ஏற்றுப் பல அறக்கட்டளைகளை ஏற்படுத்திக் கோயில் நிர்வாகத்தை ஒழுங்கு செய்தார்.

தெப்பக்குளம், ஆயிரங்கால் மண்டபம், முக்குறுணிப் பிள்ளையார், 124 சிற்பத் தூண்களைக் கொண்ட வசந்த மண்டபம் ஆகியன திருமலை மன்னரின் கோயிற்பணிகளுக்குச் சான்றுகளாகும்.

திருவரங்கம்

ஸ்ரீரங்கம், திருச்சிராப்பள்ளிக்குப் பக்கத்தே உள்ள வைணவத் தலமாகும். இத்தலமே தமிழில் திருவரங்கம் எனப்படும். ஆழ்வார்களால் பாடப்பெற்ற இத் திருத்தலத்தில் பெருமாள் பள்ளி கொண்டிருக்கிறார்.

ஏன் பள்ளி கொண்டீர் ஸ்ரீரங்க நாதரே? என்ற பாட்டு இறைவனை எண்ணித் துதிப்பார்க்கு இன்பம் தருவதாகும். திருமலை நாயக்கர், சொக்கநாத நாயக்கர், இராணி மங்கம்மாள், விஜயரங்க சொக்கநாதர் எனப் பலரும் திருவரங்கம் திருக்கோயிலுக்குப் பணி செய்துள்ளனர். நாயக்க மன்னர்களின் தலைநகரமாகத் திருச்சிராப்பள்ளி விளங்கியமையால், அதன் பக்கத்தில் இருந்த திருவரங்கம் அவர்களின் வழிபாட்டுத் தலமாக விளங்கியது. பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களில் ஒருவரான ஆண்டாளின் வரலாற்றை, விஜயநகர வேந்தரான கிருஷ்ண தேவராயர் ஆமுக்தமாலியதா என்ற தெலுங்கு நூலாகப் படைத்துள்ளார். இன்றும் திருவரங்கத் திருக்கோயிலில், விஜயரங்க சொக்கநாதர் மற்றும் அவருடைய மனைவி மீனாட்சி திருவுருவங்கள் உள்ளன.

கிறித்துவ சமயம்

நாயக்கர் காலத்தில் கிறித்துவ சமயம் நன்கு பரவியது. கடற்கரை ஓரப் பகுதிகளில் டச்சுக்காரரும், போர்த்துக்கீசியரும், ஆங்கிலேயரும் ஆதிக்கம் செலுத்தியதை நாயக்க மன்னர்கள் தடுக்கவில்லை. இராபர்ட் டி நொபிலி பாதிரியாரும், வேறு சில பாதிரியார்களும், மதமாற்றம்

செய்ததற்காகத் திருச்சிராப்பள்ளியில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர்; துன்புறுத்தப்பட்டனர். அப்போது, திருமலை மன்னர் தலையிட்டுப் பாதிரியார்களைக் காப்பாற்றினார். மதமாற்றம் செய்வதைத் தடுக்கக்கூடாது என்றும் கட்டளையிட்டார். பாதிரிமார்களுக்குப் பரிசுப் பொருட்களை அளித்தார்.

சொக்கநாத நாயக்கர் காலத்திலும், இந்த ஆதரவு நீடித்தது. மாறாக மறவர் சீமையில் பிரிட்டோ பாதிரியார் கொடுமையாகத் துன்புறுத்தப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார். மதுரையை விட்டுக் கிறித்துவர்களை வெளியேற்ற வேண்டுமென்று, இராணி மங்கம்மாளுக்குத் தஞ்சை அரசர் கடிதம் எழுதினார். அதற்கு மங்கம்மாள் "எப்படிச் சிலரை அரிசிச் சோறு உண்ணவும், வேறு சிலரை இறைச்சி தின்னவும் விடுகிறோமோ, அப்படி ஒவ்வொருவரும் தாம் சிறந்ததாகக் கருதும் மதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வாழ விடுவதே அறமாகும்" என்று பதில் எழுதினார். நாயக்கர் காலத்தில் கிறித்துவ சமயம் மற்ற சமயங்களைப் போன்றே சமநிலையில் நோக்கப் பெற்றது.

நாயக்கர் காலக் கலை வளர்ச்சி

சிவனின் ஊர்த்துவ தாண்டவச்சிலை

நாயக்க மன்னர்கள், கலைகளில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள். தமிழ்நாட்டுக்கு அவர்களால் அருமையான கட்டடங்களும், சிற்பங்களும், ஓவியங்களும் கிடைத்தன. மிகப்பெரிய கோயில் மண்டபங்களும், துவாரபாலகர் சிலைகளும் இவர்களால் உருவாக்கப்பட்டன. தமிழகத்தில் திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் 64 கோயில்களில் கோபுரங்கள் எழுப்ப முயன்று பணக்குறையாலோ வேறு காரணத்தாலோ திருப்பணிகள் நின்றுவிட்டன. மதுரை இராய கோபுரமும் அவற்றில் ஒன்றாகும். ஒரு சமயம் கல்லில் உருவம் செதுக்கிக் கொண்டிருந்த சிற்பி, தன் உதவியாளரிடம் வெற்றிலைச் சுருளுக்குக் கை நீட்டினான்.

உதவியாள் எங்கோ போயிருந்தான். சிற்பத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே பின்புறம் கையை நீட்டியபடி வெற்றிலை பாக்குக் கேட்டதை, அங்கு வந்த மன்னர் திருமலை கண்டு அவரே

வெற்றிலைச் சுருள் மடித்துக் கொடுத்தார். அரசரே தனக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்ததை அறிந்த சிற்பி, தன் விரல்களை வெட்டிக்கொண்டான். மன்னர் அவ்விரல்களுக்கு மாற்றாகப் பொன்னால் விரல்கள் செய்து அளித்தார். இஃது உண்மையோ கதையோ, மன்னரின் கலை ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துவதாக இச்செய்தி விளங்கக் காணலாம். மீனாட்சி கோயிலில் உள்ள பிட்சாடனர் சிலை, மோகினி வடிவம், காளியின் நடனம், சிவனின் ஊர்த்துவ தாண்டவச்சிலை போன்றவற்றை வேறு எங்கும் காண இயலாது. ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் இருக்கும் அரிச்சந்திரன், குறவன், குறத்தி சிலைகள் அற்புதமானவை.

கலைகள் வளர்ந்தன. கட்டடம், சிற்பம், ஓவியம், இசை ஆகிய கலைகளில் பலர் வல்லவராய் இருந்தனர். தெலுங்கு இசை, நாட்டில் பரவியது. தெலுங்குப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் தமிழர்க்கு அறிமுகமாயின. கோயில்கள், பண்பாட்டின் கருவூலங்களாகத் திகழ்ந்தன. நாயக்கர் காலச் சிற்பங்கள், திராவிடச் சிற்ப இலக்கணம் பொருந்தியவை. இவை அளவில் பெரியன. மிக நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகள் கொண்டவை.

குறத்திகுறவன்அரிச்சந்திரன்

திருமலை நாயக்கர் மகால்

சொர்க்க விலாசம்

திருமலை மன்னர் கட்டியதில் நான்கில் ஒருபகுதிதான் இப்போது உள்ளது. எஞ்சிய பகுதிகள் இடிக்கப்பட்டுவிட்டன. இது இத்தாலிய நாட்டுச் சிற்பியால் வரைபடம் வரைந்து அமைக்கப்பட்டது. இதோ இந்த மகாலில் இன்று எஞ்சியுள்ள சொர்க்க விலாசம் என்ற பகுதியைப் பாருங்கள்! 40 அடி உயரமுள்ள வழுவழுப்பான சுதைத்தூண்கள் தாங்கும் மண்டபத்தைக் காணுங்கள். இதுதான் அரசர் அரியணையில் இருந்து ஆட்சி செய்த இடம். இரண்டு குதிரைச் சிற்பங்கள் அழகு செய்யும் படிகளைக் கடந்து இந்த இடத்தை அடையலாம். ஆண்டுதோறும் அங்கயற்கண்ணி அம்மையிடம் செங்கோலைப் பெற்றுவந்து மன்னர், இந்த மண்டபத்தில் உள்ள அரியணையில் அமர்வது வழக்கம். நவராத்திரி விழாவின்போது, ஒன்பது நாள்களிலும் இந்தச் சொர்க்க விலாசத்தில் மன்னர் கொலு இருப்பார். பழுதடைந்த இந்தப் பளிங்கு வண்ண

மாளிகையை கி.பி. 1868இல் நேப்பியர் பிரபு, மூன்று இலட்ச ரூபாய் செலவு செய்து பாதுகாத்தார்.

மகால் முகப்புதூண்கள்

இலக்கியம்

நாயக்கர்கள் காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்கள் பெருகின. திருமலை மன்னர், தெலுங்கையே ஆதரித்தார். எனினும் இவருடைய அவையில் குமரகுருபரர் பாடிய போது, மீனாட்சியம்மையே குழந்தை வடிவாக வந்து கேட்டதாக ஒரு கதை உண்டு. குமரகுருபரர் மீனாட்சியம்மைப் பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியம்மை குறம் ஆகிய இரு நூல்களை மீனாட்சியின் மீது பாடினார். அதிவீரராம பாண்டியர், வரதுங்கராம பாண்டியர் என்ற சிற்றரசச் சகோதரர்கள், திருக்குருகைப்பெருமாள் கவிராயர், இராபர்ட் டி நொபிலி பாதிரியார், பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார், சுப்பிரதீபக் கவிராயர், வீரமாமுனிவர், உமறுப்புலவர், திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் ஆகியோர் நாயக்கர் காலத்தில் வாழ்ந்து இலக்கியம் படைத்த புலவர்களாவர்.

விஜயநகரப் பேரரசு

விசயநகரப் பேரரசு (பொ.ஊ. 1336–1646) தென்னிந்திய பெரும்பாலான பகுதிகளைக் கொண்ட ஒரு பேரரசு ஆகும். தென்னிந்தியாவில் தில்லி சுல்தான்களின் ஆட்சி விரிவாக்கத்தை தடுக்கவே (வித்யாரண்யர் வழிகாட்டுதலின் படி(ஆய்வுக்குரியது),) விசயநகரப் பேரரசு 1336 ஆம் ஆண்டில் முதலாம் அரிகரர் மற்றும் முதலாம் புக்கராயர் ஆகியோரால் நிறுவப்பட்டது. இப்பேரரசின் புகழ் பெற்றவர் கிருட்டிணதேவராயர் ஆவார். இதன் தலைநகரமான விசயநகரத்தின் பெயரினால் இப்பேரரசின் பெயர் உருவானது. இந்நகரின் கட்டுமானங்கள் இன்றைய இந்திய மாநிலமான கருநாடகத்தில் உள்ள அம்பியைச் சுற்றிலும் காணப்படுகின்றன. உலகப் பாரம்பரியக் களங்களில் ஒன்றாக அம்பி விளங்குகிறது.

மத்தியகால ஐரோப்பியப் பயணிகளான டொமிங்கோ பயசு பெர்னாவோ நுனிசு நிக்கோலோ டா கொன்ட்டி ஆகியோரது ஆக்கங்களிலிருந்தும், உள்ளூர் இலக்கிய மூலங்களில் இருந்தும் இதன் வரலாறு பற்றிய பல முக்கிய தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. இப்பகுதியில் நடத்தப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளும் விசயநகரப் பேரரசின் வலு மற்றும் வளம் குறித்த பல தகவல்களைத் தருகின்றன.

இப்பேரரசு தொடர்பான நினைவுச் சின்னங்கள் பல தென்னிந்தியா முழுவதும் பரவலாக உள்ளன. இவற்றுள் அம்பியில் உள்ளவை பெரிதும் புகழ் பெற்றவை. விசயநகரக் கட்டிடக்கலைப் பாணி தென்னிந்தியக் கட்டிடக்கலையின் இன்றியமையாத ஒரு பகுதியாகும். பல பல நம்பிக்கைகள் மற்றும் நாட்டார் மரபுகளின் தொடர்புகள், இந்துக் கோயில் கட்டுமானங்களில் புதுமைகளைப் புகுத்தியது. இது முதலில் தக்காணத்திலும் பின்னர் திராவிடக் கட்டிடக்கலையிலும் ஏற்பட்டது. சமயச் சார்பற்ற கட்டிடங்களில் வட தக்காணத்துச் சுல்தானகக் கட்டிடக்கலையின் தாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.

இப்பேரரசு காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் கன்னடம், தெலுங்கு தமிழ் மொழி இலக்கியம், இந்துக் கோயில் கட்டிடக் கலை, இந்து சமயம், நீர் பாசன முறை, தொழில், வணிகம் சிறப்பு விளங்கியது.இப்பேரரசு பொ.ஊ. 1646 வரையில் நீடித்ததாயினும், பொ.ஊ. 1565 ஆண்டில் தக்காணத்துச் சுல்தான்களுடன் நடைபெற்ற தலைகோட்டை போருக்கு பின்னர் விசயநகரப் பேரரசு பெரிதும் வலுவிழந்து போனது.

மாற்றுப் பெயர்

விசயநகரப் பேரரசை கருநாடகா இராச்சியம் அல்லது கருநாடகப் பேரரசு என்று சில சரித்திரக் குறிப்புகளிலும்மற்றும் கிருஷ்ணதேவராயர் சமசுகிருத மொழியில் இயற்றிய சாம்பவதி கல்யாணம் எனும் நூல் மற்றும் தெலுங்கு மொழியில் இயற்றிய வசு சரித்திரம் எனும் நூல்களிலும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

சங்கம மரபு

சங்கம மரபைச் சேர்ந்த முதலாம் அரிகரர் மற்றும் அவரது சகோதரரான முதலாம் புக்கராயர் இணைந்து, வித்யாரண்ய தீர்த்தர் வழிகாட்டுதலின் படி, விசயநகரம் என்ற அம்பியை தலைமையிடமாகக் கொணடு பொ.ஊ. 1336ல் விசயநகரப் பேரரசு நிறுவப்பட்டது பொ.ஊ. 1336 ஆம் ஆண்டின் தாமிர பட்டயம் விசயநகர சாம்ராச்சியம் அமைந்ததில் வித்யாரண்ய தீர்த்தரின் முக்கிய பங்கைக் கூறுகின்றது

விசயநகர மன்னர்கள் தெலுங்கு மக்கள் ஆவார். போசாளப் பேரரசின் வீழ்ச்சியின் போது, இவர்கள் முதலில் காக்கத்தியர்களுடன் இணைந்து, அதன் வடக்குப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினர்.பொ.ஊ. 1294ல் தென்னிந்தியாவில் தில்லி சுல்தான் படைகள் தோற்ற போது, போசளப் பேரரசின் படைத்தலைவர் மூன்றாம் சிக்கய நாயக்கர் (1280–1300), தன்னை சிற்றரசனாக அறிவித்துக் கொண்டு தேவகிரி யாதவப் பேரரசை கைப்பற்றினார்.

தற்கால குல்பர்காவிற்கு அருகில் துங்கபத்திரை ஆற்றின் அருகில் சிக்கய நாயக்கர் நிறுவிய காம்பிலி இராச்சியம், தில்லி சுல்தான்களின் தொடர் படையெடுப்பால் குறுகிய காலத்தில் முடிவுற்றது. காம்பிலி இராச்சியம் அழிந்த 8 ஆண்டுகள் கழித்து 1336ல் அம்பியில் விசயநகர இராச்சியம் நிறுவப்பட்டது.

விசயநகர இராச்சியம் துவக்கப்பட்ட இருபதாண்டுகளுக்குள் முதலாம் அரிகரர் துங்கபத்திரை ஆற்றின் தெற்கில் உள்ள பெரும்பாலன பகுதிகளை கைப்பற்றி தன்னை கிழக்கு - மேற்கு கடல்களின் தலைவர் என அறிவித்துக் கொண்டார்.பொ.ஊ. 1374ல் முதலாம் அரிகரருக்குப் பின் பட்டமேறிய முதலாம் புக்கராயர் ஆற்காடு மற்றும் கொண்ட வீடு ரெட்டி இராச்சியத்திரையும், மதுரை சுல்தானகத்தையும் வென்று, மேற்கில் கோவா, கிழக்கில் துங்கபத்திரை ஆறு, வடக்கில் கிருட்டிணா ஆற்றுச் சமவெளி வரை ஆட்சி செலுத்தினார

முதலாம் புக்கராயரின் மகன் இரண்டாம் அரிகர ராயன் விசயநகரப் பேரரசை கிருட்டிணா ஆற்றிக்கு மேல் வரை விரிவு படுத்தி, தென்னிந்தியா முழுவதையும் விசயநகரப் பேரரசின் ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தார். பின் ஆட்சி கட்டிலில் அமர்ந்த முதலாம் தேவ ராயன், ஒடிசாவின் கசபதி பேரரசை கைப்பற்றினார்.

பொ.ஊ. 1407ல் விசயநகரப் பேரரசர் முதலாம் தேவராயர், பாமினி சுல்தானுடன் செய்து கொண்ட போர் அமைதி உடன்படிக்கைப் படி, 1435 முடிய, ஆண்டிற்கு ஒரு இலட்சம் அணாக்களும், 5 மணங்கு முத்துக்களும், 50 யானைகளும் கப்பம் கட்டினார். 1424ல் பட்டமேறிய இரண்டாம் தேவ ராயன் தற்கால கேரளாவின் கோழிக்கோடு, கொல்லம் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி இலங்கை மற்றும் பர்மாவை கடல்வழியாகச் சென்று படையெடுத்தார். தொடர்ந்து நடந்து வந்த பாமினி சுல்தானகம் - விசயநகரப் போர்களால், விசயநகரப் பேரரசு தனது இராணுவத்தை விரிவாக்கியது. அதே நேரத்தில் விசயநகரப் பேரரசின் படைத்தலைவர்களுக்கிடையே பிணக்குகளும் தோன்றின.

சாளுவ மரபு

பொ.ஊ. 1485ல் சங்கம மரபைச் சேர்ந்த இறுதி விசயநகரப் பேரரசர் பிரௌத ராயன் இறப்பிற்குப் பின், சாளுவ மரபின் படைத்தலைவர் சாளுவ நரசிம்ம தேவ ராயன் (பொ.ஊ. 1485–1491) இராணுவப் புரட்சி மூலம் விசயநகரப் பேரரசின் அரியணை ஏறினார். இவருக்குப் பின் வந்த திம்ம பூபாலன் மற்றும் நரசிம்ம ராயன் ஐஐ ஆகியோர் 1491 முதல் 1505 முடிய பேரரசை ஆண்டனர்.

துளுவ மரபு

கிருஷ்ணதேவராயர், ராய்ச்சூர் போர், மற்றும் தலிகோட்டா சண்டை1505 பேரரசின் துளுவ மரபின் பெரும் படைத்தலைவர் துளுவ நரச நாயக்கன் இராணுவப் புரட்சி செய்து சங்கம மரபினரிடமிருந்து விசயநகரப் பேரரசை கைப்பற்றி அரியணை ஏறினார். 1509ல் துளுவ நரச நாயக்கரின் மகன் கிருட்டிணதேவராயரின் (ஆட்சிக் காலம்:1509 - 1529) ஆட்சி துவங்கியது. இவர் இந்து வீரர்களுடன், முசுலீம் படைவீரர்களையும் தனது படைதுறைகளில் சேர்த்து வளுவான படையணிகளை உருவாக்கினார்.பத்தாண்டுகளில் தன் போர்த் திறமையால் வடக்கில் இருந்த தக்காணச் சுல்தான்களின் ஆக்கிரமிப்புகளை வென்றார

கிருட்டிணதேவராயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் விசயநகரப் பேரரசு நாற்புறங்களிலும் விரிவாக்கப்பட்டு, புகழின் உச்சத்தில் இருந்தது. தக்காண சுல்தான்களின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளையும் மற்றும் கலிங்க நாட்டையும் கைப்பற்றி விசயநகரப் பேரரசில் இணைத்தார். 1520ல் நடைபெற்ற ராய்ச்சூர் போரில் கிருட்டிணதேவராயர், பீசப்பூர் சுல்தானகத்தை வெற்றி கொண்டார். போரின் முடிவில் பிசப்பூர் சுல்தான் கிருட்டிண நதியின் அப்பாலுக்கு விரட்டியடிக்கப்பட்டார்

விசயநகரத்தின் இயற்கையாக அமைந்த கோட்டை

1529ல் கிருட்டிணதேவராயரின் ஒன்று விட்ட தம்பி அச்சுத தேவ ராயன் (ஆட்சிக் காலம்: 1529-1542) விசயநகரப் பேரரசின் அரியணை ஏறினார். 1542ல் அச்சுத தேவராயர் இறக்கவே அவரது இளவயது மருமகனான சதாசிவ ராயன், கிருட்டிணதேவராயரின் மருமகனும், அரவிடு மரபினனுமான அலிய ராமராயனை காப்பாளராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தார். 1543ல் அச்சுத தேவ ராயன் இறந்ததைத் தொடர்ந்து, சிறுவனாக இருந்த சதாசிவ ராயன் (ஆட்சிக் காலம்:1542-1570) முடிசூட்டப்பட்டான். இவனும் அலிய ராமராயனின் வலுவான ஆதரவினாலேயே ஆட்சி செய்ய முடிந்தது. சதாசிவ ராயனது ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் அலிய ராம ராயனே அரசன் போல் செயல்பட்டு வந்தான்.விசய நகர பேரரசின் முத்திரை பன்றி, சூரியன் மற்றும் குத்துவாள்சனவரி, 1565ல் தக்காணச் சுல்தான்கள் ஒன்றிணைந்து, தலிகோட்டா சண்டையில், அலிய ராம ராயனின் விசயநகரப் பேரரசின் படைகளை தோற்கடித்தனர்.ஐ32ஸ இப்போரில் விசயநகரப் பேரரசின் படையில் இருந்த இரு முசுலிம் படைத்தலைவர்கள் தங்கள் படையணிகளுடன் தக்காணச் சுல்தான்களுக்கு ஆதரவாக செயல்பட்டதால், போரில் விசயநகரப் பேரரசு தோற்றது என வரலாற்று அறிஞர்களான எர்மன குல்கே மற்றும் டயட்மர் ரோதர்மண்ட் கூறுகிறார்கள். போரில் கைதியாக பிடிபட்ட இடத்திலேயே, சுல்தான்கள் அலிய ராம ராயனின் தலையை கொய்தனர். மேலும் சுல்தான்கள் அம்பி எனும் விசயநகரத்தின் கோயில்களையும், கோட்டைகளையும் சிதைத்து அழித்தனர்.

அரவிடு மரபு

தலிகோட்டா சண்டையில் இறந்த அலிய ராம ராயனின் தம்பியும், அரவிடு மரபைத் துவக்கியவனுமான திருமலை தேவ ராயன், தற்கால ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் பெனுகொண்டாவிற்கு விசயநகரப் பேரரசின் தலைநகரை மாற்றினார். தலைக்கோட்டைப் போரின் முடிவில் விசயநகரப் பேரரசு வலுவிழந்தபோது, பேரரசின் கீழிருந்த மதுரை நாயக்கர்கள், தஞ்சை நாயக்கர்கள் மற்றும் செஞ்சி நாயக்கர்கள் தனிவழி செல்லத் தொடங்கினர். வேறு சிலர் திருமலை தேவ ராயனுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர்.

1572இல் திருமலை தேவ ராயனை அரியணை விட்டு விலகிய போது, மீதமிருந்த விசயநகரப் பேரரசை தனது மூன்று மகன்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்தார். 1614இல் அரவிடு மரபினரின் விசயநகரப் பேரரசு, பிசப்பூர் சுல்தானகம் மற்றும் பிற சுல்தான்களின் தொடர் படையெடுப்புகளால் உருக்குலைந்து, இறுதியாக 1646இல் விசயநகரப் பேரரசின் ஆட்சி முடிவிற்கு வந்தது.விசயநகர பேரரசின் வீழ்ச்சியின் போது தென்னிந்தியாவில் மைசூர் அரசு, கேளடி நாயக்கர்கள், மதுரை நாயக்கர்கள், தஞ்சை நாயக்கர்கள், செஞ்சி நாயக்கர்கள், சித்திரதுர்க நாயக்கர்கள் தன்னாட்சியுடன் ஆட்சி செலுத்த துவங்கினர்.

ஆட்சி நிர்வாகம்

பேரரசருக்கு ஆட்சியில் ஆலோசனைகள் வழங்க காரிய கர்த்தா அல்லது இராயசம் எனப்படும் பிரதம அமைச்சர் தலைமையிலான அமைச்சரவை இருந்தது. அரச அரண்மனைக்கு

அருகில் அரசு ஆவணங்கள் அரச முத்திரையுடன் பராமரிக்கும் செயலகம் செயல்பட்டது. அரண்மனை நிர்வாகத்தை மேற்கொள்ள 72 துறைகள் இருந்தன.

விருபட்சர் கோயிலில் கிருட்டிணதேவராயரின் கன்னட மொழி கல்வெட்டில், தனது மணிமகுடம் சூட்டும் நிகழ்வு மற்றும் மகாமண்டபம் கட்டியது குறித்தது, பொ.ஊ. 1509பேரரசு பல மண்டலங்களாகவும், மண்டலம் பல நாடுகளாகவும், நாடுகள் பல தலங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. தலம் என்பது பல கிராமங்களைக் கொண்டிருந்த பிரிவாகும். இந்நிர்வாக அலகுகளை பரம்பரையாக ஆண்டதுடன், பேரரசிற்கு ஆண்டு தோறும் திறை செலுத்தினர். மண்டலத்தின் ஆளுநர் மண்டலேசுவரர் அல்லது நாயக் என்று அழைக்கப்பட்டார். விசய நகர ஆட்சியாளர்கள் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஆட்சியில் முழு அதிகாரங்களை வழங்கியிருந்தனர்.

நிலவரி தவிர, திறைகள், பரிசுகள் ஆகியவற்றை சிற்றரசர்களும் படைத்தவைர்களும் அவ்வப்போது பேரரசுக்கு அனுப்பி வந்தனர். துறைமுகங்களில் வசூலிக்கப்பட்ட சுங்கம் பல்வேறு தொழிலாளர்கள் மீதான வரிகள் ஆகியவையும் அரசாங்கத்தின் வருவாயாக இருந்தன. விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கு நிலவரியாக வசூலிக்கப்பட்டது. அரசரின் தனிப்பட்ட செலவுகள், அவர் அளிக்கும் கொடைகள், படைத்துறைக்கான செலவுகள் போன்றவை அரசின் முக்கிய செலவினங்களாகும். நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரை உடல் உறுப்புகளை சிதைத்தல், யானைக்காலால் இடறுதல் போன்ற கொடுமையான தண்டனைகள் குற்றவாளிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. கோயில் சொத்துக்களைக் கொள்ளையடிப்போருக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

விசய நகர இராணுவம் திறமையான முறையில் சீரமைக்கப்பட்டிருந்தது. குதிரைப்படை, காலாட்படை, பீரங்கிப்படை, யானைப்படை என நான்கு முக்கிய பிரிவுகளை அது கொண்டிருந்தது. அரபு நாடுகளின் வணிககளிடமிருந்து உயர்ரக குதிரைகள் இராணுவத்திற்காக வாங்கப்பட்டன. இராணுவத்தின் உயர் அதிகாரிகள் நாயக் அல்லது பாளையக்காரர் என்று அழைக்கபட்டனர். அவர்கள் ஆற்றும் பணிக்கு ஈடாக நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. இந்நிலங்கள்

அமரம் என்று அழைக்கப்பட்டது. படை வீரர்களுக்கு ஊதியம் பொதுவாக பணமாகவே வழங்கப்பட்டது

மதுரை பிரதேசமும், கேளடி பிரதேசமும் பேரரசின் படைத்தலைவர்களால் நேரடியாக நிர்வகிக்கப்பட்டது.1.1 மில்லியன் பேரரசின் படைகளில் இசுலாமிய வீரரகளும் சேர்க்கப்பட்டனர். கிருட்டிணதேவராயரின் தனிப்படையில் மட்டும் ஒரு இலட்சம் காலாட்படையினரும், 20,000 குதிரைப்படைவீரர்களும், 900 யானைப்படையினரும் இருந்தது.

சமயம்

இந்து சமயத்தினரான விசயநகரப் பேரரசு அனைத்து சமயங்களையும், சமயப் பிரிவுகளையும், அயல் நாட்டவர்களையும் வேறுபாடு காட்டாது சமமாக நடத்தியது. ஆனால் அரசவை நடைமுறை மற்றும் ஆடைகளில் சுல்தான்களைக் பின்பற்றினர்.அரிகரர்-புக்கர் சகோதரர்களுக்கு பேரரசை நிறுவ வழிகாட்டிய வித்யாரண்யரையும், அவர் அலங்கரித்த அரிகர-சிருங்கேரி மடத்தை ஆதரித்து வளர்த்ததுடன், சைவத்தைப் பின்பற்றினர். பின் வந்த சாளுவ மரபு மற்றும் துளுவ மரபு பேரரசர்கள் வைணவத்தைப் பின்பற்றினர். பேரரசின் முத்திரையாக விட்டுணுவின் அவதாரமான வராகத்தைக் கொண்டனர்.

தற்கால கருநாடகப் பகுதிகளில் புரந்தரதாசர், கனகதாசர், அரிதாசர் போன்றவர்களால் பக்தி இயக்கம் வளர்ந்தது. பசவர் நிறுவிய லிங்காயதம் செழித்தோங்கியது. சமசுகிருத மொழியில் புதிய இலக்கியங்கள் தோன்றியது.கருநாடக இசைக் அறிஞர் அன்னமாச்சாரியார் தெலுங்கு மொழியில் பல பக்தி கீர்த்தனைகள் இயற்றினார்.

விருபாட்சர் கோயில், அம்பி

விருபாட்சர்கோயில்இலட்சுமி நரசிம்மர், சிற்பங்களால் அலங்கரிப்பட்ட தூண்கள்

இராமர் கோயில் கவி மஞ்சராசா பெங்களூர்

சுவர் சிற்பங்கள், கன்னட மொழியில் சோமேசுவரர் கோயிலில்

எழுதிய கவிதைக் கல்வெட்டு,தமிழ் கல்வெட்டுகள் ஆண்டு 1398

மொழி

விசயநகரப் பேரரசின் அவையில் கன்னடம் மற்றும் தெலுங்கு ஆட்சி மொழியாக இருந்தது. பேரரசின் பகுதிகளில் கன்னடம், தெலுங்கு மற்றும் தமிழ் மொழிகள் பயிலப்பட்டது. கன்னட மொழியில் 7000 கல்வெட்டுகளும், 300 தாமிரப் பட்டயங்களும், மீதமுள்ள கல்வெட்டுகள் தெலுங்கு, தமிழ் மற்றும் சமசுகிருத மொழியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கியம்

விசயநகரப் பேரரசில் தெலுங்கு, கன்னடம், சமசுகிருத மொழி இலக்கியங்கள் செழித்து வளர்ந்தது. கன்னடம் மற்றும் தெலுங்கு மொழியில் வாழ்க்கை வரலாறு, புனைவு, இசை, இலக்கணம், கவிதை, மருத்துவம் மற்றும் கணிதம் தொடர்பான நூல்கள் இயற்றப்பட்டது. அரசவை மொழியாக கன்னடமும், தெலுங்கும் இருந்தது. கிருட்டிணதேவராயர் ஆட்சியில் அனத்து துறைகளிலும் தெலுங்கு மொழி உச்சத்தை தொட்டது.

சமசுகிருத மொழியில் சாயனர் நான்கு வேதங்களுக்கும் விளக்க உரை எழுதினார். வித்யாரண்யர், அத்வைத சிந்தாந்தத்திற்கு விளக்க உரையாக பஞ்சதசி மற்றும் சர்வதர்சன சங்கிரகம் எனும் நூல்களை எழுதினார்.பேரரசின் குடும்பத்தவர்களில் கிருட்டிணதேவராயர் ஆண்டாள் குறித்து அமுக்தமால்யதா மற்றும் சாம்பவதி கல்யாணம் என இரண்டு தெலுங்கு நூல்களை இயற்றினார். மதுரை சுல்தானகத்தை வென்ற குமார கம்பணனைப் போற்றும் விதமாக, கங்கதேவி எனும் இளவரசி மதுரா விசயம் எனும் வீரகம்பராய சரித்திரம் நூலையும் இயற்றியுள்ளனர்.

கிருட்டிணதேவராயரின் அரசவைக் கவிஞர்களான தெனாலி ராமன், அல்லாசானி பெத்தன்னா, நந்தி திம்மன்னா, அய்யல்லு இராமபத்ருடு, மடையாகரி மல்லன்னா, இராமராசாபூசணம் ஆகியோர் தெலுங்கு மொழியில் கவிதைகள் இயற்றினர். தமிழ் மொழியில்

சொரூபானந்தர் மற்றும் தத்துவராயர் அத்வைத வேதாந்ததிற்கு விளக்க உரை நூல்கள் எழுதினார். மலையாள மொழியில் நீலகண்ட சோமயாச்சி வானவியல் குறித்தான நூல் எழுதியுள்ளார்.

கட்டிடக்கலை

யாளித் தூண்கள், அகோரேசுவரர் கோயில், இக்கேரி, சிமோகா மாவட்டம், கருநாடகாபோசளர் மற்றும் திராவிடக் கட்டிடக்கலை கலந்து வடிக்கப்பட்ட விசயநகரக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் உறுதியான சுற்று மதில்களால் சூழப்பட்டவை. இவை, மரம், செங்கல், சுண்ணாம்புச் சாந்து ஆகியவற்றைக் கொண்டு சோழர் பாணியில் அமைக்கப்பட்டன. கோபுரங்களில் தெய்வகள், முனிவர்கள், தேவதைகள் ஆகியோரின் சிற்பங்கள் அமைக்கப்பட்டு அழகூட்டப்பட்டது. பேலூரில் உள்ள சென்னகேசவர் கோயில், திருவரங்கம், சிரீசைலம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள இராய கோபுரங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகள் ஆகும்.

மதில்களுக்குள் கருவறையைச் சுற்றிய கூரையிடப்பட்ட திருச்சுற்று, மகாமண்டபம் எனப்படும் தூண்களோடு கூடிய பெரிய மண்டபம், கல்யாண மண்டபம், வசந்த மண்டபம் மற்றும் திருக்குளம் என்பனவும் கோயில்களின் கூறுகள் ஆயின. தூண்களின் ஒரு புறத்தில், அவற்றோடு ஒட்டியபடி நிமிர்ந்த நிலையில் யாளிகள், முதுகில் வீரர்கள் இருக்க, இரண்டு கால்களில் பாய்ந்தபடி நிமிர்ந்து நிற்கும் குதிரைகள் ஆகியவற்றின் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. தூணின் மறு பக்கங்களில் இந்துப் பழங்கதைகளை விளக்கும் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கும்.

கிருட்டிணர் கோயிலின் குளம் கல் இரதத்துடன் கூடிய விட்டலர் கோயில், அம்பி

தக்காணத்தில் ஹோய்ஸலர்களும் இதர வமிசத்தினரும். தமிழ் காட்டில் சோழர்களும் பாண்டியர்களும் வலி விழந்து நலிவுற்ற போது விஜயநகரப் பேரரசு அமைந்தது. இப்பேரரசின் மன்னர்கள் தீவிர இத்துக்கள். தெற்கே முஸ்லிம்கள் இடம் பெற்று விடாமல் தடுத்து இந்து கலா சாரத்தைப் பாதுபாப்பது அவர்களது முக்கிய வேலை களுள் ஒன்றாக இருந்தது. சாத்தியமான எல்லா வழி களிலும் இந்து மதத்தைப் பரப்ப அவர்கள் பெரிதும் பாடு பட்டனர்.

விசயநகர மன்னர்களால் சீரமைத்து கட்டபட்ட மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயில் கோபுரங்களின் வான்பரப்புக் காட்சி

ஆலயங்களைக் கட்டுவது அவற்றுள் முக்கிய மான ஒன்றா இருந்தது. அவர்கள் தக்காணத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் நிலவிய கட்டிடக் கலை மரபுகளைப் பின் பற்றியதுடன் தங்கள் பாணியில் வளர்ச்சி பெறவும் செய் தனர். அவர்களது ஆரம்பத் தலைநகரான ஹம்பியில்

சாளுக்கிய மரபிலும், தமிழக மரபிலும் கட்டப்பட்ட எண்ணற்ற கோயில்கள் உள்ளன. பின்னர், அவர் களுடைய தலைநகராக இருந்த இடங்களிலும் அனந்தப் பூர் மாவட்ட பெனு கொண்டாவிலும், சித்தூர் மாவட்டம் சந்திரகிரியிலும், வடாற்காடு வேலூரிலும், கோதாவரி யிலிருந்து கன்யாகுமரிவரை வேறு பல இடங்களிலும் ஏராளமான கோயில்கள் சிறியதும் பெரியதுமான உள்ளன.

அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் ஆலய நிர் மாணப்பணி சோழர்காலத்தில் இருந்ததைவிட அதிகமாக இருந்தது. அவர்களது கோயில்களில் சில புகழுக்குரிய மண்டபங்களையும் கோபுரங்களையும் கொண்டவை. இவர் கள் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்களின் சில விசேஷ அம்சங்கள் : புஷ்ப போதிகைகள், விரிவாகவும் நேர்த்தியாகவும் செதுக்கப்பட்ட தூண்கள் மீது கும்ப பஞ்சரங் கள் மண்டபங்கள் ஆகியவற்றை அமைத்தது. நுட்பமான வேலைப்பாடமைந்த கல்யாண மண்டபம், உற்சவ மண்ட பம் ஆணி யோட்டிக்கால். ராய கோபுரம் எனப்படும் பெரிய கோபுரங்கள். ஆகியவையாகும். ராயகோபுரம் சில சமயங்களில் பதினோரு அடுக்குகன் வரை கொண்டதாக இருக்கும்.

தென்னிந்தியாவின் திராவிட பாணிக் கோயில் கலைக்கு விஜயநகரப் பேரரசின் காலம் வழங்கிய முக்கிய மான அம்சங்கள் இவை. மண்டபங்களுக்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக வேலூரிலுள்ள கோயில் கல்யாண மண்டபத்தையும், காஞ்சீபுரம் வரதராஜர் கோயில் மண்ட பத்தையும் குறிப்பிடலாம். காஞ்சி ஏகாம்பர நாதர் கோயில் கோபுரமும், திருவண்ணாமலை கோயில் கோபுரங் களில் சிலவும் காளகஸ்தி கோயில் கோபுரங்களும் அவர் கள் வகையில் சிறந்தவை. ஏற்கெனவே உள்ள கோயில் களில் மேலும் புதியதாகப் பல கட்டிடங்களைச் சேர்ப் பதுவே இக்காலத்தில் பிரதானமாக இருந்த போதிலும், ஹம்பி போன்ற சில இடங்களில் ஒரு சில பெரிய கோயில் களும் புதிதாகக் கட்டப்பட்டன.

ஹம்பியிலுள்ள கோயில் களில் பம்பாபதி. விருபாக்ஷக்ஷர், ஹஸார-ராமர், விட்டலர் கோயில்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை. முதலில் சொன்ன இருகோயில்களின் மூலஅமைப்பு சாளுக்கியர் காலத்தைச் சேர்ந்தது; பின்னிரண்டும் விஜயநகர மன்னர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்டவை. ஹஸார-ராமர் கோயில் ஒருவேளை முன்பே தொடங்கப் பெற்று புகழ் பெற்ற கிருஷ்ணதேவ ராயர் காலத்தில் பூர்த்தியடைந்திருக்கக் கூடும். இதில் கோபுரம் கிடையாது. மண்டபம் நவரங்க வகை. விமானத்தில் சுகநாசிகப் பகுதி உள்ளது. விமானத்தின் சவர்களில் நிறைய சிற்ப வேலைப்பாடுகள் உள்ளன. விட்டலர் கோயில் முற்றிலும் தென் பாணியில் அ'ைந்தது. அக்ரமண்டபம் போன்ற எல்லா உப்பகுதிகளையும் கொண்டது. சக்கரத்துடன் கூடிய தேர் போல் அமைக்கப் பட்டுள்ள ஒரு கருட மண்டபம் இருக்கிறது.

விஜய நகரப் பேரரசின் மத்திய அதிகாரம் குன்றிய தும் செஞ்சி, தஞ்சாவூர், மதுரை போன்ற இடங்களில் அரசப் பிரதிசிதியாக இருந்து ஆண்டு வந்த நாயக்கர்கள் சுதந்திரமடைந்தனர். இவர்களுள் மதுரை, தஞ்சை நாயக்கர்கள் கோயில் கட்டும் பணியைத்

தீவிரமாகத் தொடர்ந்தனர். நூற்றுக்கால் மண்டபம், ஆயிரக்கால் மண்டபம் எனப்படும் மண்டபங்களை அமைத்ததும் அதிகப்படியான சுதை சிற்பங்களைக் கொண்ட பெரிய கோபுரங்களை கட்டியதும் இவர்களது முக்கியப் பணி யாகும். இக்காலத்திய அழகிய கோபுரங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டு மதுரை, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கோயில் களில் உள்ளவையாகும்.

ஒரே கல்லாலான பெரிய தூண் களும் அவற்றில் மிகப் பெரிய சிற்பங்களும் கொண்ட மண்டபங்களை அமைத்ததும் இவர்கள் பணியாகும். அற் புதமான சிற்பங்களமைந்த தூண்களைக் கொண்ட இவ் வகை மண்டபங்கள் மதுரை, ஆவுடையார் கோயில், கிருஷ்ணாபுரம், பேரூர் கோயில்களில் உள்ளன. இரு புறமும் பெரிய தூண்களைக் கொண்ட மேடைகளுடன் கூடிய மூடப்பட்ட பிராகாரம் அமைப்பது இக் காலத்திய மிகப் பெரிய காணிக்கையாகும். இராமேஸ்வரத்திலுள்ள இராம நாதர் கோயில் பிராகாரம் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். இது குறிப்பிடத் தக்க காணிக்கை யாக இருப்பதுடன் இது வரை தனித் தனியாகவே இருந்து வந்த விமானத்தையும் பிராகாரத்தையும் ஒருங்கிணைக்க இது உதவியது.

தொகுப்புரை

சேரர், சோழர், பாண்டியர்களின் கோயில் அமைப்பு முறைகள் தமிழகத்தில் காணப்படுகிறது. சேர நாட்டை ஆண்ட அரச வழியினர்கள் சேரர்கள் எனப்பட்டனர். வில், அம்பு போன்றவை கோயிலிகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சிறந்த நிர்வாக திறமையுள்ளவர் - இலக்கியம், இசை, நடனம், கலை ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தியவர்கள் சிறந்த கோயில் கட்டுமானம் அவர்களால் கட்டமைக்கப்பட்டது. கோவில்களின் உட்புறமாக ஓவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன, பல்வேறு கோயில்கள் இன்றும் சிறந்து விளங்குகின்றன. இதனைப் போன்றே சோழர்களும் பல்வேறு கோவில்களை நிறுவியுள்ளனர். 9,10,ம் நூற்றாண்டுகளில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் மிக உயரமில்லாவிட்டாலும் கலை அழகு மிகுந்தவை. கோயில்களில் தேவகோட்டங்களின் மேலே உள்ள மகர தோரணங்களும் மிக அழகாகக் காட்சியாளிக்கின்றன. சிற்ப வேலைப்பாடுகள் சிறந்த அவற்றின் நடுவில் சிவபிரானின் பல்வேறு மூர்த்தங்கள் சித்தரிக்கப்பட்கடுள்ளன. பல்வேறு சோழ அரசர்களால் பல கோவில்கள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி 10 –ம் நூற்றாண்டு வரை இவர்கள் கட்டிய ஏராளமான கோவில்கள் சிறியனவாகவே உள்ளன. இக்கோவில்களின் தல வரலாறுகள் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன. பெரும் பான்மை சைவக் கோயில்ககள கட்டிமுடிக்கப் பெற்றன. தீர்த்தங்கள், தோட்டங்கள், விருட்சங்கள் இவற்றிற்கெனத் தனித்தனியாக உள்ளன பாண்டியர்களின் நாயக்கர்களின் காலத்திலும் பல கோவில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. கோட்டைகளும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு பல்வேறு ஆட்சியாளர்களின் காலங்களில் கோயில்கள் கட்டப்பெற்று வளர்ச்சியுற்றன.

பயிற்சி வினாக்கள்

சிறு வினாக்கள்

1. குந்தவிதேவியினால் உருவாக்கப்பட்ட கோவில்கள் யாவை?

2. பரிதியப்பர் கோவிலின் தலச்சிறப்பை எழுதுக.

3. செப்பேடு - குறிப்பு எழுதுக.

4. நாயக்கர் காலச் சமயம் யாது?

5. யாருடைய காலத்தில் கிறித்துவ சமயம் மிகுதியாகப் பரவியது?

6.தூண்கள் -சிறுகுறிப்பு வரைக.

குறு வினாக்கள்

1.சேரர் காலத்துக் கோவில்களில் காணப்படும் ஓவியங்களைக் கூறுக .

2. பட்டீசுரம் கோயிலின் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுக .

3. நாயக் கர்காலக் கோயில்களைப் பட்டியலிடுக .

4 மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலையின் கட்டிடக் கலையை எடுத் தெழுதுக .

நெடு வினாக்கள்

1.சேரர் கோவில் அமைப்பு முறைகளை விளக்குக .

2. சேரர் கோவிகளில் காணப்படும் கலாச்சாரப் பண்பாட்டை எடுத்தெழுதுக .

3. சேர வம்சத்து கோயில்களைப் பட்டியலிட்டு விளக்குக.

4. சோழர்கால கோயில்களை ஆரய்க .

5. இராச இராசன் காலத்துக் கோயில்களைப் பற்றி விவரிக்க .

6. அறிவியல் முறைப்படி அமைந்த கோயில்களைப் பற்றிக் கட்டுரை வரைக .

7. கோயில் கல்வெட்டுகள் பற்றி ஆராய்க .

8.பாண்டியர் காலக் கோயில்களைப் பற்றித் திறனாய்வு செய்க .

அலகு – 3

பாட நோக்கம்

கோயில்கள் பல்துறைக் கலைகளை வளர்க்கும் இடம் என்பதை உணர்த்துதல். இசை, நடனம், ஓவியம், சிற்பம் முதலிய கலைகளின் வளர்ச்சியையும் பண்பாட்டையும் கற்பித்தல்.

சமயங்கள்

சங்க காலத் தமிழகத்தில் (பொ.ஊ.மு. 600 முதல் பொ.ஊ. 200 வரை) தமிழ் மக்களின் வாழ்வில்; சைவம், வைணவம், முருக வழிபாடு, பௌத்தம், சைனம், ஆசீவகம், நாட்டுப்புறத் தெய்வ வழிபாடு போன்ற பல சமயங்கள், வழிபாடுகள் இடம்பெற்றிருந்தன. சமய ஆசிரியர்கள் சமயப் பொறையைக் கடைப்பிடித்தனர், சமய விவாதங்களை வெளிப்படையாக ஊக்குவித்தனர், ஒவ்வொரு பிரிவினரையும் அழைத்து சமய ஆசிரியர்கள் பொது மக்கள் மத்தியில் தங்கள் கோட்பாடுகளைப் பற்றி சொற்பொழிவாற்றினர்.

தமிழ்ச் சமயங்கள்

தமிழ்ப் பேசும் மக்களுடைய சமய மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் தமிழ் மதங்களாக அவர்களிடம் இருந்து பிரிக்கவியலாததாக இருந்துள்ளன. தமிழர்களின் தாயகமானது தற்கால இந்திய மாநிலமான, தமிழ்நாடு மற்றும் இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதியாக அறியப்படுகிறது. தமிழர்கள் மலேசியா, சிங்கப்பூர், தென்னாப்பிரிக்கா, ஆத்திரேலியா, பெரிய பிரித்தானியா, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, கனடா, ரீயூனியன், மியான்மர், மொரிசியசு மற்றும் ஐரோப்பா கண்டத்தின் பல நாடுகளிலும் தங்கள் தாயகத்தில் இருந்து குடிபெயர்ந்து வாழ்கின்றனர். குடிபெயர்ந்த பல தமிழர்கள் தங்கள் கலாச்சாரம், மொழியியல் மற்றும் சமய பாரம்பரியம் ஆகியவற்றைத் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

பழந்தமிழர் சமயம்

கிறிஸ்து பிறப்புக்கு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தென்னிந்தியாவில் கற்கால கால்நடை வளர்ப்பு கலாச்சாரம் நிலவியது. ஒப்பீட்டளவில் முதல் நூற்றாண்டில், நன்கு வளர்ந்த நாகரிகமாக முதிர்ச்சியடைந்து இருந்தது. இது குறித்து தொல்காப்பியம் (பொ.ஊ.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு) மற்றும் சங்க இலக்கியத் தமிழ் நூல்களில் சில விவரங்கள் உள்ளன. பண்டைய தமிழ் இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை போன்ற நூல்கள் பண்டைய தமிழ் மக்களின் துவக்கக்கால சமய வாழ்வைக் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியமானது தமிழர்களில் பெரும்பான்மையினர் விரும்பும் கடவுளாக மயில்மீது அமர்ந்தவனும் செந்நிறத்தவனான என்றும் இளமையும், அழகுமுடையவனான முருகன் என்கிறது. சிவன் மிக உயர்ந்த கடவுளாக கருதப்படுகிறார்.

முருகன் மற்றும் சிவன் ஆகியோரின் ஆரம்பகால வடிவங்கள் உள்ளூர் தாவரங்கள் மற்றும் விலங்கினங்கள் ஆகியவற்றுடன் இணைந்தவையாக சிந்து சமவெளி நாகரிக காலம்வரை

செல்கிறது. சங்ககால நிலம், பருவ காலம் ஆகியவை ஐந்து திணைகளாக அதாவது வகைகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த ஐந்திணைகளில் ஒவ்வொரு திணைகளுக்குமான கடவுள்களைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது, அவை மலையும் மலைச்சார்ந்த பகுதியுமான குறிஞ்சிக்கு சேயோன், காடும் காட்டைச் சார்ந்த பகுதியான முல்லைப் பகுதிக்கு மாயோன், வறண்ட நிலப்பகுதியான பாலைக்கு கொற்றவை, வயலும் வயல்சார்ந்த பகுதியான மருதத்துக்கு வேந்தன், கடலும் கடல்சார்ந்த பகுதியுமான நெய்தலுக்கு வருணன் ஆகிய தெய்வங்களாகும்.

கிருட்டிணன், பலராமன் போன்ற பிற தெய்வங்கள் காலப்போக்கில் சங்ககால சமயத்தில் இணைந்தனர். துவக்கக்கால வேத சமயத்தில் தமிழர்களின் செல்வாக்கு தெளிவாகக் காணப்படுகிறது, இந்த அம்சங்கள் பல ஏற்கனவே பழமை வாய்ந்த இந்திய-ஆரிய மொழிகளில் உள்ளன, இதில் இருக்கு வேதத்தில் (பொ.ஊ.மு. 1500) உள்ள திராவிட மொழிகளில் கடன் வாங்கப்பட்ட பன்னிரண்டு சொற்களும் அடங்கும். இது பண்டைய தமிழர்கள் மற்றும் இந்திய-ஆரியர்கள் இடையேயான ஆரம்பகால சமய மற்றும் பண்பாட்டு இணைப்பு அல்லது கலவையைப் பிரதிபலிக்கிறது. இது இந்து சமயம், பௌத்தம், சைனம் ஆகியவற்றில் புனித சின்னங்களாக விலங்குகள், தாவரங்கள் ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளது இதை மேலும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

தாய்த் தெய்வ வழிபாடானது பெண்மையை பெரிதும் மதித்த ஒரு சமூகத்தின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. அனைவருக்கும் பிறப்பளித்த இந்த தாய் தெய்வம் ஒரு கன்னியாக கருதப்பட்டார். சங்ககாலத்தில் இருந்த கோயில்களில் குறிப்பாக மதுரையில், பூசிக்கப்பட்ட தாய்த் தெய்வம் இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில், பழமுதிர்சோலை சன்னதியில் குறவப் பூசாரியால் நிகழ்த்தப்பட்ட சடங்கின் விரிவான விளக்கம் உள்ளது.

மன்னர் வழிபாடு

அரசரானவர் தெய்வீகமானவராக கருதப்பட்டு, சமய முக்கியத்துவம் கொண்டவராக தமிழகத்தில் கொண்டாடப்பட்டார். அரசர் 'கடவுளின் புவிப் பிரதிநிதி' என்று கருதப்பட்டார். அவர் வாழுமிடம் கோயில் எனப்பட்டது அதன் பொருள் "மன்னரின் இல்லம்" என்பதாகும். தற்காலத்தில் தமிழில் கோயில் என்பது இறைவழிபாட்டு இடத்தை அழைக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது, இதை ஒப்பு நோக்கும்போது இறைவனுக்கு அளிக்கும் மரியாதையைப் போன்றே மன்னரும் தமிழ் மக்களால் வழிபாட்டுக்கு உரியவராக இருந்ததை அறியலாம். மன்னரைக் குறிக்கும் சொற்களான கோ, இறை, ஆண்டவன் போன்றவை தற்காலத்தில் கடவுளைக் குறிக்கும் சொற்களாக மாறிவிட்டன. புறநானூறில் மோசிகீரனார் கூறுவது:

“நெல்லும் உயிர் அன்றே, நீரும் உயிர் அன்றே,

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்.”

அரசர் நீதி தவறினால் பஞ்சம் அல்லது அழிவு போன்றவற்றால் நாடு பாதிக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. இந்தக் கூறுகள் பிற்காலத்தில் இந்து சமயத்தால் உள்வாங்கப்பட்டன, அதன் வெளிப்பாடாக, சிவனுக்கும் அரசி மீனாட்சியுடன் திருமணம், அவர்கள் மதுரை அல்லது வஞ்சிக்கோவில் இருந்து ஆண்டது போன்ற தொன்மங்களும், பிற்காலத்தில் தமிழ் வழிபாட்டுடன் இணைக்கப்பட்ட இந்திரன் போன்றவை இதைக்காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியர் மூவேந்தரை வான்புகழ் மூவர் என்று குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் மொழி பேசும் தென்னிந்தியாவில், தெய்வீக அரசதிகாரம் என்ற கருத்து மாநிலத்திலும், கோவில்களிலும் முக்கிய பாத்திரத்தை வகிக்க வழிவகுத்தது.

இசை

பெருநாரை, பெருங்குருகு சிற்றிசை, பேரிசை, இசை மரபு, இசை நுணுக்கம், முதுநாரை, முதுகுருகு, பஞ்சமரபு, பஞ்சபாரதீயம், இந்திர காளியம், வாய்ப்பியம், சிலப்பதிகாரம் முதலிய இசை நாடக நூல்கள் இருந்தன. அவை யாவும் இசைத்தமிழின் சிறப்பினைப் பரப்பின என அறிகிறோம்.

இசைக் கருவி

இசைக் கருவிகள் தோற் கருவி, துளைக் கருவி, நரம்புக் கருவி, கஞ்சக் கருவி என நான்கு வகைப்படும். இந்நான்கு வகையும் பண்டு தமிழகத்தில் வழக்கில் இருந்தன. அடியார்க்கு நல்லார் உரை மூலம் பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திர வலையம், மொந்தை, முரசு, கண்விடுதூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப் பறை, துடி பெரும்பறை போன்ற தோலாற் செய்த கருவிகள் இருந்தனவென அறிகிறோம். நரம்புக் கருவிகளில் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது யாழ். இது குறிஞ்சி நில வேடரின் வில்லில் இருந்து தோன்றியது என்பது அறிஞர் கூற்று. பேரி யாழ், சீறி யாழ், மகர யாழ், சகோட யாழ், செங்கோட்டுயாழ், பாலை யாழ், குறிஞ்சி யாழ், மருத யாழ், நெய்தல் யாழ் இன்ன பிற யாழ்களைப்பற்றி எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் சிலப்பதிகாரமும் புகழ்ந்து கூறும். இத்தகைய யாழின் இனிய ஓசையைக் "குழல் இனிது யாழ் இனிது" என்றார் தெய்வப்புலவர் வள்ளுவர். சீறியாழை இசைப்பவர் 'சிறுபாணர்' என்றும் பேரியாழை இசைப்பவர் 'பெரும்பாணர்' என்றும் பெயர் பெற்றனர்.

இப்பொழுது இலங்கையின் வடபகுதியில் உள்ள யாழ்ப்பாணத்தார் இவர்களின் ஒரு பிரிவு என்று கூறுவோரும் உண்டு. பலாமரத்தில் குடைந்து செய்யப்பட்ட இசைக்கருவி 'வீணை' எனப்பட்டது. சிலப்பதிகாரத்தில் "நாரதன் வீணை நயந்தெரி பாடலும்" என்ற அடி உள்ளது. பொதுவாக யாழுக்கும் வீணை என்ற பெயர் உண்டு என்று அறிகிறோம். துளைக் கருவிகளில் முதன்மை பெற்றது 'குழல்' என்பர். வண்டுகளால் துளையுண்ட மூங்கில் மரத்தின் ஓசை அறிந்த முல்லை நில மக்கள் கண்ட கருவி குழலாகும். இதனைக் "குழல் வழி நின்றது யாழே" என்றும்

சிலம்பு கூறும். மற்றும் உலோகத்தினால் செய்யப்பட்ட கருவிகள் கஞ்சக் கருவிகள் எனப் பெயர் பெற்றன. இயற்கையாக அமைந்த மனிதன் குரலை "மிடற்றுக் கருவி'' எனக் கூறினர்.

இசைப் பண்கள்

தமிழிசையில் 'பண்கள்' என்றும் 'திறங்கள்' என்று இருவகை உண்டு. பண்கள் ஏழு குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் எனப் பெயர் பெற்றன. இவற்றில் இருந்து பிறப்பன திறங்கள் எனப்பட்டன. அவை பண்களுக்கு இனமானவை. தமிழ்ப் பண்கள் 'குறிஞ்சிப்பண்', 'பாலைப்பண்', 'முல்லைப்பண்', 'மருதப் பண்', 'நெய்தற்பண்' என ஐந்து வகைப்பட்டன. இவ்வாறு ஐவகை நிலத்திற்கும் ஏற்ற பண்களை அமைத்து, அதற்கேற்ற கருவிகளைக் கொண்டு இசை பயின்றனர் என்று சங்க நூல்கள் பரக்கக் கூறுகின்றன. "தினைப்புனங்காத்த காரிகை ஒருத்தி குறிஞ்சிப் பண் பாடித் தன் இன்னிசையால் மதகரியையும் மயங்கி உறங்கச் செய்தாள்'' என்று அகம் கூறும்.

வரிப் பாடல்கள்

கானல் வரி, கந்துக வரி, ஊசல் வரி, வேட்டுவ வரி முதலிய வரிப்பாடல்களையும், அதற்கேற்ற ஆடல்களையும் அறிந்திருந்தனர். மற்றும் அம்மானை, பொற்சுண்ணம், சாழல், தெள்ளேணம், உந்திபறத்தல் தோள் நோக்கம் இன்னபிற ஆடலுக்குரிய பாடல்களைப் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

ஓவியக்கலையின் தொன்மை

சங்ககாலத்திலே, ஓவியக்கலை நமது நாட்டில் வளர்ச்சி அடைந்திருந்தது என்பதற்குச் சங்கப் பனுவல்களில் தக்க சான்றுகள் உள்ளன. தொல்காப்பியர் காலத்தில் நடுகல் வணக்கம் இருந்தது. அக்கல்லில் இறந்த வீரனது உருவம் செதுக்கிப், பீடும் பெயரும் பொறிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. சிற்பி தான் செதுக்கவிருக்கும் உருவத்தை வரைந்து பார்த்த பின்பே, அவ்வோவியத்தைக் கொண்டு கல்லில் உரு சமைத்தல் வழக்கம். ஓவியத்தின் தோற்றத்தைத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்தே காண்கிறோம்.

பழந்தமிழ் மக்கள் ஓவியங்கள் எழுதி அவற்றின் வாயிலாகக் கருத்துகளைப் புலப்படுத்தினர். இவற்றை ஓவிய எழுத்துகள் என்பர். தமிழிலக்கியத்தில் ''எழுத்து'' என்பதற்கு ஓவியம் என்ற பொருள் உண்டு என்பது பரிபாடல், குறுந்தொகை வரிகளால் அறியலாம். சீன மொழியில் எழுத்துகளை உருவங்கள் என்று குறித்தலும் இங்கே கருதத்தக்கன. யாப்பருங்கலவிருத்தி "ஓவியன் கைவினை போல் எழுதப்படுவது உருவெழுத்தாகும்'' என்று குறிக்கிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல் ஓவியத்தின் தொன்மையை விளக்கும். "ஓவச் செய்தியின் ஒன்று நினைந்து ஏற்றி" என்று அகநானூற்றில் ஓவியம் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றும் "ஓவத்தன்ன இடநுடை வரைப்பு" போன்ற வரிகள் ஓவியத்தின் தொன்மையையும் வளர்ச்சியையும் காட்டுகிறது என்பது தேற்றம். ஓவியர், ஓவம்,கண்ணுள் வினைஞர் வட்டிகைச் செய்தி, புனையா ஓவியம், எழுதுநிலை மண்டபம், சித்திரக்கூடம், சித்திரமாடம் ஓவிய மாக்கள், துகிலிகை இன்ன பிற சொற்கள் சங்க நூல்களில் பரக்கக் காணலாம். கவிஞன் காவியத்தைப் படைப்பதும், அதனை மையமாக வைத்துக் கலைஞன் ஓவியத்தைத் தீட்டுவதும், அவ்வோவியத்தைக் காவியத் தலைவனும் தலைவியும் கண்டு களிப்பதும் சங்க நூல்களில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஓவியப் புலவனும், ஓவிய மாக்களும்

எண்ணங்களின் எழுச்சியைப் பல வண்ணங்களின் துணை கொண்டு எழுதுவோர் 'ஓவியர்' என்றும், 'கண்ணுள் வினைஞர்' என்றும், 'வித்தகர்' என்றும், 'சித்திரக்காரர்' என்றும் பலவாறு அழைக்கப்பெற்றனர். ஓவிய நூலின் நுணுக்கத்தை நன்கு கற்றுப் புலமை பெற்ற பின்னரே சிறந்த ஓவியனாக முடியும். அவனை 'ஓவியப்புலவன்' என்றும், அக்கலைஞர் குழாமை 'ஓவிய மாக்கள்' என்றும் சங்க நூல்கள் இயம்புகின்றன. ஓவியங்களில் மிக்க பற்றுள்ளவர்கள் 'ஓவியச் சேனன்' என்றும் திருநாமங்கொண்டனர்.

" கலையார்வம் கொண்ட பாண்டியன் ஒருவன் சித்திர மாடத்து இறந்து பட்டான் என அறிகிறோம். அப்பாண்டியப் பெருவேந்தனை "பாண்டியன் சித்திர மாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன்" என்று புறநானூறு அழைக்கின்றது. ஓவியர் சமுதாயம் மட்டுமின்றி, காலத்தால், காலத்தின் கோலத்தால் காதலியைப் பிரிந்த காவியத் தலைவனும் தன் பிரிவை எண்ணி திரைச் சீலையில் தலைமகளின் உருவத்தை ஓவியமாகத் தீட்டினான் என அறிகிறோம். இத்தகைய கண்ணுள் வினைஞர்களை, "நோக்கினார் கண்ணிடத்தே தம் தொழிலை நிறுத்துவோர்" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவது இங்கே கருதத்தக்கது.

சங்க மகளிரும், ஓவியக் கலையும்

சங்ககால மகளிரும், பெருங்குடிப் பெண்டிரும், ஆடல் அணங்குகளும் ஓவியம் தீட்டினர். நாட்டியமகள் மாதவி ஓவியத்தை நன்கு அறிந்திருந்தாள். இவளை "ஓவியச் செந்நூல் உரை நூற்கிடக்கையும், கற்றுத்துறை போகிய பொற்றொடி நங்கை" என்று இரட்டைக் காப்பியங்களுள் ஒன்றான சிலப்பதிகாரம் எடுத்தியம்பும்.

ஓவியம்

பல வண்ணக்கலவையால் 'துகிலிகை' கொண்டு படைக்கப் பெற்ற கண்கவர் காட்சிகள், 'ஓவு'. என்றும் 'ஓவியம்' என்றும், 'ஓவம்'' என்றும், 'சித்திரம்' என்றும், 'படம்' என்றும், 'படாம்' என்றும், 'வட்டிகைச் செய்தி' என்றும் அழைக்கப்பெற்றன.

சுவர் ஓவியம்

ஓவியம் வரையப்பட்ட இடங்கள் 'சித்திரக்கூடம்', 'சித்திர மாடம்', 'எழுதுநிலை மண்டபம்', 'எழுதொழில் அம்பலம்' என அமைக்கப்பெற்றன. ஆதலின் பெரும்பாலான ஓவியங்கள் சுவரில் எழுதப்பெற்றன என அறியலாம். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனது கோப்பெருந்தேவி படுத்திருந்த கட்டிலின் மேற்கூரையில் பலவகை ஓவியங்கள் தீட்டப்பெற்றிருந்தன. அவற்றில் திங்களின் பக்கத்தில் உரோகிணி இருப்பது போன்ற ஓவியமும் ஒன்றாகும். கணவன் பிரிவால் வாடிய தேவி அவ்வோவியத்தைக் கண்டு "உரோகிணியைப் போல நானும் என் கணவனோடு என்றுமே இணைந்திருக்க முடியாதோ" என்று எண்ணி பெருமூச்சுவிட்டாள் என்று நெடுநல்வாடையால் அறிகிறோம். மதுரையை அடுத்த திருப்பரங்குன்றத்தில் முருகப் பெருமான் திருக்கோயிற் சுவர்களில் பலவகைச் சித்திரங்கள் வரையப்பெற்றிருந்தன என்று பரிபாடலால் அறிகிறோம். கோயில் சித்திர மண்டபத்தின் உட்சுவரில், இந்திரன், சந்திரன், காமன், இரதி, கவுதமன், அகலிகை போன்றவர்களின் புராண இதிகாசக் கதைகள் பல ஓவியங்களாகக் காட்சி அளித்தன. அவற்றை மக்கள் கண்டு மகிழ்ந்தனர் என்று பரிபாடல் பகர்கின்றது. செல்வர் வாழும் வளமனைச் சுவர்கள்

மீதும், மாடங்கள் மீதும், வானவர் முதல் எல்லா உயிர்களையும் குறிக்கத்தக்க ஓவியங்கள் தீட்டப்பெற்றிருந்தன என்று மணிமேகலையால் அறிகிறோம்.

அரண்மனைகளும் அந்தப் புரச்சுவர்களும் உயர்ந்த வேலைப்பாடு கொண்டு விளங்கின. சுடுமண் சுவர்கள் மீது வெண்சுதை பூசினர். வெண்சுதை மீது செஞ்சாந்து கொண்டு பூசினர். இதன் மேல் அழகிய பூங்கொடிகளை ஓவியமாகத் தீட்டினர். இத்தகைய சுவர்கள் செம்பைப் போன்று உறுதி படைத்தும், கலையழகு கொண்டும் அமைந்திருந்தன. ஆதலின் அரசருடைய அரண்மனை, மாளிகை, கோயில் மண்டபம், சித்திர மாடம் முதலிய கட்டடச் சுவர்களில் ஓவியங்கள் தீட்டப் பெற்றிருந்தன என அறிகின்றோம்.

திரைச்சீலை ஓவியம்

ஓவியன் சுவரில் மட்டுமல்லாது திரைச்சீலைகளிலும் கிழிகளிலும் கவின் மிக்க கலைக்காட்சிகளைத் தீட்டினான். நாடக மேடையில் உள்ள திரைச்சீலைகளில் பல வண்ணங்களில் கவின்மிகு காட்சிகள் தீட்டப்பெற்றிருந்தன. இதனை 'ஓவிய எழினி' என்று இலக்கியம் கூறும். உவவனத்தை விளக்கப் போந்த மணிமேகலை ஆசிரியர் வித்தகன் திரைச்சீலையில் எழுதிய ஓவியம் மலர்வனம் போல இருந்தது என சித்தரிக்கின்றார். இதனால் பண்டு திரைச்சீலையில் ஓவியம் எழுதும் வழக்கம் இருந்தது என்பதை அறியலாம்.

வண்ண ஓவியம்

ஓவியர்கள் பல வண்ணக் கலவையின் துணைகொண்டு ஓவியம் தீட்டினர். அத்தகைய வண்ணந்தீட்டும் கோலைத் 'தூரிகை' என்றும் 'துகிலிகை' என்றும், 'வட்டிகை' என்றும் அழைத்தார்கள். இதனைத் "துகிலிகை அன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி" என்றும், "வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவையின்" என்றும் இலக்கியம் கூறும். இத்தகைய வண்ணக் கலவையால் வரைந்த ஓவியத்தை வட்டிகைச் செய்தி என்று அழைத்தனர் என அறிகிறோம். ஓவியத் தொழிலுக்கு 'வட்டிகைச் செய்தி' என்றும் ஓவியம் எழுதும்போது வண்ணங்களைக் குழப்பும் பலகைக்கு 'வட்டிகைப் பலகை' என்றும் பெயர்.

புனையா ஓவியம்

வடிவம் மட்டும் வரைந்து, வண்ணங் கலவாமல் கரித்துண்டுகளால் வரைந்த ஓவியம் 'புனையா ஓவியம்' எனப்பட்டது. கி.பி. முதல் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்த இம்முறை (கரித்துண்டு ஓவியம்) இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் "மென் கோட்டு ஓவியம்" என்ற பெயரில் நடைமுறையில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பொதுவாக ஓவியன் தான் எண்ணிய படத்தை வண்ணம் புனைந்து தீட்டுவதற்கு முன் அக்கற்பனை ஓவியத்தைப் "புனையா ஓவியமாக" தீட்டுவது பண்டைய வழக்கம். இத்தகைய புனையா ஓவியத்தினைப் "புனையா ஓவியம் கடப்பப்

புனைவில்'' என்று நக்கீரரும் "புனையா ஓவியம் போல நிற்றலும்'' என்று சாத்தனாரும் கூறுவது இங்கே கருதத்தக்கது..

பிற ஓவியங்கள்

சங்ககால மக்கள் வீட்டையும் ஓவியத்தால் சித்திரித்தனர். வளம் கொழித்த மக்களின் இல்லங்களில் அழகிய ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. இதனை "ஓவத்து அன்ன வினைபுனை நல்இல்" என்று பதிற்றுப்பத்தும், "ஓவத்தன்ன இடனுடை வரைப்பிற்'' என்று புறநானூறும் புகழ்ந்து கூறும். சங்ககால ஓவியர்கள் இயற்கை காட்சிகளையும் செயற்கைக் காட்சிகளையும் சமுதாய வாழ்க்கை முறையையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு சித்திரங்கள் வடித்தனர். வடித்தனர். ஓவியர்கள் சோதிடக் கலையையும், வான நூலையும், புராண இதிகாச கலைகளையும், நன்கு கற்றுணர்ந்து செவ்வனே தீட்டினர். ஆடு முதலான பன்னிரண்டு ராசிகளையும் விண்மீன்களையும் வரைந்தனர் என்று நெடுநல்வாடை கூறும்.

தமிழ்நாட்டு ஓவியங்கள்

தமிழர்கள் காதல், வீரம் என்ற இரு செயல்களிலும் சிறந்து விளங்கியதைப் போன்றே கலைப்படைப்புகளிலும் தங்கள் 'கவனத்தைச் செலுத்தினர். கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியம் ஆகிய கவின்மிகு கலைகள்: சங்ககாலந்தொட்டு வளர்ந்தோங்கி வந்துள்ளன.

பல்லவர் கால ஓவியங்கள் (கி.பி. 600-900)

கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழ்நாட்டில் மறைந்திருந்த ஓவியக் கலைக்குப் புத்துயிர் கொடுக்கப் பல்லவப் பேரரசு தோன்றிற்று. இதன் இரண்டாவது பேரரசன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் ஆவான். கலையார்வம் மிக்கவள். அழகுக்கலையில் தேர்ச்சிப் பெற்றவன். மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் கட்டடக்கலையும், சிற்பக்கலையும், ஓவியக்கலையும் உன்னத நிலையிலிருந்தன.

திருச்சிராப்பள்ளிக் குகைக் கோயில், பல்லாவரம் குகைக் கோயில், காஞ்சி ஏகாம்பரேச்சுரர் கோயில் பௌர்ணமி மண்டபம் இன்னபிற இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகள் மகேந்திரனைச் 'சித்திரகாரப்புலி' எனப் புகழ்கின்றன. இவன் எடுப்பித்த கோயிலும், அக்கோயில் சிற்பமும், சித்திரமும் இம்மன்னன் சித்திரக்கலையில் நன்கு தேர்ச்சிப் பெற்றவன் என்பதைக் காட்டுகின்றன. இதனால் இவள் சித்திரக்கலையில் நன்கு தேர்ச்சிப் பெற்றவன் என்பது தெளிவு. மேலும் 'தக்ஷிண சித்திரம்' என்னும் ஓவிய நூலுக்கு இவ்வரசன் உரை எழுதினான் என மாமண்டூர் குகைக் கோயில் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறியக் கிடக்கின்றது.

பல்லவர் கால ஓவியங்கள் பனைமலைக் கோயிலிலும், திருமலைக் கோயிலிலும், மாமல்லபுரத்துக் குடைவரைக் கோயிலிலும், மாமண்டூர்க் கோயிலிலும், காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலிலும் எஞ்சியுள்ள சிதைந்த பகுதியின் சின்னங்களைக் காணலாம்.

பனைமலை

'அத்யந்தகாமன்' என்று புகழ்பெற்ற இராஜசிம்ம பல்லவன் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பனைமலைக் கோயிலிலுள்ள பார்வதியின் ஓவியம் பல்லவர் கலைத் திறனுக்கோர் எடுத்துக்காட்டு. இப்பனைமலைப் பார்வதியின் ஓவியம் காஞ்சி கைலாயநாதர் கோயிலில் உள்ள பார்வதியின் சிற்பத்தை ஒத்துள்ளது நோக்கத்தக்கது. தலையில் மணிமகுடமும், கழுத்தில் மணிமாலையும், காதினில் குழையும் அணிந்துள்ள இப்பெண் தெய்வம் தன் வலக்காலால் நின்று கொண்டிருக்கும் காட்சி கவின்மிகு காட்சியாகும்.

இப்பெண்தெய்வம் தன் இடையில் அணிந்து உள்ள மேலாடை பூவேலைப்பாடு கொண்டது. அவள் தோற்றம், ஆடிய காலும் அதிற் சிலம்போசையும் கேட்டு தன்னை மறந்து லயித்து நிற்கும் கோலமாகும். அந்நாதனின் களிநடனத்தைக் கண்டுகளித்துத் தன்னை மறந்த நிலையில் நிற்கும் இப்பெண் தெய்வத்தை அவள்தம் கண்கள் காட்டி நிற்கின்றன. இக்கலைப் படைப்பு கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அமராவதி சிற்பங்கள் போலவும், கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அஜந்தா ஓவியங்களைப் போலவும் காட்சியளிக்கிறது. இத்தெய்வத்தின் மகுடத்தின்மேல் அழகுவாய்ந்த குடை ஒன்று தீட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வோவியத்தைத் தீட்டிய ஓவியர், நீலவண்ணத்தில் குடையையும், கருப்புநிற மென்கோட்டால் மகுடத்தையும் இளமஞ்சள் வண்ணத்தால் முகத்தையும், இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில் உடலையும், சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த வண்ணத்தால் மேலாடையையும் சித்தரித்துள்ள பாங்கு வியக்கத்தக்கது.

காஞ்சி

இராஜசிம்மன் காலத்தைச் சார்ந்த மற்றொரு படைப்பு காஞ்சி கைலாயநாதர் கோயில். இக்கோயில் கூர்முனைச் சிகரமும், தூண்கள் கொண்ட தட்டையான மண்டபமும் கொண்டது. இதைச் சுற்றிலும் தொடராகச் சிறு சிறு ஆலயங்கள் உள்ளன. இக்கோயில் திருச்சுற்றுகளில் உள்ள அறைகள் முழுதும் ஒரு காலத்தில் ஓவியம் தீட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஒரு சில அறைகளில் மட்டுமே ஓவியங்களின் பகுதிகள் முன்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இத்திருச்சுற்று களில் அண்மையில் மத்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர்

இரசாயன முறையில் பல பகுதிகளைத் தூய்மை செய்துள்ளனர். இதன் பயனாகப் பல சிற்பங்களின் மேல் எஞ்சியுள்ள ஓவியங்களும், சுவரில் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்களும் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. கொற்றவை, இலக்குமி முதலிய எழிலார்ந்த சிற்பங்களின் மேல் தீட்டப்பட்ட வண்ணங்கள் இப்பொழுது தெளிவாகத் தெரிகின்றன. தென்புறத்தும், மேல்புறத்தும் உள்ள சிற்றறைகளின் சுவர்களில் திட்டப்பட்ட ஓவியங்களும் இவ்வாறு தூய்மை செய்யப்பட்டு உள்ளன. இவற்றில் இருந்து ஓர் அரிய உண்மை வெளியாயிற்று. பல்லவர் காலத்தில் இருந்து இதுவரை நான்கு முறை இக்கோயிலில் ஓவியப்பணி நடந்திருக்கிறது என்றும், முன்னர் இருந்த ஓவியங்களின் மேல் மீண்டும் ஓவியங்கள் பூசியிருக்கின்றனர் என்றும் தெரியவருகிறது. இவ்வாறு நான்கு அடுக்கு ஓவியங்கள் கிடைத்துள்ளன.

இவற்றில் மேற்குப்புறத்தே இருக்கும் அறைகளின் அடிப்பகுதியில் பல்லவர் காலத்தில் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்கள் மிகவும் எழில் வாய்ந்தவையாக விளங்குகின்றன. எழில் வாய்ந்த சோமாஸ்கந்தரின் உருவம் ஒன்று 41-வது அறையில் தீட்டப்பட்டுள்ளது. இது ஓவியனின் கைவினைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது. சிவனும் பார்வதியும் அமர்ந்த நிலையில் உள்ளனர். சிவனுக்கும் பார்வதிக்கும் நடுவில் கந்தர் உள்ள காட்சி சித்திரிக்கப்பட்டு உள்ளது. பார்வதிக்கு அருகில் பணிப்பெண் ஒருத்தி அமர்ந்த நிலையில் உள்ளாள். இந்த ஓவியத்தின் எழில் வாய்ந்த மேற்பகுதி சிதைக்கப்பட்டாலும், மற்ற பகுதியில் உள்ள ஓவியங்கள் பல்லவர் காலக் கலைப்படைப்பைப் பாராட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.அரை மனித உருவமும், அரைப் பறவை உருவமும் கொண்ட கின்னரர் கின்னரியைக் குறிக்கும் ஓவியம் கந்தர்வக் கலைஞர்களைப் போல் காட்சியளிக்கிறது. மாமல்லையிலும், மாமண்டூரிலும் இன்றும் சில அழிந்த ஓவியத்தின் பகுதியைக் காணலாம்.

பாண்டியர் கால ஓவியங்கள் (கி.பி. 700-900) பல்லவ வேந்தர்களைப் போல் முற்காலப் பாண்டியர்களும் ஓவியக் கலையை வளர்த்தனர். அரிகேசரி பராங்குசன், மாறவர்மன், இராஜசிம்மன், நெடுஞ்சடையன் இன்னபிற வேந்தரும் கவின் கலையை வளர்த்தனர். பாண்டியர்களின் கலைப்படைப்புகள் பல்லவர் பாணியை ஒத்துள்ளது மிகவும் நோக்கத்தக்கதாகும்

திருமலைப்புரம்

முற்காலப் பாண்டிய ஓவியங்களை திருநெல்வேலி மாவட்டத்து திருமலைப்புரம் குகைக்கோயிலில் காணலாம். இக்கோயில் மகேந்திரன் காலத்துக் கோயில்களான மாமண்டூர், மண்டகப்பட்டு கோயில்களை ஒத்துக் காணப்பட்டாலும், இங்கே பாண்டியரின் தனிப்பாணி தெரியாமலில்லை. இங்கே கண்ணுள் வினைஞரால் தீட்டப்பட்டுள்ள தாமரையும், பறவைகளும், மனித, தெய்வ உருவங்களும் பாண்டியர் காலத்து ஓவியப் புலவரின் கைத்திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன.

சித்தன்னவாசல்

சித்தன்னவாசல் புதுக்கோட்டைக்கு வடமேற்கே ஒன்பது கல் தொலைவில் உள்ள ஒரு சிறு கிராமம். அங்கு ஒரு பெரும் செங்குத்தான மலையில் குடையப்பட்ட மண்டபம் ஒன்று உண்டு. அது சித்து அண்ணல் வாயில் என்று பெயர் கொண்ட சமண அருகரது கோயில் ஆகும்.

சித்தள்ளவாசல் குகைக் கோயிலைத் தோற்றுவித்தவன் மகேந்திரவர்ம பல்லவன் என இதுகாறும் ஆராய்ச்சியாளர் கருதினர். ஆனால் அங்கு இருந்த குகையைத் திருப்பணி செய்வித்து இன்று உலகமே வியக்கும் ஓவியங்களைத் தோற்றுவித்தவர் மதுரையைச் சேர்ந்த ஓர் ஆசிரியர் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டுகள் நிரூபிக்கின்றன. அவ்வாசிரியரின் பெயர் "மதுரை ஆசிரியர் இளம் கௌதமன்" என்பது. மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட அவனிபசேகர ஸ்ரீவல்லபன் என்ற பாண்டிய மன்னன் காலத்தில் இவர் சித்தன்னவாசல் குகையைப் புதுப்பித்தார் என்னும் செய்தி அழகிய தமிழ்ப்பாவில் அங்கு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

"திருத்திய பெரும்புகழ் தேவ தரிசனத்து அருந்தவ முனிவனைப் பொருட்செல்வர்

அறள்கினர் நிலைமை இனம் கௌதமன் எனும்

வளங்கெழு திருநகர் மதுரை ஆசிரியர்

அவனிய சேகர சசீர்கெழு செங்கோல் சிரீ வல்லபன்

என்று கல்வெட்டு கூறும்.

இக்குகைக் கோயிலில் உள்ளே ஒரு சதுரமான அறையும், வெளியே ஒரு நீண்ட தாழ்வாரமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சுவரின் மேற்பரப்பு சமமாக பொளியப்பட்டுள்ளது. அதன்மீது சுண்ணாம்புக் கலவை பூசி பின்னும் அதன்மேல் சுண்ணாம்புச் சாந்து தீட்டி அதை வழவழப்பாகத் தேய்த்து அது காய்வதற்குள் சித்திரக் கோடுகளும், வண்ணங்களும் தீட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் அழிந்தது போக மற்றப் பகுதிகள் குகையின் நடு மண்டப விதானம், உண்ணாழிகை, தூண்கள் போன்ற பகுதிகளில் மட்டும் காணப்படு கின்றன. இவ்வோவியங்கள் 1919-20-ல் முதல் முதலாக கோபிநாத் ராவ், தூப்ரே இவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அறிஞர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

தாமரைத் தடாகம்

நடு மண்டபத்தின் மேல்விதானத்தில் காணப்படுவதே சிறந்த ஓவியம். இது அல்லியும், தாமரையும் நிறைந்து வளர்ந்த கண்ணைக் கவரும் தாமரைத் தடாகம். இது ஓவியனின் எண்ணமும் கைப்புனைந்த வண்ணமும் ஒருங்கு இணைந்த படைப்பு. இயற்கையை மிஞ்சும் இத்தடாகத்தில் தாமரை இலைகள் பசுமையாகப் பரந்து விரிந்து காட்சி அளிக்கின்றன. தன்னுடலை மேகலையால் மறைக்கும் பெண்ணைப் போல், தண்ணீரை தன்னுடையால் (இலையால்) மறைக்கும் தாமரை இலைகள் ஒரு புறம் செந்தாமரையும், வெண்தாமரையும் மலர்ந்து விரியும் காட்சி ஒரு புறம் அல்லியும் ஆம்பலும் அலர்ந்து அழகூட்டும் காட்சி ஒரு புறம் அங்கே, அழகான அன்னப்பறவைகள் தடாகத்தில் நடைபயிலும் காட்சி ஒரு புறம் இத்தடாகத்தில் யானைகள் இறங்கி விளையாடுகின்றன. தாமரைத் தண்டுகளை முறித்து ஓடுகின்றன. எருமைகள் மூழ்கிப் புனலாடுகின்றன. விண்ணுலகைக் காண வரும் வெண்மீன்கள் அதை இரை தேடக் காத்திருக்கும் அன்னங்கள் கையிலே தாமரையைத் தாங்கி வரும் சுந்தர்வர்கள் இவ்வாறு எங்கும் அழகுக் கோலம் கொண்டு காட்சியளிக்கிறது.

இத்தாமரைத் தடாகத்தின் ஒரு புறத்தில் நீள் செவிகளுடன் கோவணந்தரித்து இரு மனிதர்கள் காணப்படுகின்றனர். இவ்விருவரில் ஒருவர் தன் இடக்கரத்தில் பூக்குடலைத் தாங்கி, வலக்கரத்தில் தாமரை மலர்களைக் கொய்கிறார். இரண்டாமவர் இடக்கரத்தில் தாமரையைத் தாங்கி வலக்கரத்தில் சமண முத்திரையிட்டுக் காட்டுகிறார். மூன்றாம் மனிதரும் உளர். இம்மூவரிலும் வனப்பு வாய்ந்தவரும் இவரே. இவர்தம் இடத்தோளில் தாமரை மலர்களைத் தாங்கியும், வலத்தோளில் அல்லி மலரைத் தாங்கியும், அழகாகக் காட்சியளிக்கிறார். இவ்வுருவங்களின் பாணி, எழில் தோற்றம், நிற்கும் நிலை, மேளியின் வடிவம், கண்களின் பார்வை கரிய கேசம் இவையாவும் தன்னகத்தே கொண்ட இம்மூன்று கந்தர்வர்களும் சமணர்களாகத்தாள் இருக்கவேண்டும்.

இத்தாமரைத் தடாகம் அமணர் சுவர்க்கங்களில் ஒன்றாகிய சமவ சரண மண்டபத்திற்குப் போகும் வழியில் உள்ள தாமரைத் தடாகத்தைக் குறிப்பது என்பர். இத்தடாகத்தை நோக்கின் சமண சமய நூல்கள் கூறும் 'காதிகா பூமி' என்னும் அகழியா! அல்லது சுந்தர்வலோகத் தடாகமா! என்று வியக்கும் அளவில் அமைந்துள்ளது. ஆடல் அணங்குகள் அடுத்து நம் கண்ணைக் கவரும் ஓவியம் அர்த்தமண்டபத் தூண்களில் நாட்டியமாடும் அரம்பையர்கள், நடமாடும் இவ்விரண்டு ஓவியங்களின் மலர் முகத்தை, கலைநயத்தை நோக்கின் இவர்கள் அரம்பையரா! ஆடலணங்கா விண்மகளிரா! தேவலோகக் கள்ளிகளா அல்லது ஓவியச் செந்நூல், உரைநூல் கிடைக்கையும் கற்றுத் துறை போகிய பொற்றொடி நங்கையா! என வியக்கும் அளவில் அமைந்துள்ளது. இவ்வுயிரோவியங்களை உற்று நோக்கும்பொழுது, சீவக சிந்தாமணியில் தோன்றும் தோன்றும் தேசிகப் பாவையும், சிலப்பதிகாரத்தில் தோன்றும் மாதவியும் நம் கண்முன்னே தோன்றி களிநடனம் புரிந்து காவியச் சாயல் வீசிச் செல்கின்றனர்.

இவ்வோவியத்தில் அழகிய நாடகக் கணிகை ஒருத்தி நடனம் செய்கிறாள். இவள் தன் இடக்கரத்தை கஜஹஸ்த நிலையில் உடலுக்குக் குறுக்கே தொங்கவிட்டு, தன் வலக்கரத்தை

மடக்கி, அக்கரத்தால் அழகு பெற அபய முத்திரை காட்டுகிறாள். தென்றலென நடமாடும் இவள் எழிற் கோலம் தென்புறத் தூணில் காட்சி அளிக்கிறது. அடுத்து வலப்புறத் தூணில் நடமாடும் மற்றொரு பெண் அணங்கிள் ஓவியம் நம் கண்ணைக் கவர்கிறது. இவள் நிருத்தத்தில் இடக்கரத்தை ரேசிதமாக நீட்டி, தன் வலக்கரத்தை படக்கி, அக்கரத்தால் அபய முத்திரை காட்டி உடலைப் பங்கித்து நிற்கும் காட்சி ஓவியனின் திறனுக்கு மற்றுமொரு எடுத்துக்காட்டு,

இவ்விரு நடிகையரும் நாட்டியக் கச்சணிந்து பல அணிகலன் பூண்டு காட்சியளிக்கின்றனர். இவர்களின் விரல்களில் மோதிரமும், கரங்களில் காப்பும், வளையலும், முழங்கையின் மேல் கடகமும், கழுத்தினில் மணிகள் பதிந்த முத்தாரமும், காதினில் கல்லிழைக்கப் பெற்ற காதணியும், குழையும், கொண்டையிட்ட கூந்தலில் தாழை மடல்களும், நெற்றியில் சுட்டியும், உடலின்மேல் மெல்லிய மேலாடையும் தரித்துள்ளனர். இந்நடன மாதர்க்கு 'மூக்கணி' இல்லை. இவ்வாறு சிற்பங்களில் காணப்படும் பல்லவ அரசியர்க்கும் "மூக்கணி" இல்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பாணி அமராவதிச் சிற்பங்களை நினைவூட்டுகிறது. இக்காட்சி அரங்கின் மேல் அரம்பையர் போன்று, அழகி கூத்தாடும் காட்சியாகச் சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்நங்கையரின் அழகு, வண்டு விழியானதோ, வான்பிறை நுதலானதோ, கொவ்வை இதழானதோ, வெண்முல்லை பற்களானதோ, கார்மேகம் கூந்தலானதோ, பாம்பு நெளியும் கரங்களாளதோ, அள்ளம் நடையாளதோ என எண்ணும் அளவிற்கு அமைந்துள்ளது.

இவ்வோவியங்கள் பாண்டியர் காலத்துப் பெண்பாவைகள் அணிந்த அணிகலன்களையும், ஆடலணங்குகள் அணிந்து வந்த சிறப்பு அணிகலன்களையும், அவர்தம் கூந்தல் அலங்காரத்தையும், அணி செய்யப்பட்ட மெல்லிய மேலாடையையும், ஒன்பான் சுவையை வெளிப்படுத்தும் மெய்ப்பாட்டையும் நமக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அரசன் அரசி ஓவியங்கள்

வலப்புறத் தூணின் உட்பகுதியிற் அரசன் அரசியின் ஓவியங்கள் உள்ளன. இவை மார்பளவு வரை காணப்படுகின்றன. அரசன், தலையில் மணிமகுடமும், காதுகளில் மகரக் குழையும், கழுத்தில் மணிமாலையும் அணிந்துள்ளாள். அரசியின் கூந்தலின்மேல் ஒரு வகை மகுடம் அழகு செய்கிறது. அவள் காதுகளில் வளையங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த உருவங்கள் பாண்டிய வேந்தனையும் தேவியையும் குறிப்பனவாக இருக்கலாம். அரசனின் பெருந்தன்மையும், பெருந்தோற்றமும் கொண்ட முகத்தை நோக்கும்போது ஒரு மாபெரும் பேரரசளின் தோற்றத்தைக் காண்கிறோம்.

மேற்குறிப்பிட்டவை தவிர, உட்புறம் எங்கும் பல வண்ணச் சித்திரங்களே இருக்கின்றன. ஓவியக் கலையில் மற்றுமொரு சிறப்பு இங்கே காண்கிறோம். அதாவது நடனக் கலையையும் இவை சித்தரிக்கின்றன. இக்கோயில் சமணக் கோயில் ஆதலின் பல தீர்த்தங்கரர் சிலைகளும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே சித்தள்ள வாசல் ஓவியம், சிற்பம், நடனம் என முக்கலைகளையும் சிறப்பிக்கும் கலைக்கூடமாக விளங்குகிறது.

சேரர் கால ஓவியம் (கி.பி. 800-900)

கி.பி. 7, 8-ஆம் நூற்றாண்டில் தொண்டைமண்டலத்தில் உருவாக்கப் பட்ட கலைப்பாணி கி.பி. 8, 9-ஆம் நூற்றாண்டில் கொங்கு நாட்டிலும், சேர நாட்டிலும் பரவத் தொடங்கியது. சேர நாட்டில் 'கவியூர்', 'திருவள்ளரா' இன்னபிற இடங்களில் உள்ள குகைக்கோயில்கள் கட்டடக் கலை அமைப்பில் பல்லாவரம், மகேந்திரவாடி குகைக்கோயிலை ஒத்துள்ளன. அவ்வாறே அங்குள்ள ஓவியமும் பல்லவ, பாண்டிய பாணியை பிரதிபலிக்கின்றன.

திருநந்திக்கரை

திருநந்திக்கரை குகைக்கோயிலில் உள்ள சேரர் ஓவியங்கள் கி.பி. 8, 9-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும். இங்குள்ள மாபுருஷரின் ஓவியம் சிறப்பு வாய்ந்தது. தலையில் மணிமுடியும், கழுத்தில் மணிமாலையும் கொண்டு கம்பீரத்தோற்றம் அளிக்கும் "இம்பாபுருஷரின் புருவத்தை ஓவியன் ஒரே கோட்டில் வில் போன்று திட்டியுள்ள பாங்கு வியக்கத்தக்கது. இம்மாபுருஷரின் ஓவியம், காஞ்சி கைலாயநாதர் கோயிலில் தீட்டப்பட்டுள்ள மாபுருஷரின் ஓவியத்தை ஒத்துள்ளது.

சோழர் கால ஓவியம் (கி.பி., 900-1800) தஞ்சை

சோழர் கால வளப்பு மிக்க ஓவியங்களில் இன்று நாம் காணுமாறு இருப்பவை தஞ்சைப் பெருங்கோயில் ஓவியங்களேயாகும். அவை தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் உண்ணாழியின் உட்சுவர்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு ஓவியங்கள் மறைக்கப்பட்டு அவற்றின்மீது நாயக்கர் கால ஓவியம் எழுதப்பட்டன.

மறைக்கப்பட்டிருந்த சோழர் கால ஓவியங்களைப் பேராசிரியர் திரு எஸ். கே. கோவிந்தசாமி அவர்கள் 1930-ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடித்து அறிஞர்களின் கவளத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்.

கயிலைக் காட்சி

இங்கு கயிலைக் காட்சியொன்று கவின்கோலம் கொண்டு காட்சியளிக்கிறது. சிவபெருமான் புலித்தோலின் மீது அமர்ந்திருக்கிறார். அவரைச் சுற்றிலும் தேவரும் பூதகணங்களும் புடைசூழ்ந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வோவியத்தின் கீழ் சுந்தரர் வெள்ளை யானை மீது ஏறி கைலாயம் செல்கிறார். சேரமான் பெருமாள் புரவியில் ஏறிச் செல்கிறார். யானைக் கடல்நீரைக் கடந்து செல்கிறது. அச்செயலைக் கடல் மீன்கள் பார்த்து நிற்கின்றன. யானையும், புரவியும் விரைந்து செல்கின்றன. கயிலைக்குச் செல்லும் வழியில் விண்ணக மகளிர் தோன்றுகின்றனர். கயிலையை அடைந்த சுந்தாரும், சேரமானும் கை கூப்பித் தொழுகின்றனர். அம்மையை அருகில் கொண்ட அண்ணல் ஆனந்தக் காட்சியளிக்கிறார். இவ்வரலாற்று ஓவியம் சேரநாட்டுத் தலைநகரான கொடுங்களூரை விட்டு, அதன் அரசனான சேரமான் பெருமாள், சுந்தரருடன் கயிலை செல்லும் காட்சியைக் காட்டுகிறது என்பர். இவ்வோவியத்தில் சேரமான் முடியழகும் அவர்தம் புரவியின் அணி அழகும் பார்க்கத் தகுந்தவை. அடுத்து அன்னையும், அண்ணலும், ஆதவனும், திங்களும் பங்கு கொள்ளும் காட்சி அங்கே அரக்கருடன் சமர் தொடுத்த முப்புரம் எரித்த அண்ணல் ஒரு புறம் அண்ணலை எதிர்க்கும் அரக்கர்கள் மறுபுறம் அம்மாற்றத்தால் ஏற்படும் சிவளின் தோற்றத்தில் உள்ள சீற்றத்தை வெளிப்படுத்தும் ஓவியக் காட்சி ஒரு புறம் திட்டப்பட்டுள்ளது.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவபெருமானால் தடுத்தாட்கொள்ளப் பட்ட வரலாறு ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது. சிவபெருமான் கிழவேதியராகத் திருமண மண்டபத்தில் வந்து நிற்கிறார். அவரது கரங்களில் தாழங்குடையும், பனை ஓலையும் காணப்படுகின்றன. மணமண்டபத்தில் மறையவர் பலர் கூடி நிற்கின்றனர். மணமகனாரான சுந்தரர் தமது மணத்தைத் தடுக்க வந்த கிழவரை வியப்போடு பார்க்கின்ற பார்வை அழகாகத் திட்டப்பட்டுள்ளது.

இதையடுத்து வளப்பு மிக்கவை சோழர்கால நடன மகளிரைக் குறிக்கும் ஓவியமாகும். பலவகை இன்னிசைக் கருவி கொண்டு தேவகணங்கள் இசை எழுப்புகின்றனர். அவ்விசைக்கேற்ப நாட்டிய மகளிர் தன்னுடலைப் பங்கித்து நடமாடுகின்றனர். குழல் ஊத, யாழ் இசைக்க, முழவதிர, ஆடலணங்குகள் முத்திரை காட்டி, கண் அசைத்து, கழுத்தை வளைத்து, மென்கரம் மடக்கி நடனமாடு கின்றனர். இந்நடனத்தை கலைக்கண் கொண்டு நோக்கின்,

"தைவரு மகர வீணை தண்ணுமை தழுவித்துரங்கள் கைவழி நயனம் செல்லக் கண்வழி மனமும் செல்ல ஐயநுண் இடையார் ஆடும் நாடக அரங்கு கண்டார்"

என்ற கம்பனின் காவியச் சாயலை நினைவுபடுத்துகின்றது.

இந்நடனத்தை ஆடுபவர் இராஜராஜன் வரவழைத்த பதியிலார் நானூற்றுவரைச் சேர்ந்தவரோ; அல்லது உயிர் பெற எழுதப்பெற்ற ஓவியப்பாவையோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதில் உடைச் சிறப்பு, முகப்பொலிவு, உருவமைப்பு இசைக்கருவிகள் இவையனைத்தையும் இவ்வோவியத்தில் கண்டுகளிக்கலாம். இந்த உன்னத ஓவியம், ஓவியனின் நாட்டிய இயல் திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது.

அடுத்து நம் கண்ணைக் கவரும் ஓவியம் இன்குரல் யாழ் இடையில் தழுவிய நல்லிசை மகளிரின் தோற்றம், இத்தகைய யாழ் ஏந்தி நடம் பயிலும் நங்கையரின் அழகை நோக்கின், மாமன்னன் இராஜராஜ சோழனின் அரசவைக் குருவான கருவூர்த்தேவர் விரித்துரைக்கும் மகளிரை நினைவுபடுத்துகிறது.

"காழகில் கமழும் மாளிகை மகளிர் கங்குல் வாயங்குலி கெழும யாழொலி சிலம்பும் இஞ்சி சூழ் தஞ்சை இராச ராசேச்சரத் திவர்க்கே" என்றும்,

"மின்னெடும் புருவத்தின் மயில ளையார் விலங்கல்செய் நாடக சாலை இளநடம் பயிலும் இஞ்சி சூழ் தஞ்சை இராச ராசேச்சரத்திவர்க்கே"

எனச் சோழர் கால இலக்கியங்கள் சித்திரிக்கும் இலக்கியப் பாங்கினை ஒப்பிட்டு நோக்கின் இவ்வெழிலார்ந்த ஓவியத்தின் கலைத்திறத்தை, கவின் நயத்தைக் கண்டுகளிக்கலாம்.

மற்றும் மாமன்னன் இராஜராஜனும், கருவூர்த்தேவரும் உள்ள ஓவியம் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது. தஞ்சை ஓவியங்கள் அஜந்தா, பாக், ஈழத்து "சிகிரியா, தமிழகத்துச் சித்தன்னவாசல் இன்னபிற இடங்களில் அலையலையாகப் பயின்று வந்த கலைப்பாணியின் தொடர்ச்சியைக் காட்டுகிறது எனக் கலை நூலறிஞர் கருதுகின்றனர்.

விஜயநகரர் கால ஓவியம் (கி.பி. 1400-1700) தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களில் விஜயநகரர் கால ஓவியங்கள் உள்ளன. காஞ்சி, காளத்தி, குடந்தை, திருவரங்கம், திருப்பதி, திருவண்ணாமலை, தில்லை, திருவீழிமிழலை, திருவாரூர், ஓமலூர் இன்ன பிற இடங்களில் விஜயநகரர் கால ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

திருவரங்கம்

திருவரங்கம் கோயிலில் வேணுகோபாலர் சந்நதி முகமண்டப மேல் விதானத்தில் ஓவியங்கள் தீட்டப்பெற்றுள்ளன. கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இவ்வோவியங்கள் முற்கால விஜயநகரர் காலத்தவையாகும். இவ்வோவியங்கள் தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறையால் கண்டுபடிக்கப்பெற்று, அரசு அருங்காட்சியகத்தால் இரசாயன முறையில் தூய்மை செய்யப்பெற்று உள்ளது. இங்கு குழலூதும் வேணுகோபாலனையும், அண்ணலைச் சூழ்ந்த

ஆநிரைகளையும், கோருலனைச் சூழ்ந்த கோகுலத்து கோபியரின் எழில் கோலமும் சிறப்பு வாய்ந்தவையாகும்.

விதானத்தின் நடுவேயுள்ள வேணுகோபாலனின் ஓவியம் படைப்பாகும். இங்கே ஆயர்குலம் போற்றும் அண்ணால் தனி திருக்கரத்தால் ஏழு விரலிடையிட்ட இன்னிசை தாழுமலர் வரிவண்டு தாது பிடிப்பன போலக் அசைத்து, தூய பெரும் தனித்துளையில் தன் அதரம் வைத்துக் ஊதும் காட்சி சிந்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்துளைக் கருவி கொண்டு எழுப்பிய அன்புறு கானத்தில், எடுத்த குழற் எம்பிரான் ஏழிசையைத் தொடுத்த முறையில், சுருதி பெற வாசித்த வகையில், இவ்விள்ளிசை எவ்வுயிரும் என்பொடு கரைந்துருகும் நிலையில், தாய் பற்றும் இளங்கள்றினமும், தானுணவு மறந்தொழிந்த , ஆவினமும் ஆடுமயிலும் தனை மறந்த நிலையில், யாளி காள் விலங்கு மயிர் முகிழ்த்து வந்தணையும் காட்சி திட்டப்பெற்றுள்ளது.

> ***"சிறுவிரல்கள் தடவி பரிமாறச் செங்கர்கோடச், செய்யவாய் கொப்பளிப்பக், குறுவியர்ப் புருவங் கூடலிப்பக் கோவிந்தன் குழல்கொண் டூதின்போது, பறவையின் கணங்கள் கூடுதுாந்து வந்துசூழ்ர்ந்து, படுகாடு கிடப்பக் கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செலியாட் டகில்லாதே"*** *எனப் பாசுரங்கள் படமாக்கப்பட்டுள்ளனவா என வியக்கத் தோன்றும்.*

இத்தகைய அழியாத காவியத்தை ஓவியபாகத் தீட்டிய கலைஞள் அவ்வோவியத்தை நோக்கும் ஒவ்வொரு ஆத்மாவின் உள்ளத்தையும் அமைதியுறச் செய்கிறாள். அடுத்த ஓவியத்தில் கோகுலத்து கோபியர் காபாலனைச் சூழ்ந்து நிற்கும் காட்சியும், அண்ணலின் அரவணைப்பில் உள்ள அணங்குகளின் அழகுக் கோலமும் அழகாகத் திட்டப்பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகக் கார்முகில் எர்ணனை நோக்கிய கருங்கயற் கன்னியர் தம் கண்ணோடு ளமும் கூட்டி, தெள்ளிய முறுவல் காட்டி நிற்கும் காட்சியை தாரணமாகக் கூறலாம்.

ஆய்ச்சியர் குல அணங்குகள் கண்ணனின் குழந்தைப் பருவம் தொட்டே அவனிடம் அன்பு செலுத்தி வந்தனர். கண்ணபிரான் தெய்வப்பிறவியாகத் தோன்றியதால் அவனிடம் புளிதமான ஈர்ப்பு சக்தி உள்ளடங்கியிருந்தது. அம்மகளிர் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களை நோக்கிள்,

> ***"சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே***
>
> ***பாடகமே பென்றிளைய பல்கலனும் யாமணிவோம்"***

என்ற பாவையர்கள் பாடும் பாசுரங்களை நினைவுபடுத்துகின்றன. கோபாலனைச் சூழ்ந்துள்ள கோகுலத்து கோபிகைகள்,

> ***"சீவிச் சிலர்குழற் பின்னலிட்டுச் சிலர் சிங்காரக் கொண்டைச் செருகுமிட்டுக் காவியக் கண்களில் மையிட்டுப் பொட்டிட்டு"***

அழகான ஆடைகளை அணிந்துள்ளனர். கட்டமிட்ட சேலையும் அதனைக் கட்டியுள்ள முறையும் கார்மேகவண்ணனைக் கவரும் காட்சியாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அச்சேலையின் அழகுநோக்கின் ஆவியன்ன அவிர் நூல் கலிங்கமா, அல்லது புகைவிரித்தன்ன பொங்கு துகிலா என இலக்கிய உணர்வுடன் எண்ணவேண்டியுள்ளது. அச்சேலையில் முறையாக அமைக்கப்பட்டுள்ள புள்ளியும் வண்ணமும் மார்கழி மாதத்தில் மங்கையர்கள் பழகும் வண்ணக் கோலத்தையும் மிஞ்சுவனவாக உள்ளன. இவை அக்கால ஆடைகளைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டு கின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல் அக்கால துன்ன விளைஞரின் திறத்தையும் அதைத் தீட்டிக் காட்டிய கண்ணுள்வினைஞரின் சிறப்பையும் நன்கு உணர்த்துகின்றன. இத்தகைய எண்ணத்தைக் கவரும் எடுப்பான சித்திரங்கள் சிதைந்த நிலையில் இருந்தன. இவை மீண்டும் இருந்த நிலையில் கொண்டுவரப்பட்டு இரசாயன முறையில் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன.

திருவரங்கம் கோயிலில் உள்ள மற்ற விஜயநகரர் ஓவியங்கள் காலத்தால் பிற்பட்டவை ஆகும். ஆலிலையில் அமர்ந்த கண்ணனையும், காளியன் என்ற பாம்பின் மேல் நடமாடும் கண்ணனையும், பெருமாளையும், நாச்சியாரையும் சித்தரிக்கும் ஓவியங்கள் சிறப்புடையனவாகும்.

திருவீழிமிழலை

தஞ்சை மாவட்டம், திருவீழிமிழலை சிவன் கோயில் மண்டபத்தின் மேல் விதானத்தில் உள்ள ஓவியங்கள் சிறப்புவாய்ந்தவை. இவை கி.பி. 15-16-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை யாகும். இங்குள்ள ஓவியங்கள் தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறையால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இங்கு குழலூதும் வேணுகோபாலனையும், காளியன் என்னும் நஞ்சுண்ட நாகத்தின் மேல் நடமாடும் நாயகனாகக் காளிய கிருஷ்ணனையும் சித்தரிக்கும் ஓவியம் புகழ் வாய்ந்ததாகும்.

ஒருபுறத்தில் கிருஷ்ணன் தன் இடக்கரத்தால் ஐந்து தலை அரவத்தின் வாலைப் பிடித்து, இடக்காலை அவ்வரவத்தின் மகுடத்தில் ஊன்றி, வலக்காலை மேலே தூக்கி நடமாடும் காட்சி தீட்டப் பட்டுள்ளது. கிருஷ்ணனின் இருபுறத்திலும் ருக்மணியும் சத்யபாமாவும் தத்தம் கரங்களில் தாமரையும் அல்லியும் தாங்கி நிற்கின்றனர். அம்மையர் அருகில் நங்கையர் நங்கையர் இருவர் பசுங்கொடியைத் தாங்கி நிற்கின்றனர். இவ்வோவியம்,

> **"கானியன் பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டு நீள்முடி ஐந்திலும் நின்ற நடஞ்செய்து மீன் அவனுக் கருள்செய்த வித்தகன்"**

கோலத்தை நம் மனக்கண் முன் கொண்டு வருகிறது.

அடுத்து வேணுகோபாலனின் ஓவியம். இங்கே மழை முகில் வண்ணன் செங்கமல மலர் சூழ் வண்டினம் போல ஊதுகின்ற குழலோசையைக் கேட்டு, மேய்தல் மறந்து, மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழி சோர, அவள் முகம் நோக்கி நிற்கும் ஆநிரைகள் ஒரு புறம் காட்சியளிக்கின்றன.

மலர்க்கூந்தல் முடித்த மங்கையர்கள் உடை நெகிழ, ஒரு கரத்தால் துகில் பற்றி, மறுகரத்தால் உடல் மறைத்து, தம்மை மறந்து நிற்கும் காட்சி மறுபுறம் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. கார்மேகவண்ணனின் இருபுறமும் கன்னியர்களின் கூட்டம் திட்டப்பட்டுள்ளது. கண்ணனின் இடப்புறமுள்ள மூன்று கோபியர் களின் எழிற்கோலம், இத்தாலியக் கலைஞன் மைக்லேங்சலோவின் படைப்புகளை மிஞ்சுவனவாக உள்ளன.

> **"தூய வாயிற் குழலோசை வழியே கோவ லர் சிறுமி யரிளங் கொங்கை குதூக லிப்பட்ட லுன விழந்து எங்கும் கால லுங்கடந் துகயிறு மாலை யாசி வந்து கலிழ்ந்துநின் றளனே"**

என வரும் பெரியாழ்வாரின் பாசுரத்தை நினைவுபடுத்துகிறது. இவ்வோவியங்கள் பிற்காலச் சோழர் சிற்பங்களையும், லேபாக்ஷி ஓவியங்களையும் ஒத்துள்ளன.

காஞ்சி

காஞ்சி வரதராசப் பெருமாள் கோயில் மேல் திருச்சுற்றில் விஜயநகரர் காலத்து ஓவியங்கள் இருக்கின்றன. இங்கு கண்ணனுடைய திருவிளையாட்டுகள் பல ஓவியங்களாகத் திட்டப் பட்டுள்ளன. கிளியின் மேல் ரதி தேவி அமர்ந்துள்ள காட்சியும், ரதியும், மன்மதனும் உள்ள காட்சியும் காணத்தக்கவை. இவை அச்சுத தேவராயர் காலத்து ஓவியமாக இருத்தல் கூடும். இங்கு ஆண்டாள் ஊஞ்சல் மண்டபத்தின் மேல் விதானங்களில் காளியமர்த்தனனின் தோற்றமும் திருமாலும் தேவியரும் உள்ள காட்சியும், விஜயநகர அரசுச் சின்னத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஓவியமும் வித்யாதரர் பல்லக்கில் செல்லும் காட்சியும் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

தர்மபுரி மாவட்டம் அதமன் கோட்டையில் உள்ள ஒரு கோயிலில் இராமாயணக் காட்சிகள் முழுமையும் மேல் விதானத்தில் திட்டப்பட்டுள்ளன. சேலம் மாவட்டம் ஓமலூரில் உள்ள கோயிலில் விஜயநகரர் கால ஓவியங்கள் திட்டப்பட்டுள்ளன.

திருவரங்கம் கோயிலில் உள்ள பல கோபுரங்களில் விஜயநகரர் கால ஓவியங்கள் இன்றும் காணலாம். உத்திரமேரூர் சுந்தரவரதப் பெருமாள் கோயிலில், மேல் இரு கருவறைகளிலும் விஜயநகரர் கால அழகிய ஓவியங்கள் இருக்கின்றன. கல்கி, நாரதர், தும்புரு, ஆயுதபுருடர்கள், பாரதி முதலிய தெய்வ உருவங்களை இவை அழகாகச் சித்தரிக்கின்றன.

நாயக்கர் கால ஓவியம் (கி.பி. 1700-1800)

விஜயநகர மன்னர்களைப் பின்பற்றி அவர்கள் பிரதிநிதிகளாக வந்த நாயக்கர் பல இடங்களில் ஓவியங்களைத் தீட்டி வைத்துள்ளனர். மதுரை, தில்லை, திருவெள்ளறை, திருக்குற்றாலம், திருவலம்புரி, குடந்தை, திருவரங்கம், செங்கம், பட்டீஸ்வரம் முதலிய இடங்களில் நாயக்கர் கால ஓவியங்கள் உள்ளன. தஞ்சாவூரில் நாயக்கர் காலத்தில் கோயில் சுற்றுப் பிரகாரத்தில் ஓவியம் தீட்டினர். இவை சோழர் கால ஓவியங்கள் மீது வரையப்பட்டன. அந்த நாயக்கர் கால ஓவியங்களை நீக்கிப் பார்க்கும்பொழுது அதனடியில் எழில் வாய்ந்த சோழர் ஓவியங்கள் கிடைத்துள்ளன.

இக்கோயில் திருச்சுற்றில், விஷ்ணு தன் கரங்களில் ஆழியும், சங்கமும் கொண்டு, வலப்பக்கத்தில் அலைமகளும் (ஸ்ரீதேவி) இடப்பக்கத்தில் நிலமகளும் (பூதேவி) கொண்டு நிற்கும் கோலமும், ஐராவதத்தின் மேலமர்ந்த இந்திரனின் தோற்றமும், ஆட்டின் மேலமர்ந்த அக்கினியின் தோற்றமும், மகரத்தின் மேலமர்ந்த வாயுவின் தோற்றமும், விண்ணக மகளிரான அரம்பையும், ஊர்வசியும், மயில் கண்டன்ன மடநடை மகளிரும் இன்னம் பிறவும் தீட்டியுள்ள பாங்கு நாயக்கர் கால ஓவியனின் கலைத் திறமையைக் காட்டுபவையாக உள்ளன. இங்கு விஷ்ணு தாமரைத் தடாகத்தில் மலர் கொய்யும் காட்சி அழகாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

மதுரை அங்கயற்கண்ணி ஆலயத்தில் ஊஞ்சல் மண்டபத்தின் எதிரில் உள்ள சிறு மண்டபத்தின் மேல் விதானத்தில் அங்கயற்கண்ணி அம்மையை சுந்தரேசப் பெருமான் மணந்து கொள்ளும் காட்சி மிக அழகாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது. திருமால் நீர்வார்த்துக் கொடுக்க அண்ணல் அம்மையின் கரத்தைப் பிடிக்கும் காட்சி அமாரும் பிறரும் பார்த்து வியக்கும் காட்சியாக அமைந்துள்ளது. அதன் ஒரு புறத்தில் அரசி "மங்கம்மாள்" இக்காட்சியைப் போற்றி வணங்கி நிற்பதாக ஓர் ஓவியம் காணப்படுகிறது. அவள் அருகில், "மகாராஜராஜ ஸ்ரீமான்ய மகாராஜ

ஸ்ரீமங்கம்மாள்" அவர்கள் என தெலுங்கிலும், தமிழிலும் எழுதப் பெற்றிருக்கிறது. மங்கம்மாள் அருகில் விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் சிறுவனாக காண்பிக்கப்பட்டுள்ளார். மறுபுறத்தில் தளவாய் இராமப்ப ஐயனுடைய உருவமும் பெயரும் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இதைச் சுற்றிலும் மீனாட்சி அம்மன் எட்டு திசைக்காவலருடன் போரிடுவது ஓவியமாகத் திட்டப்பட்டுள்ளது.

இதைத் தவிர இங்குள்ள மற்றோர் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது அங்கயற்கண்ணி அம்மை அரியணையில் வீற்றிருக்கிறார். எதிரில் வழிபாடு செய்யும் அந்தணர் அங்கயற்கண்ணி அம்மையிடமிருந்து செங்கோலை வாங்குகிறார். அவருக்குப்பின் அரசி மங்கம்மாள் கரம் கூப்பி நிற்கிறார். பின்னர் சில பணி மக்கள் நிற்கின்றனர். தேவியின் பின்புறம் பணிப்பெண்கள் சாமரம் வீசி நிற்கின்றனர். இக்காட்சியைச் சித்தரிக்கிறது இவ்வோவியம்.

திருமலை மன்னன் சித்திரைப் பெருவிழாவில் எட்டாம் நாள் கோயிலுக்கு வந்து அங்கயற்கண்ணியை வணங்கிச் செங்கோலை தேவியிடமிருந்து பெற்று ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று தான் கட்டிய அரண்மனையில் அச்செங்கோலை அரியணையில் அமர்த்தி அன்று ஒருநாள் தான் அதன்கீழ் அமர்ந்து வழிபடுவது வழக்கம். அங்கயற்கண்ணி அம்மையே நாட்டை ஆளுவதாகக் கருத்தில் கொண்டு பண்டு இவ்வழிபாடு நடத்துதல் வழக்கம். அன்று முழுவதும் செங்கோலே அரியணையில் வீற்றிருக்கும். இச்செய்கை ஒரு பண்டைய குறிப்பிலிருந்து தெரியவருகிறது. மேலே குறிப்பிட்டுள்ள ஓவியம் அரசி மங்கம்மாள் காலத்திலும் அது வழக்கில் இருந்தது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. மதுரையில் சிவபெருமான் செய்த அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களும் பொற்றாமரைக் குளத்தின் எதிரிலுள்ள சுவர்களில் ஓவியங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. நாயக்கர் கால மக்களுடைய உடை, கூந்தல், ஒப்பனை, அணிவகைகள் முதலியன இவ்வோவியங்களைக் கொண்டு அறியலாம்.

திருக்குற்றாலத்திலுள்ள சித்திர சபையில் உள்ள ஓவியங்கள் நாயக்கர் காலத்தவை. தில்லை சிவகாமி அம்மன் மண்டபத்தின் கூரையில் எழுதப்பட்டுள்ள ஓவியம் 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஓவியமாகக் கருதப்படுகிறது. அவற்றுள் திருமால் மோகினி அவதாரம் எடுத்துத் தாருகவனத்து முனிவரை மயக்கும் காட்சியும், சிவபிரான் பிச்சை புகும் பெருமாளாக வருதலையும், அவர்தம் அழகுக்கோலம் கண்டு முனிவர் மனைவியர் உளம் நெகிழ்தலையும் சித்தரிக்கும் ஓவியங்கள் சிறப்பானவை.

சுவர் ஓவியம் (செய்முறை)

சுவரிலே வண்ணங்களைத் தீட்டுவதற்கு முன் சுண்ணாம்பும் மணலும் சேர்ந்த கலவை கொண்டு சுவர் பூச்சு செய்யப்படுகிறது. அதன்மேல் குழைத்த வெண்சாந்தைக் கொண்டு மேல்பூச்சு பூசப்படுகிறது. இவ்வாறு பதப்படுத்தப்பட்ட சுவர்மீது ஓவியங்கள் தீட்டுவர். இத்தகைய சுவர் ஓவியங்கள் சங்க காலத்தில் இருந்தன. இதனை "வெள்ளி வெண்கதை" என்றும் "வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தகர் இயற்றிய கண்கவர் ஓவியம்" என்றும் இலக்கியம் கூறும். இந்தக் கலை மரபு தமிழகத்தில் வழிவழியாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

பிற்கால ஓவியங்கள்

தமிழகத்தில் கி.பி. 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நாயக்கர் கால ஓவியங்கள் விஜயநகரர் கலையின் மறுதோற்றம் எனலாம். கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தஞ்சையை ஆண்ட மராட்டிய மன்னர்கள் காலத்திலும் ஓவியக் கலை நன்கு வளர்க்கப் பெற்றது. அக்காலத்தில் ஓலைகளிலும், கண்ணாடிகளிலும், தந்தங்களிலும் ஓவியங்கள் திட்டப்பெற்றன. வண்ணங்களின் வனப்புக்கேற்ப இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்றன. கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் மேலைநாட்டுத் தொடர்பும் ஏற்பட்டது. மேலைநாட்டு உடைகளும், போர்க்கலன்களும், கோட்டை கொத்தளங்களும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் வெளியீடுகளும் சிறப்புச் சித்திரங்களாக எழுந்தன. கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் தமிழக ஓவியர்களின் கைவண்ணங்களைக் கோயில் விதாளங்களிலும், சுவர்களிலும், மரச்சிற்பங்களிலும் காணலாம்.

கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டில் சில கலை வளர்க்கும் சாலைகள் எழுந்தன. அங்கே மாதிரி உருவங்களும், கற்பனைக் கருத்தோவியங்களும், இயற்கைக் காட்சியை எடுத்தியம்பும் சித்திரங்களும் வரையப்பெற்றன. இவ்வாறு தமிழ்நாட்டு ஓவியக் கலையின் தொன்மையையும் வளர்ச்சியையும் நன்கு அறியலாம்.

சிற்பக்கலை

போரில் விழுப்புண் பட்டு இறந்த வீரர்களுக்கு வழிபாடு செய்ய ஒரு கல்லைத் தேர்ந்தெடுத்தல் மரபு. அக்கல்லில் வீரனது உருவத்தைச் செதுக்குவர். அதற்கு அடியில் வீரனின் பீடும் பெயரும் பொறிப்பர் என வரும் தொல்காப்பியச் செய்திகளால் சிற்பத் தொழில் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்தது என்பதை அறியலாம். இத்தகைய நடுகல்லைப் பற்றி அகமும் புறமும் விளக்கிக் கூறும். தருமபுரி மாவட்டம், இருளப்பட்டியில் கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இரண்டு நடுகற்கள், இத்தகைய சிற்பங்கள் பண்டு இருந்ததற்கு சான்று பகரும். செங்குட்டுவனால் இமயமலையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட கல்லில், கண்ணகியின் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட செய்தி சிலப்பதிகாரத்தால் உணரலாம். கொல்லி மலையில் பெண் தெய்வத்தின் உருவச் சிலை ஒன்று இருந்தது. அது தமிழ் மக்களின் உள்ளங்களைக் கவர்ந்தது. "கொல்லிப்பாவை அன்னாய்" என்பது இலக்கிய வழக்கு. எனவே, அப்பாவை சிற்ப முறைப்படி நன்முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்று கொள்ளலாம். இவ்வாறே புகார் நகரத்தில் பூசைக்கென நடப்பெற்ற பாவை ஒன்று இருந்தது. அது 'கந்திற்பாவை' எனப் பெயர் பெற்றது என்று மணிமேகலை கூறும்.

சுதை உருவங்கள்

சங்ககாலத்தில் சுதையினாலான உருவங்கள் ஏராளமாகச் செய்யப்பட்டன. இவ்வுருவங்கள் செய்வாரை 'மண்ணீட்டாளர்' என்று அழைப்பர். மண்ணீட்டாளர் என்போர் தமிழகத்தில் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டனர். பூம்புகார், மதுரை முதலிய சிறந்த நகரங்களில்

மண்ணீட்டாளர் சிறப்புற்றிருந்தனர் என்பதை சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களிலிருந்து அறிகிறோம். அவர்கள் கோயிற் சுவர்களையும் மாளிகைகளையும் பாவைகள் கொண்டு அலங்கரித்தனர். பூம்புகார் நகரத்திலிருந்த மாளிகைகளில் சுதையினால் செய்யப்பட்ட சிற்ப உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்திரவிழாவின்போது, பல பகுதி களிலிருந்தும் வந்த மன்னர் அவற்றைக் கண்டுகளித்தனர் என்று மேகலையால் அறிகிறோம். இன்றுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சம்பாபதி அம்மன் கோயில் சிதைந்து காணப்படுகிறது. அதில் காணப்படும் உருவங்கள் சுதையால் ஆனவை. எனவே, சுதை உருவங்கள் சங்ககாலத்தில் இருந்திருத்தல் பொருத்தமேயாகும்.

மண்ணிலும் கல்லினும் மரத்திலும் சுவரினும் கண்ணிய தெய்வதம் காட்டுநர் வகுக்க" என்ற மணிமேகலை அடிகள், சிற்பங்கள் எப்பொருள் துணைக்கொண்டு உருவாக்கப்பட்டன என உணர்த்துகிறது. ஆதலின் சங்ககாலக் கோயில்களில் உள்ள வழிபாட்டுத் தெய்வங்களின் உருவங்கள் சுதையாலும், மரத்தாலும், கல்லாலும் செய்யப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்று கொள்வது பொருத்தமானதாகும். மாங்காட்டு மறையவன் திருவேங்கட மலையில் திருமாலின் நின்ற கோலத்தையும், திருவரங்கத்தில் கிடந்த கோலத்தையும் கண்டதாகச் சிலம்பு கூறுவதால், சிலப்பதிகாரக் காலத்து சிற்ப வளர்ச்சியினை நன்கு அறியலாம்.

மரச்சிற்பங்கள்

மரத்தாலும் மெல்லிய கிடையாலும் மிக அழகிய பதுமைகள் செய்யப்பெற்றன. கோயில்களிலும் மடங்களிலும் தேவ தேவியர் உருவங்கள் இருந்தன. சங்க காலத்தில் தேர்களில் உள்ள சிற்பங்கள் வியக்கத்தகு வேலைப்பாடுகள் கொண்டு காட்சி அளித்தன. சிறந்த தேர்களைச் செய்யவல்ல தச்சர்களும் இருந்தனர். தேர்களில் அழகிய மரச்சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டன. ஒரே பகலில் எட்டுத் தேர்களைச் செய்யவல்ல தச்சர்கள் தமிழகத்தில் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளனர்.

ஆதலின் இத்தகைய இலக்கிய ஆதாரங்கள் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற சிற்பக்கலை வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. இவ்வகையான சிற்பங்கள் புகார், மதுரை, காஞ்சி இன்னபிற தலைநகரங்களில் இருந்தன என அறிகிறோம்.

தந்தச் சிற்பங்கள்

தமிழகத்தில் தந்தத்தில் வேலை செய்யும் சிற்பிகள் சிறந்திருந்தனர் என்று நெடுநல்வாடையால் அறியலாம். அரசி படுத்திருந்த கட்டில் பல போர்களில் வெற்றி கண்ட முதிர்ந்த யானையின் தந்தத்தில் இருந்து செய்யப்பட்டது என்றும், அதில் அழகிய சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன என்றும் அறிகிறோம்.

தமிழகச் சிற்பிகள் பலர் இந்தியாவின் வடபகுதிக்குச் சென்று அங்கு தமிழ்க்கலை நூல்கள் இயற்றி இருக்கின்றனர் என்று திபெத்திய நூல்கள் குறிக்கின்றன. அதேபோன்று வடநாட்டிலிருந்து பல சிறந்த சிற்பிகள் தமிழகத்திற்கும் வந்திருக்கின்றனர். முக்கியமாக அங்கு சிறப்புற்றிருந்த மகத நாடு, அவந்தி நாடு, மராட்டிய நாடு முதலிய நாடுகளிலிருந்து இவர்கள் வந்தனர் என்று மணிமேகலை குறிக்கிறது. யவனர்களுடைய சிற்பத்திறத்தினைத் தமிழகமும் போற்றியது என்று நம் சங்க இலக்கியங்களில் இருந்து அறிகிறோம். "யவனர் இயற்றிய வினை மாண்பானவை" என்றும் "யவனத் தச்சரும் அவந்திக் கொல்லரும்" என்றும் இலக்கியம் கூறும்.

நடனக் கலையும் நாடகக் கலையும்

சங்ககாலத்தில் பெண்களும் ஆண்களும் நாட்டியக்கலையில் தேர்ச்சிப் பெற்றிருந்தனர். சங்ககாலப் பெண்கள் குரவை கூத்து, ஆய்ச்சியர் குரவை, துணங்கை போன்ற கூத்து வகைகளையும் பரத நாட்டியம் போன்ற நாட்டிய வகைகளையும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். குறிஞ்சி நில மக்கள் முருகனைப் புகழ்ந்து ஆடிய கூத்து 'குன்றக் குரவை' என்றும், முல்லை நில மக்கள்

மாயோனைப் புகழ்ந்து ஆடிய கூத்து 'ஆய்ச்சியர் குரவை' என்றும் பெயர் பெற்றன. மகளிர் ஒருவர் ஒருவரைத் தழுவிக் கொண்டு ஆடிய கூத்து 'துணங்கை' எனப்பட்டது. (மகளிர் தழிஇய துணங்கை கூத்தானும்).

நாடக மடந்தை மாதவி பதினொரு வகையான ஆடல்களை அறிந்து தேர்ச்சிப் பெற்றிருந்தாள். அல்லியம், கொடுகொட்டி, குடை, குடம், மல், துடி இன்ன பிற பதினொரு வகை ஆட டல்களை அதற்கேற்ற ஆடை அணிந்து நாடக மேடையில் நயம்பட ஆடினாள் என்று சிலம்பு கூறும்.

சிறந்த நாடக மகளுக்குத் 'தலைக்கோலி' பட்டம் வழங்கப் பெற்றது. இத்தகைய பட்டம் பிற காலங்களிலும் வழங்கப் பெற்றிருந்தது என்பதைக் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. நாட்டியம் ஆடுவதில் தேர்ச்சிப் பெற்ற மகளிரைத் 'தோரிய மடந்தையர்' என்றும் 'தலைக்கோல் அரிவையர்' என்றும் அழைத்தனர். நாட்டியக் கலையைப் பயில்வித்தவன் 'தலைக்கோலாசான்' எனப் பெயர் பெற்றான். உள்ள குறிப்பை பொருத்தே தோன்றும் வகையில் நடனமாடியவர்கள் இருந்தனர் நடன கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் விரலி என்றும் ஆடு மகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டவர்

கூத்து பழந்தமிழகத்தில் நாடகம் கூத்துகள் மூலம் வளர்ந்தது. புகழ்க்கூத்து வசைக் கூத்து கருங்கூத்து கழலைக் கூத்து வள்ளிக் கூத்து குறவைக் கூத்து சாந்திக் கூத்து இன்ன பிற கூத்துக்களைப் பற்றி அறிகிறோம். தொல்காப்பியம் கூத்துகளை மட்டும் குறிப்பதோடு அல்லாமல் 'பண்ணை' என்று நாடகத்தையும் குறிக்கிறது கூத்தாட்டு அவை குழாத்து என்று தொடங்கும் குறள் கூத்தாடும் மேடையைத் தான் குறிக்கிறது

நாடகம்

நாடக ஆசிரியர் நாடகப் பாத்திரங்களை அச்சம் வீரம் பெருமிதம் வெகுளி வியப்பு காமம் முதலிய சுவைக்கு ஏற்ப அமைக்கிறான் இவ்வாறு நடித்தலை நாடகம் என்று கூறுகிறோம். முறுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியம் போன்ற நாடக இலக்கண நூல்களையும் மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல் போன்ற நூலையும் அடியார்க்கு நல்லார் குறிக்கிறார். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல் நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் என்னும் வரிகள் அக்கால முறையை எடுத்துக் கூறுகிறது இவ்வாறு நகையே அழுகை இழிவரல் மருட்கை அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்னும் எட்டு வகை மெய்ப்பாட்டிற்கு ஏற்ப நடிகர்கள் நடித்தனர் அடியார்க்கு நல்லார் தமது உரையில் நடிகர் நடிக்க வேண்டிய அபிநயங்களை கூறுகிறார் இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் கலை மெருகூட்டும் கவின் கலைகள் சிறந்து விளங்கின என அறிகிறோம்

தொகுப்புரை

தமிழ் பேசும் மக்களுடைய சமய மரபுகள் மற்றும் பழக்க வழக்கங்கள் தமிழ் மதங்களாக அவர்களிடமிருந்து பிரிக்க முடியாதனவாக இருந்துள்ளன, தாய்த்தெய்வ வழிபாடு பெண்மையை பெரிதும் மதித்த ஒரு சமூகத்தின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகின்றது. அரசர் தெய்வீகமானவராகக் கருதப்பட்டார், இசைக்கருவிகள், இசைப்பண்கள், வரிப்பாடல்கள் புதியவையாகப் படைக்கப்பெற்றன . ஓவியக் கலையின் தொன்மை புலப்படுகின்றது. சுவர், திரை, விதானம் போன்றவற்றில் ஓவியங்கள் தீட்டப்பெற்றுள்ளன, சேர, சோழ, பாண்டியர் கால ஓவியங்கள் புகழ்பெற்றவை. சிற்பகலையிலும் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனர். நாடகக் கலையும் வளர்ந்தோங்கி நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் விளக்கி நிற்கின்றன.

பயிற்சி வினாக்கள்

சிறு வினாக்கள்

1. பழந்தமிழரின் சமயங்கள் யாவை?

2. மன்னர் வழிபாட்டு முறை யாது?

3. இசைக் கருவிகளின் பெயர்களை எழுதுக .

4. சித்தன்னவாசல் ஓவியம் - குறிப்பு வரைக .

5. தாமரைத் தடாக ஓவியம் எங்குள்ளது?

6. சுவர் ஓவிய முறை பற்றிக் கூறுக .

7. தந்தச் சிற்பங்கள் - சிறு குறிப்பு வரைக .

குறு வினாக்கள்

1. கயிலைக் காட்சி ஓவியத்தின் தன்மையைப் பகுப்பாய்வு செய்க.

2. மரச் சிற்பங்கள் குறித்து எழுதுக .

நெடு வினாக்கள்

1.ஓவியக் கலையின் வகைகளை விளக்குக .

2. தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஓவியங்களைப் பற்றிக் கட்டுரை வரைக .

2.சேரர் கால ஓவியக் கலை பற்றித் திறனாய்வு செய்க .

4. சிற்பக் கலையின் தனித்துவத்தை விளக்குக.

5. நடனக் கலையும் நாடகக் கலையும் குறித்துத் திறனாய்வு செய்க .

அலகு – 4

பாட நோக்கம்

கோயில் வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள் முதலியவற்றைத் தெரிந்துரைத்தல் கோயில் சார்ந்த நிலங்களும் பொருள்களையும் பாதுகாத்தல்.

திருவிழா

திருவிழா அல்லது உற்சவம் என்பது, ஆண்டுக்கு ஒரு முறை அல்லது குறிப்பிட்ட சில தினங்களில் மக்கள் ஒன்றுகூடி கொண்டாடுவது. திருவிழா அல்லது ஊர்வலம் அல்லது வலம் என்பதே சரியான தமிழ்ப் பதமாகும். உற்சவம் என்பது பிற மொழிச் சொல்லாகும்.

கோவில் அறக்கட்டளை நோக்கங்கள்

அறக்கட்டளையின் நோக்கங்கள்

1.ஆலயத்தில் அன்றாட நடக்கும் நித்தியகாலப்படி பூஜைகள் மற்றும் எல்லா வகையான பூஜை புனஸ்காரங்கள் அனைத்தும் இந்து சமய வழிபாட்டு முறைப்படி ஏற்று நடத்துவது .

2.இந்திய கலை கலாச்சாரம் ,பண்பாடு , நாகரிகம், கட்டிடக்கலை ,சிற்பக்கலை இவற்றை மேம்படுத்த அணைத்து செயல்களிலும் ஈடுபடுதல் .

3.அனைத்து வகை கல்வி நிலையங்கள், மருத்துவமனைகள் , முதியோர் இல்லங்கள், மகளிர், குழந்தைகள் காப்பகங்கள் முதலியன நிறுவி நடத்துதல் .

4.மேற்படி நோக்கங்களை செயல்படுத்தி நிதி திரட்டுதல்,நன்கொடை பெறுதல், கடன் பெறுதல், அசையும் மற்றும் அசையா சொத்துக்கள் வாங்கல், விற்றல், கட்டிடங்கள் கட்டுதல் .

இந்து மதத் திருவிழாக்கள்

பூச்சொரிதல் திருவிழா

தமிழ்நாட்டிலுள்ள மதுரை, விருதுநகர், இராமநாதபுரம், சிவகங்கை, தஞ்சாவூர், திருச்சி, திண்டுக்கல், புதுக்கோட்டை ஆகிய மாவட்டங்களில் உள்ள மாரியம்மன் கோவில்களில் மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி ஆகிய மாதங்களில் திருவிழா நடக்கும். அதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பாக பூச்சொரிதல் திருவிழா நடக்கும். இந்நிகழ்வே, திருவிழா ஆரம்பிப்பதற்கான அறிகுறியாகும். பூச்சொரிதல் அன்று, ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் கோவிலில் கூடி, மணமுள்ள மலர்களைக் கொணர்ந்து மூலவரான பெண் தெய்வங்கள் மேல் சொரிந்து வழிபடுவர்.

தேர்த் திருவிழா

பழனி மலை

பழனி முருகன் கோயில், மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவில், திருவாரூர் தியாகராசர் கோவில் மற்றும் பல முக்கியமான திருக்கோயில்களில் தேர்த் திருவிழா மிக முக்கியமாக கொண்டாடப்படுகிறது. தேர்த் திருவிழாவின் போது, உற்சவர் தேரில் திருக்கோயிலை சுற்றி பவனி வருவார் திருவாரூர் தியாகராசர் கோவில் தேரே, தமிழகத்தின் பெரிய தேராக கருதப்படுகின்றது

தைப் பூசத் திருவிழா

தை மாதத்தில் கொண்டாடப்படுகின்ற முக்கியமான திருவிழா, தைப் பூசத் திருவிழா ஆகும். உலகிலுள்ள அனைத்து முருகன் கோவில்களிலும் இத்திருவிழா மிகவும் பிரசித்தியானது.

சித்திரைத் திருவிழா

சித்திரைத் திருவிழா இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் ஆண்டுப்பிறப்பான சித்திரை மாதத்தில் பௌர்ணமிக்கு முன்னதாக பத்து நாட்கள் கொண்டாடப்படும் விழாவாகும். இது தமிழகம் மட்டுமின்றி, தமிழர்கள் வாழும் இடங்களிலும் கொண்டாடப்படுகிறது.

ஆடித் திருவிழா

கார்த்திகை தீப நாளன்று, மின்னொளியில் ஜொலிக்கும் அண்ணாமலையார் கோவில் தமிழகத்திலும், அதனைச் சுற்றியிருக்கும் மாநிலங்களில் வீற்றிருக்கும் பெண் தெய்வமான மாரியம்மனுக்கு ஆடி மாதத்தில் திருவிழா கொண்டாடப்படும். இம்மாதத்தில், பெண்கள்

மாரியம்மனுக்கு விரதமிருந்தும், தீ மிதித்தும், அம்மனுக்கு கூழ் வார்த்தும் தங்களது நேர்த்திக்கடனை செலுத்துவர்.

கார்த்திகை தீபத் திருவிழா

கார்த்திகை தீபத் திருவிழா ஆண்டு தோறும் 10 நாட்கள் வெகு சிறப்பாக நடைபெறுவது வழக்கம். கார்த்திகைத் தீபத் திருவிழா அன்று மாலை, குன்றுகளைக் கொண்ட அனைத்து சிவ மற்றும் முருகர் கோவில்களில் அகண்ட கார்த்திகை தீபம் ஏற்றப்படும். இத்திருவிழா,திருவண்ணாமலையில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. மேலும், தமிழகத்தின் தென்மாவட்டங்களிலுள்ள (குன்றுகள் அல்லாத) சைவசமயம் மற்றும் வைணவ தலங்களில், பெரிய கார்த்திகை நாளன்று சொக்கப்பனை கொளுத்தப்படும்.

திருஓணம்

ஐப்பசி திருவோண நட்சத்திரத்தில் கொண்டாடப்படுவது ஓணம். சங்ககால ஏடுகளில் விஷ்ணுவின் பிறந்தநாளாகவும் வாமணன் அவதரித்ததும் அன்று தான் எனவும் குறிப்புகள் உள்ளன. பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றான மதுரைகாஞ்சியில்பாண்டிய மக்கள் பத்து நாட்களாக எவ்வாறு கொண்டாடினார்கள் என மாங்குடி மருதனார் விவரிக்கிறார்.

‘’கணம் கொள் அவுணர் கடந்த பொலம் தார்
மாயோன் மேய ஓண நன் நாள்
கோணம் தின்ற வடு வாழ் முகத்த

சாணம் தின்ற சமம் தாங்கு தடக்கை
மறம் கொள் சேரி மாறுபொரு செருவின்
மாறாது உற்ற வடு படு நெற்றி
சுரும்பார் கண்ணி பெரும் புகல் மறவர்
கடு களிறு ஓட்டலின் காணுநர் இட்ட
நெடுகரை காழகம் நிலம் பரல் உறுப்ப
கடுங்கள் தேறல் மகிழ் சிறந்து திரிதர..."

- மதுரைக் காஞ்சி (அடிகள் 590 முதல் 599 வரை)

நாலாயிர திவ்யபிரபந்ததில் பெரியாழ்வார் பரம்பரையாக திருமாலுக்கு தொண்டுசெய்வதையும் திருஓண நன்னாளில் நாரசிம்ம அவதாரமெடுத்து இரணியனை அழித்தவனை நம் துன்பங்கள் போக பல்லாண்டு வாழ்த்துவமே

''எந்தை தந்தை தந்தைதம் மூத்தப்பன் ஏழ்படி கால்தொடங்கி

வந்து வழிவழி ஆட்செய்கின் றோம்திரு வோணத் திருவிழவில்

அந்தியம் போதி லரியுரு வாகி அரியை யழித்தவனை

பந்தனை தீரப்பல் லாண்டுபல் லாயிரத் தாண்டென்று பாடுதமே"

- பெரியாழ்வார் திருமொழி 6

தேவாரத்த்தில் சம்பந்தர் ஓணம் கபாலிசரத்தில் (மயிலை) எவ்வாறு கொண்டாடப்பட்டது என்று விளக்குகிறார்

''மைப்பயந்த ஒண்கண் மடநல்லார் மாமயிலைக்

கைப்பயந்த நீற்றான் கபாலீச்சரம் அமர்ந்தான்

ஐப்பசி ஓண விழாவும் அருந்தவர்கள்

துய்ப்பனவும் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்"

- திருஞானசம்பந்தர், திருமறை 2, பதிகம் 47

இன்று அத்திருவிழா தென் தமிழகத்திலும் கோவில்களோடும் நின்றுவிட்டது. பாண்டியன் ஆட்சி செய்த கேரளத்தில் ஓணம் சிறப்பாக கொண்டாடப்படுகிறது.

ஹோலி பண்டிகை

ஹோலி அல்லது ரங்கபஞ்சமி என்று அழைக்கப்படும் பண்டிகை இந்து மதத்தின் பிரபலமான வசந்த காலப் பண்டிகையாகும். இந்தப் பண்டிகை இந்தியா, நேபாளம், வங்கதேசம், போன்ற நாடுகளிலும் சூரிநாம், கயானா, தென்னாப்பிரிக்கா, டிரினிடேட், இங்கிலாந்து, மொரீசியஸ் மற்றும் ஃபிஜி போன்ற இந்து மக்கள் அதிகம் வாழும் நாடுகளிலும் பரவலாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. இந்தியாவின் மேற்கு வங்காளம் மற்றும் வங்கதேசம் ஆகியவற்றில் டோல்யாத்திரை (டௌல் ஜாத்ரா) அல்லது வசந்த-உற்சவம் ("வசந்தகாலத் திருவிழா") என அழைக்கப்படுகின்றது.

பெரும்பாலும் பிரஜ் சமூகத்தினரால் கடவுள் கிருஷ்ணனுடன் தொடர்புடைய மதுரா, விருந்தாவன், நந்தகோன் மற்றும் பர்சனா நகரங்களில் ஹோலி சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஹோலிப் பண்டிகை காலத்தில் அவை நடைபெறும் 16 நாட்களும் இந்த நகரங்கள் சுற்றுலாத் தலங்களாக இருக்கும்

கோயில் வழிபாட்டில் கடைபிடிக்க வேண்டிய விதிகள்

வழிபாட்டு முறைகளில், ஆலயத்தில் நாம் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்தால்தானே பலன் கிடைக்கும். கோயிலுக்குள் என்ன செய்யலாம், என்ன செய்யக்கூடாது என்பது பற்றி விவரிக்கிறார் பிரபல ஆன்மிக சொற்பொழிவாளர் கவிதா ஜவகர்.

"நாம் சந்தோஷம் நிறைந்த அமைதியான வாழ்வைப் பெறுவதற்காக, தினந்தோறும் ஆலயத்திற்கு வந்து தெய்வ தரிசனம் பெறுகிறோம். நம்மில் பலர் இறையருளைப் பெறும் ஆர்வத்தில், நம்மையும் அறியாமல் சாஸ்திரங்களின் விதிகளையே மீறவிடுகிறோம். இறைவன் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து இருக்கிறார். அவரை வழிபடும்போது இனியாவது சில விதிகளை நாம் பின்பற்றுவோம்.

கோயிலுக்குச் செல்லும் பொழுது

1. பிறப்பு, இறப்பு, தீட்டுக்களுடன் கோயிலுக்குள் செல்லக் கூடாது.
2. வெறும் கையுடன் கோயிலுக்குப் போகக்கூடாது. குறைந்த பட்சம் பூக்களையாவது கொண்டு செல்ல வேண்டும்.
3. குளிக்காமல் கோயிலுக்குள் செல்லக் கூடாது.
4. சோம்பல் முறித்தல், தலை சிக்கெடுத்தல், தலை விரித்துப் போட்டுக்கொண்டு செல்லுதல் நிச்சயம் கூடாது.

5. கோயில் அருகில் சென்றதும், கோபுரத்தின் அருகே நின்று, ஆண்கள் அனைவரும் இரண்டு கைகளையும் தலைக்கு மேல் உயர்த்திக் கும்பிட வேண்டும்.

6. பெண்கள் தங்கள் இரண்டு கைகளையும் நெஞ்சோடு வைத்துக் கும்பிட்டாலே போதும்.

7. கைலி, தலையில் தொப்பி, முண்டாசு அணிந்துகொண்டு செல்லக்கூடாது.

8. கவர்ச்சியான ஆடைகள், ஈர துணி, ஓராடை மற்றும் அரைகுறை ஆடைகளுடன் கோயிலுக்குள் செல்லக்கூடாது.

9. பசுமடம் உள்ள கோயிலுக்குச் செல்லும்போது, வாழைப்பழம் அல்லது அகத்திக்கீரை கொண்டு செல்வது சிறப்பு.

கோயிலுக்குள் இருக்கும்பொழுது

1. தீபம் ஏற்றி வழிபடுவது சிறப்பு.

2. . நமது வேண்டுதல்களை நினைத்து, 48 நாட்கள் (ஒரு மண்டலம்) தொடர்ந்து விளக்கேற்றி வழிபாடு செய்தால், நினைத்தது நிறைவேறும்.

3. சிவன் கோயில் என்றால் மூன்று, ஐந்து, ஏழு என எண்ணிக்கையில் வலம் வருவது சிறப்பு.

4. சிவன் கோயில் என்றால், நந்தி பகவானை வழிபட்ட பின்னரே, சிவபெருமானை வழிபட வேண்டும்.

5. விநாயகரை இரு கைகளால், தலையில் குட்டிக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் போட்டு வணங்கி வழிபட வேண்டும்.

6. இறைவனிடம் நம்மையே முழுமையாக அர்ப்பணிக்கும் வண்ணம், ஆண்கள் தரையில் விழுந்து வணங்க வேண்டும்.

7. பெண்கள் அனைவரும், பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் முறையில், தலை மற்றும் இரண்டு முழங்கால்களையும் தரையில் படும்படியாக இறைவனை வணங்கி வழிபட வேண்டும்.

8. கோயிலின் உள்ளே உள்ள மற்ற சன்னதிகளை காட்டிலும், கொடி மரத்தின் அருகில் மட்டுமே விழுந்து கும்பிட வேண்டும்.

9. விக்கிரகங்களைத் தொட்டு வணங்கக் கூடாது.

10. சன்னதியின் முன்போ, மற்ற நபர்களிடமோ கைகளைத் தட்டிக் வணங்கக் கூடாது.

11. ஒவ்வொரு சன்னதிக்கும் ஏற்றத் துதி பாடல்கள் பாடி வழிபடுவது சிறப்பு.

12. மந்திரங்கள் மற்றும் துதி பாடல் தெரியாதவர்கள், அந்தச் சன்னதியில் உள்ள தெய்வத்தின் பெயரைச் சொல்லி ஓம் (கணபதியே) போற்றி என்று கூறலாம்.

13. நமது கரங்களை, நமது இதயத்திற்கு அருகில் மார்பிற்கு நேராக வைத்து, மந்திரங்களைச் சொல்லி மனதிற்குள்ளேயே வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும்.

14. நந்தியின் கழுத்தில் எந்த ரகசியமும் சொல்ல வேண்டும் என்ற கட்டாயம் கிடையாது.

15. பிரகாரம் வலம் வரும் பொழுது வேகமாக நடக்கக் கூடாது.

16. பலிபீடம்,நந்தி, கோபுரம் நிழலை மிதிக்கக் கூடாது.

17. நந்தி தேவருக்கும் சிவலிங்கத்திற்கும் இடையில் போகக் கூடாது.

18. கோயிலில் விபூதியோ குங்குமமோ கொடுத்தால், அவற்றை வலது கையால் மட்டுமே வாங்க வேண்டும்.

19. நடந்துகொண்டே நெற்றியில் விபூதி இடக்கூடாது.

20. கோயிலுக்குள் உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமரக் கூடாது.

21. பலிபீடத்திற்கு உள்ளே சந்நிதியில் யாரையும் வணங்கக் கூடாது.

22. நம்முடைய பேச்சுக்களோ செயல்களோ அடுத்தவர்களுடைய வழிபாட்டையோ, தியானத்தையோ கெடுக்கக் கூடாது.

23. கோயில் உள்ளே உரக்கப் பேசுதல் கூடாது.

24. வீண் வார்த்தைகளும், தகாத சொற்களும் பேசுதல் கூடாது.

25. வெற்றிலை பாக்கு போடுதல், பொடிபோடுதல் நிச்சயம் கூடாது.

26. கோயிலுக்குள் முக்கியமாக பூஜை நேரத்தில் புகைப்படம் எடுக்கக் கூடாது.

27. கோயில் உள்ளே செல்போன் பேசுதல் கட்டாயம் கூடாது. அணைத்து வைப்பது அனைவருக்கும் சிறப்பு.

தரிசனத்திற்கு முன்னும்.. பின்னும்

1. கோவிலை வேகமாக வலம் வருதல் கூடாது.
2. தோளில் துண்டுடன் தரிசனம் செய்யக் கூடாது.
3. தரிசனம் செய்த பின், பின்னால் சிறிது தூரம் நடந்து, பின்னர் திரும்ப வேண்டும்.
4. கோயிலுக்குள் உறங்கக் கூடாது.
5. கோயிலில் இருந்து வீட்டிற்குக் கிளம்புவதற்கு முன்பாக, கோயிலில் ஏதாவது ஒரு இடத்தில் சிறிது நேரம் அமர்ந்துவிட்டு பிறகுதான் செல்ல வேண்டும்.

கோயிலுக்கு வெளியே

1. கோயிலில் நுழையும் போதும், திரும்பி வரும் போதும் கோபுர தரிசனம் அவசியம்.
2. கோயிலுக்குள் நுழைந்தது முதல் வெளியே வரும் வரை நிதானமாக அவசரம் இன்றி, கடவுளை நமக்குள் உணர்ந்து மந்திரம் கூறி வழிபடுவது சிறப்பு.
3. கோயிலுக்குச் சென்று வந்தபின் வீட்டில் உடனடியாகக் கால்களைக் கழுவக் கூடாது. சிறிது நேரம் அமர்ந்த பிறகுதான் கழுவ வேண்டும்
4. ஸ்தல விருட்சங்களை இரவில் வழிபடக் கூடாது.
5. அஷ்டமி, நவமி, அமாவாசை, பௌர்ணமி, மாத பிறப்பு, சோமவரம், பிரதோஷம், சதுர்த்தி, இந்த தினங்களில் வில்வம் பறிக்கக் கூடாது. இதற்கு முதல் நாள் மாலையிலேயே பறித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.
6. கோயில் சொத்துக்களை எவ்விதத்திலும் அபகரிக்கவோ அனுபவிக்கவோ கூடாது.
7. கோயிலுக்குச் சென்று வந்ததும், குறைந்த பட்சம் ஒருவருக்காவது தானம் செய்ய வேண்டும்.
8. கோயிலுக்கு வரும்பொழுதும், திரும்பிச் செலும்பொழுதும், நமது மனதில் உள்ள அனைத்து விதமான தீய எண்ணங்களையும் முழுவதுமாக அழித்து விட வேண்டும். எந்த கறை படிந்த எண்ணங்களும் நமது மனதில் இருக்கக்கூடாது.
9. கோயிலில் இருந்து நேராக நாம், வீட்டிற்குத்தான் செல்ல வேண்டும்".

இந்து சமய அறநிலையத் துறை

இந்து சமய அறநிலையத் துறை தமிழ்நாட்டில் இந்து சமய திருக்கோயில்களின் வளர்ச்சிக்காகத் தனித்துறை ஒன்று தமிழ்நாடு அரசால் அமைக்கப்பட்டு 1 சனவரி 1960 முதல் செயல்பட்டு வருகிறது. இத்துறைக்கு, மாநில அளவில் ஒரு செயலகம் தலைமைச் செயலகத்தில் உள்ளது. மேலும் தமிழகத்தில் கோவில்களில் பராமரிப்பு, நிர்வாகப் பணிகளை மேற்கொள்ள வசதியாக, இந்து சமய அறநிலையத்துறை சேலம், கோவை, திருநெல்வேலி, மதுரை, சென்னை, விழுப்புரம், தஞ்சாவூர், திருச்சி, சிவகங்கை, மயிலாடுதுறை என, 10 மண்டலங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசுக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள கோயில்களின் நிர்வகத்துடன் அரசின் யானைகள் புத்துணர்வு முகாம், அன்னதானத் திட்டம் போன்ற பணிகளையும் இத்துறை செய்கிறது.

பணிகள்

இந்து சமய திருக்கோயில்களின் வீடுகள், நிலங்கள், கடைகள் மற்றும் காலி இடங்கள் வாடகை நிர்ணயம் செய்தல் மற்றும் திருக்கோயில்களின் நிர்வாகம் முதலியன.

கோயில் பராமரிப்பு, கோயில் சொத்துகளைப் பாதுகாத்தல், பக்தர்களுக்குத் தேவையான வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தல் ஆகியவையும் இந்து சமய அறநிலையத் துறையின் கடமை.

இத்துறையின் சார்பில் 2003 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆண்டுதோறும் தமிழகத்தில் உள்ள கோவில்கள் மற்றும் மடங்களைச் சேர்ந்த யானைகளுக்குப் புத்துணர்வு அளிக்கும் வகையில் நல வாழ்வு முகாம் நடத்தப்படுகிறது.

கட்டுப்பாட்டில் உள்ள நிறுவனங்கள்

தமிழக அரசின் நிதிநிலையறிக்கை கூட்டத்தொடரில் மானியக்கோரிக்கை 47ல் 2019-2020 கொள்கை விளக்ககுறிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ள விபரங்களின் படி, தமிழகத்தில் இந்து சமய அறநிலையத்துறையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள இந்து சமய மற்றும் சமண சமய நிறுவனங்கள்.

எண்	**நிறுவனத்தின் வகை**	**எண்ணிக்கை**
1	*திருக்கோயில்கள்*	*36,612*
2	*திருமடங்கள்*	*56*
3	*திருமடத்துடன் இணையாத திருக்கோயில்கள்*	*57*
4	*குறிப்பிட்ட அறக்கட்டளைகள்*	*1721*
5	*அறக்கட்டளைகள்*	*189*
6	*சமணத் திருக்கோயில்கள்*	*17*
	கூடுதல்	*38652*

இவற்றின் பெயர்களில் 2 நூற்று 4 ஆயிரம் ஏக்கர் நன்செய் நிலங்களும், 2 நூற்று 53 ஆயிரம் ஏக்கர் புன்செய் நிலங்களும், 21 ஆயிரம் ஏக்கர் மானாவரி நிலங்களும், சேர்த்து நாநூற்று 78 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலங்களும், 22,600 கட்டிடங்களும், 33,665 மனைகளும் உள்ளன. இந்த நிலங்கள், கட்டிடங்கள், மனைப்பிரிவுகளில் உள்ளவர்கள் அறநிலையத்துறை தீர்மானித்த வாடகை, குத்தகையை செலுத்தி வருகின்றனர். இதுபோக வரன்முறைப்படுத்தாத மனைகளில் குடியிருப்பவர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் உள்ளனர். 33,665 மனைகளில் மட்டும் 5 நூறாயிரத்திற்கும் அதிகமான குடும்பங்கள் உள்ளனர்.

நிறுவனங்களின் வகைப்பாடு

எண்.	சமய நிறுவனங்கள்	வகைப்பாடு	
	நிறுவனத்தின் ஆண்டு வருமானம்	நிறுவனங்கள் எண்ணிக்கை	நிறுவனங்களின் சதவீதம்
1.	பட்டியலைச் சாராத நிறுவனங்கள் சட்டப்பிரிவு-49(1) ரூ.10,000%-க்கு குறைவாக	34,099	88.2
2.	பட்டியலைச் சார்ந்த நிறுவனங்கள்சட்டப்பிரிவு-46(i) ரூ.10,000%-லிருந்து ரூ.2,00,000%-வரை	3,550	9.2
3.	சட்டப்பிரிவு-46(ii) ரூ.2,00,000%-லிருந்து ரூ.10,00,000%-வரை	672	1.8
4.	சட்டப்பிரிவு-46(iii) ரூ.10,00,000%-மும் அதற்கு மேலும்	331	0.8
	கூடுதல்	38652	100

வரலாறு

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி 1810, 1817 ஆம் ஆண்டுகளின் சட்டம் இயற்றி இந்துக் கோயில்களின் நிர்வாகத்தில் நுழைந்தது. பின்னர் கிறித்தவ மிசினரிகளின் எதிர்ப்பால் 1841 முதல் 1862 வரை கோவில் நிர்வாகத்தில் அரசு விலகிக் கொண்டது. அரசின் கண்காணிப்பிலிருந்து கோயில்கள் விடுபட்டதும், நாணயம் இல்லாத அறங்காவலர்கள் கோயில் நிதி, நகைகளை தன் வசப்படுத்தினர். கோயில் நிலங்களை குறைந்த விலைக்கு குத்தகைக்கு விடுதல், விற்றல் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டனர். மேலும் நிலையான நிதி ஆதாரமில்லாமல் பல கோயில்களில் பூசைகள் நிறுத்தப்பட்டன.

இதன்பிறகு வழிபாட்டிடங்களில் ஊழல் அதிகரித்ததாகக் கூறி, 1863 ஆம் ஆண்டு அறநிலையச் சட்டம் போடப்பட்டு, இஸ்லாமிய வழிபாட்டுத் தலங்கள் உட்பட இந்து சமயக் கோயில் நிர்வாகத்தில் அரசு தலையிடத் தொடங்கியது. சென்னை மாகாணத்திலிருந்த நீதிக்கட்சி அரசு காலத்தில் திருக்கோயில்கள் மற்றும் இந்து சமய நிறுவனங்களை மேலாண்மை செய்வதற்காக 1925 ஆம் ஆண்டு இந்து சமய அறநிலைய வாரியம் அமைக்கப்பட்டது. சில மாற்றங்களுடன் 1926 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 17 இல் மதராசு இந்து சமயம் மற்றும் அறநிலையச் சட்டம் 1927 உருவானது. இதன்படி ஒரு தலைவரையும் மூன்று உறுப்பினர்களையும் கொண்டதாக வாரியம் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாரியத்தின் கீழ் நிர்வாக அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

இந்திய விடுதலைக்குப் பின்னர், ஓய்வுபெற்ற நீதிமன்ற நீதிபதி பி. வெங்கட்ரமணராவ் நாயுடு தலைமையில் ஆறு நபர்கள் கொண்ட குழுவின் அறிக்கையின்படி மதராசு இந்து சமயம் மற்றும் அறநிலையச் சட்டம் 1959 நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன்மூலம் அறநிலைய வாரியங்கள் மாற்றப்பட்டு அறநிலையத் துறை உருவானது. இதன்படி, அறங்காவலர்களால் இயற்றப்படும் தீர்மானங்களுக்கு அரசால் நியமனம் செய்யப்பட்ட நிர்வாக அதிகாரிகள் அனுமதியைப் பெற்று நடைமுறைப்படுத்துவார்கள்.

இந்து அறநிலையத்துறை அரசாணையின் (எண்.25 2008) படி தமிழகத்தில் உள்ள திருக்கோயில் நிலங்களை விற்கவோ, நீண்ட கால குத்தகைக்கு விடவோ தடை உள்ளது.ஆனால் இந்தத் தடையை விலக்கி வணிக நிறுவனங்களுக்கும் அறக்கட்டளைகளுக்கும் நீண்டகாலக் குத்தகைக்கு விட இந்து அறநிலையத்துறை தமிழக அரசுக்கு 2010 ஆம் ஆண்டு பரிந்துரைத்தது. இச்செயல் விமர்சிக்கப்பட்டது.

நிர்வாக அமைப்பு

இந்து சமய அறநிலையத் துறையின் ஆணையராக இந்திய ஆட்சிப் பணி அலுவலர் உள்ளார். ஆணையருக்கு உதவியாகத் துறையின் தலைமை அலுவலகத்தில் 3 கூடுதல் ஆணையர்கள், 4 இணை ஆணையர்கள், 2 உதவி ஆணையாளர்கள் செயல்படுகின்றனர். இத்துறை நடத்தும் திருக்கோயில் திங்களிதழை நடத்த ஆசிரியர் ஒருவர் உள்ளார். மேலும் இத்துறையில் சார்நிலை அலுவலர்கள், செயல் அலுவலர்கள், அயல்பணி அலுவலர்கள், அலுவலக உதவியாளர்கள், காவலர்கள், சுகாதார பணியாளர்கள் உள்ளடங்கிய 2409 அங்கீகிரிக்கப்பட்ட பணியிடங்கள் உள்ளன. தற்போது இத்துறையில் 1336 மட்டுமே பணியாளர்கள் உள்ளனர்.

மண்டலம் மற்றும் கோட்ட ஆணையாளர்கள்

தமிழக அறநிலையத்துறையின் நிர்வாகத்தை மேற்கொள்ள தமிழ்நாட்டில் 11 மண்டல இணை ஆணையர்களும், 28 கோட்ட உதவி ஆணையாளர்களும் உள்ளனர்.

செயல் அலுவலர்கள்

கோயில்களின் அன்றாட நேரடி நிர்வாகத்தை மேற்கொள்ள செயல் அலுவலர் பதவியில் 11 இணை ஆணையாளர்கள், 9 துணை ஆணையாளர்கள், 27 உதவி ஆணையாளர்கள், மற்றும் செயல் அலுவலர் நிலை-1 பதவியில் 66 பேரும், செயல் அலுவலர் நிலை-2 பதவியில் 112 பேரும், செயல் அலுவலர் நிலை-3 பதவியில் 250 பேரும், செயல் அலுவலர் நிலை-4 பதவியில் 154 பேரும் உள்ளனர்.

நகை சரிபார்ப்பு அலுவலர்கள்

தங்கம், வெள்ளி மற்றும் வைர நகைகள் மற்றும் பிற விலையுயர்ந்த பொருட்களை மதிப்பீடு செய்வதற்காகச் சென்னை தலைமையிடத்தில் இணை ஆணையர் நிலையில் ஒரு நகை சரிபார்ப்பு அலுவலரும், ஏழு இணை ஆணையர் மண்டலங்களுக்கு ஒரு துணை ஆணையர் நிலையில் 6 நகை சரிபார்ப்பு அலுவலர்களும், நான்கு இணை ஆணையர் மண்டலங்களுக்கு, ஒரு உதவி ஆணையர் நிலையில் 4 நகை சரிபார்ப்பு அலுவலர்களும் உள்ளனர்.

தணிக்கை

இந்து சமய அறநிலயத்துறையின் கணக்குகளைத் தணிக்கை செய்ய தலைமைத் தணிக்கை அலுவலருக்கு உதவியாக இரண்டு துணைத் தலைமைத் தணிக்கை அலுவலர்கள், 18 மண்டலத் தணிக்கை அலுவலர்கள், 28 உதவித் தணிக்கை அலுவலர்கள் பணிபுரிகின்றனர். மேலும் இணை ஆணையர்ஃசெயல் அலுவலர்கள் உள்ள எட்டு திருக்கோயில்களில் 8 மண்டலத் தணிக்கை அலுவலர்கள், முதுநிலை கணக்கு அலுவலர்களாகப் பணிபுரிகின்றனர்.

அறங்காவலர் குழு

இந்து சமய மற்றும் அறநிலைக் கொடைகள் சட்டத்தின் கீழ், இந்து சமயத் திருக்கோயில்களின் நிர்வாகத்தை மேலாண்மை செய்திட, பரம்பரை அறங்காவலர்கள் குழு, பரம்பரை அல்லாத அறங்காவலர்கள் குழு என்று இரு வழிகளிலான அறங்காவலர் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பரம்பரை அறங்காவலர் நிர்வாகத்தின் கீழான திருக்கோயில்களில், அத்திருக்கோயிலைத் தொடக்கக் காலத்திலிருந்து நிர்வாகம் செய்து வந்த பரம்பரையினர் குடும்பத்தினரிலிருந்து அறங்காவலர்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டு, அக்குழுவின் வழியாகத் திருக்கோயில் நிர்வாகம் மேலாண்மை செய்யப்படுகிறது. இத்திருக்கோயில்களில் குறிப்பிட்ட திருக்கோயிலின் நிர்வாகத்திலிருந்த பரம்பரையினர் தவிர்த்து, பிறர் அறங்காவலர்களாக நியமிக்கப்படுவதில்லை.

பரம்பரை நிர்வாகத்தில் இல்லாத ஒவ்வொரு திருக்கோயிலுக்கும், பரம்பரை அல்லாத அறங்காவலர்கள் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இப்படி அமைக்கப்படும் ஒவ்வொரு அறங்காவலர் குழுவிலும், மூன்று அறங்காவலர்களுக்குக் குறையாமலும், ஐந்து அறங்காவலர்களுக்கு அதிகமில்லாமலும் உறுப்பினர்கள் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்த அறங்காவலர் குழுவில் பெண் உறுப்பினர் ஒருவரும், ஆதிதிராவிடர் அல்லது பழங்குடியினர் வகுப்பைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் ஒருவரும் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்றும், இக்குழுவின் பதவிக்காலம் இரண்டாண்டுகள் என்றும் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நிலம் கையகப்படுத்தல்

திருக்கோயில் நிலங்கள் சமத்துவபுரம் அமைக்க, பேருந்து நிலையம் அமைக்க, தேசிய நெடுஞ்சாலை விரிவாக்கப் பணிகளுக்காக என்று பலவிதங்களில் கையகப்படுத்தப்படுகின்றது.

நில மீட்பு நடவடிக்கைகள்

நாகர்கோயிலில் திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயில் நிலம் நாகர்கோயில் பார்வதிபுரம் கே.பி.சாலையில் தனிநபரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு விற்கத் திட்டமிடப்பட்டிருந்த திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயிலுக்குச் சொந்தமான 10 செண்ட் நிலம் 2014 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் கன்னியாகுமரி மாவட்ட திருக்கோயில்களின் இணை ஆணையர் தலைமையில் மீட்கப்பட்டு 'கோயில் நிலம்' என்ற அறிவிப்புப் பலகை வைக்கப்பட்டது.

கோயில் நிலங்களுக்கு பட்டா வழங்கும் திட்டம்

இந்து சமய அறநிலையத் துறையின் கீழுள்ள சுமார் 4 லட்சத்து 78 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலங்களிலும், 22600 கட்டடங்களிலும், 33665 மனைகளும் உள்ளன. இந்த நிலங்கள், கட்டடங்கள், மனைப்பிரிவுகளில் உள்ளவர்கள் அறநிலையத்துறை தீர்மானித்த வாடகை, குத்தகையைச் செலுத்தி வருகின்றனர். இதுபோக வரன்முறைப்படுத்தாத மனைகளில் குடியிருப்பவர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் உள்ளனர். 33665 மனைகளில் மட்டும் 5 லட்சத்திற்கும் அதிகமான குடும்பங்கள் உள்ளனர்.

அரசாணை 318

ஒவ்வொரு ஆண்டும் தமிழக அரசு குடிமனையும் பட்டாவும் வழங்குவதற்கு பட்ஜெட் கூட்டத் தொடரில் சிறப்பு அரசாணை வெளியிடும். அந்த வகையில் 2019ஆம் ஆண்டு 30.8.2019 அன்று அரசாணை 318 வெளியிடப்பட்டது.

அதன் சாராம்சங்கள்

ஆட்சேபணையற்ற அரசு புறம்போக்கு நிலங்களில் 5 ஆண்டுகளுக்கு மேல் குடியிருப்பவர்களுக்குச் சில நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு, வரன்முறைப்படுத்தி, தகுதியான பயனாளிகளுக்கு வீட்டுமனை பட்டா இலவசமாக வழங்குவது.

நீர்நிலைகள், கால்வாய்கள், சாலைகள் போன்ற ஆட்சேபகரமான இடங்களில் குடியிருப்பவர்களுக்கு மாற்று இடத்தைத் தேர்வு செய்து அவர்களுக்குப் பட்டா வழங்குவது.

கோவில் நிலங்களில் உள்ள குடியிருப்பு ஆக்ரமானங்கள் அதில் குடியிருக்கும் ஏழை குடும்பங்களின் நலன் கருதி விதிமுறைகளுக்குட்பட்டு, தகுதியான

நபர்களுக்குவீட்டுமனைப்பட்டா வழங்கி வரன்முறைப்படுத்த அந்த நிலங்களை உரிய வகையில் கையகப்படுத்தி நிலமதிப்பு நிர்ணயம் செய்வதற்கு அரசாணை (நிலை) எண் 200வழிகாட்டுதல்களின் அடிப்படையில் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதற்கான முன்மொழிவுடன் மாவட்ட வாரியாக நில உரிமை பெற்றுள்ள கோவில் வாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டு, இந்து சமய அறநிலையத்துறை ஆணையர் வாயிலாக அரசுக்கு அனுப்பி, அரசின் ஆணை பெற்று அதன் அடிப்படையில் வரன்முறைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

எதிர்ப்புகள்

அரசாணை வெளிவந்து சில நாட்களிலேயே, சேலம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ராதாகிருஷ்ணன் என்பவர் கோயில் இடத்திற்குப் பட்டா வழங்கும்வகையில் அரசாணை வெளியிட்டது தவறு, உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்புக்கு எதிரானது; எனவே அரசாணை 318-ஐ ரத்து செய்யவேண்டுமெனச் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்தார். அதைத் தொடர்ந்து உயர்நீதிமன்றம் அரசாணைக்கு 22.11.2019 அன்று தடைவிதித்து உத்தரவு பிறப்பித்தது .கோயில் நிலங்களில் ஆக்கிரமிப்புச் செய்து குடியிருப்போரிடமிருந்து உரிய தொகை பெற்றுக் கொண்டு தமிழ்நாடு அரசு பட்டா வழங்கும் திட்டத்தைச் சென்னை உயர் நீதிமன்றம் கடுமையாகக் கண்டித்துள்ளது. மேலும் தமிழகக் கோவில்களுக்குச் சொந்தமான 5 இலட்சம் ஏக்கர் விளைநிலம் இருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளதாகவும், குத்தகை பாக்கி 25 கோடி ரூபாய் வசூலிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் அரசு வழக்கறிஞர் சென்னை உயர்நீதிமன்றததில் தெரிவித்துள்ளார்.

2004ம் ஆண்டு உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பும் தமிழக அரசின் திட்டமும்

2004ம் ஆண்டு கோவில் இடம் விற்பனை தொடர்பான வழக்கை விசாரித்த உச்சநீதிமன்றம் தன்னுடைய தீர்ப்பில் கோவில் இடங்களை எக்காரணம் கொண்டும் இலவசமாக விற்கக்கூடாது எனவும், கோவில் இடங்களுக்கு ஏதாவது ஒரு தொகையைத் தீர்மானித்து அந்த விலைக்குத்தான் விற்கவேண்டுமென உத்தரவிட்டுள்ளது.

தமிழக அரசின் அரசாணை 318லும் கோவில் இடங்களில் குடியிருப்பவர்களுக்கு இலவசமாக பட்டா வழங்குவதாக எங்கும் தகுறிப்பிடவில்லை

மாறாக எந்தக் கோவில் பெயரில் இடம் உள்ளதோ அதை ஆய்வு செய்து அறநிலையத்துறை அதிகாரிகள் மூலம், வருவாய்த்துறை நில மதிப்பு நிர்ணயம் செய்வதற்கு அறநிலையத்துறை அரசாணை 200ஐ பின்பற்றி உரிய தொகையை அரசே செலுத்தியபிறகுதான் அந்த இடங்களைக் கையகப்படுத்திப் பயனாளிகளுக்கு வழங்கவுள்ளது. (கிராமப்புறங்களில் 3 சென்ட், நகரங்களில் 1.5 சென்ட்)

இறையிலி

இறையிலி என்னும் சொல் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் பரவலாகக் காணப்படும் சொற்களில் ஒன்று. போர்வீரர், புலவர் முதலானோரைப் பாராட்டி அரசன் தன் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட நிலத்தை வழங்குவது உண்டு. அப்போது அது முற்றுட்டாகவோ இறையிலியாகவோ வழங்கப்படும். இறையிலி என்றால் நிலம் பெற்றவர் அந்த நிலத்துக்கு வரி செலுத்தவேண்டியது இல்லை. நிலம் அவருக்கு உடைமை அன்று. அந்த நிலத்தை அவர் விற்கவோ, ஒற்றிக்கு வைக்கவோ இயலாது. பயிர் செய்து பலனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். கோயில்களின் பராமரிப்பிற்காக வழங்கப்பட்ட நிலங்கள், பார்ப்பனர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்கள் (பிரம்மதேயம்) ஆகியனவும் இவ்வகையில் (வரி செலுத்துவதிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்ட) அடங்கும்.

இறையிலி நிலம்

இறைவன் கோயிலுக்கு அளிக்கப்படும் கொடை இறையிலி என அழைக்கப்பட்டது.சிவன் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட இறையிலி தேவதானம் என அழைக்கப்பெற்று திருமால் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட இறையிலிக்கு திருவிடையாட்டம் என்று பெயர்.சைன,பௌத்த கோயில்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட கொடை பள்ளிச்சந்தம் என அழைக்கப்பட்டது.அந்தணர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது பிரமதேயம்;பட்டவிருத்தி எனவும்,மடங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது மடப்புறம் எனவும் புலவர்களுக்கு முற்றூட்டும்,சோதிடர்களுக்கு கணிமுற்றூட்டும் எனவும் கொடைகள் அழைக்கப்பட்டன.

தொகுப்புரை

மக்கள் ஒன்றுகூடிக் கொண்டாடுவது திருவிழா. இதனைக் கோவில் அறக்கட்டளை ஏற்பாடு செய்கின்றன. ஆண்டுதோறும் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் திருவிழா கொண்டாடப்படுகின்றது. திருவிழாக்களில் பல்வேறு விதிமுறைகள் கடைபிடிக்கப் பெறுகின்றன. நிர்வாகத்தினரால் பிறப்பிக்கப்படும் கட்டளைகள் அனைத்தும் ஊர் மக்களால் கடை பிடிக்கப்பெறுகின்றன. இந்து சமய மற்றும் அறநிலைக் கொடைகள் சட்டத்தின் கீழ் இந்து சமயத் திருக்கோவில்களின் நிர்வாகத்தை மேலாண்மை செய்திட பரம்பரை அறங்காவலர் குருக்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இறைவன் கோயிலுக்கு அளிக்கப்படும் கொடை இறையிலி என அழைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு கோவில்களின் நிர்வாகத்தால் பல விதிமுறைகள் கடைபிடிக்கப்பட்டு திருவிழாக்கள் கொண்டாடப்படுவது தமிழ்ப் பண்பாட்டை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பயிற்சி வினாக்கள்

சிறு வினாக்கள்

1. திருவிழா - குறிப்பு வரைக.

2. தமிழக அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள கோயில் எத்தனை?

3. அறங்காவலர் குழு – குறிப்பெழுதுக .

4.இறையிலி நிலம் – சிறுகுறிப்பெழுதுக .

குறு வினாக்கள்

1. கோவில் அறக்கட்டளையின் நோக்கங்கள் விளக்குக .

2. கோயில் நிர்வாக அமைப்பு முறையை எழு துக.

நெடு வினாக்கள்

1. இந்து மதத் திருவிழாக்கள் குறித்து ஆராய்க .

2.தேர்த்திருவிழா நடைபெறும் கோவில்களை விளக்குக .

3. கோயில் வழிபாட்டில் கடைபிடிக்க வேண்டிய விதிகளை ஆராய்க .

4. அறங்காவலர் குழுவின் பணிகளை விவரிக்க .

அலகு – 5

பாட நோக்கம்

கோயில் நிர்வாகம் சார்ந்த செயல்பாடுகளைத் தெரிவித்தல், சிலைகளைப் பாதுகாத்தல். வழிபாட்டு வேறுபாடுகளைக் கற்பித்தல்.

கோயில்

கோயில் அல்லது கோவில் (பொருள்: கடவுளின் குடியிருப்பு என்பது திராவிடக் கட்டிடக்கலை கொண்ட இந்து கோவிலின் தனித்துவமான பாணிக்கான தமிழ்ச் சொல். கோயில் மற்றும் கோவில் ஆகிய சொற்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியில், கோவில் என்பது தமிழ் இலக்கணப்படி சரியான சொல் என்று அறிஞர் சிலரால் கூறப்படுகிறது. சமகால தமிழில், "வழிபாட்டிடம்" என்பதைக் குறிக்க 'கோவில் ' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அண்மைய உரைகளில், கோவில் பல இந்துக்களால் ஆலயம், தேவஸ்தானம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் துறவி வள்ளலாரின் பக்தர்கள் பயன்படுத்தும் மற்றொரு சொல் அம்பலம். மற்றொரு சொல் 'தளி' அதாவது கோயில் என்றும் பொருள்.

பெயர்

கோயில் அல்லது மந்திர் என்பது, கடவுளை வணங்குதல், வேள்விகள் நடத்துதல் போன்ற சமயம் சார்ந்த அல்லது ஆன்மீக நோக்கங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கட்டிடத்தைக் குறிக்கும். மிகப் பழைய காலத்தில் இருந்தே இந் நோக்கங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் உலகம் முழுவதிலும் இருந்து வந்துள்ளன. தமிழில் கோயில் என்னும் சொல் கோ + இல் எனும் இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையால் உருவானது. இங்கே கோ என்பது இறைவனையும், இல் என்பது இல்லம் அல்லது வீடு என்பதையும் குறிக்கும். எனவே கோயில் என்பது "இறைவன் வாழுமிடம்" என்னும் பொருள் தருகிறது. பொது வழக்கத்தில் கோயில் மற்றும் கோவில், என்ற இரு சொற்களும் உண்டு. தமிழ் இலக்கண விதிப்படி கோவில் என்றே வருகிறது.

மன்னர்கள் நிர்வாகத்தில் கோயில்கள்

இன்றைய தமிழகம் உள்ளிட்ட தென் மாநிலங்களில் மன்னர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து பல கோயில்கள் அரசு செலவில் கட்டப்பட்டவை. ஆயினும் பொதுமக்களின் பங்களிப்பும் உண்டென்பது கல்வெட்டுக்களின் கூற்று.

ஆலயங்கள் தந்த பலன்கள்: கோயில்களில் அந்தி விளக்கு, சந்தி விளக்கு, நந்தா விளக்கு என அனைத்தும் மன்னர் - மக்கள் கொடையால் சுடரொளி பரப்பின. அணையா விளக்கான ஒரு நந்தா விளக்கைப் பராமரிக்க 96 ஆடுகள் தானமாக வழங்கப்பட்டன. இவற்றை, கோயில்

சுற்றுவட்டாரக் கிராமங்களின் ஆடு மேய்ப்போரிடம் கொடுத்து, பதிலாக நாள்தோறும் ஒரு ஆழாக்கு நெய் பெற்றனர்.

இந்த விகிதத்தில் ஆயிரக்கணக்கான தீபங்களுக்காக விடப்பட்ட ஆடுகளும் அவற்றின் மேய்ப்பரும் பயனடைந்தனர் இந்த தீபங்களை ஏற்றும் பணி மேற்கொண்டுவரின் வாழ்வாதாரம் கோயிலின் கொடைவழி வந்ததே.

கோயிலுக்கு வரும் நெய், நெல், பழம், காய்கறி, பூ மாலை, அபிஷேகப் பொருள்களை அளக்கும், எண்ணும் பணியினாலும் எண்ணற்றோர் பலன் பெற்றனர்.

நெல்லை குத்தவும் தரம் பிரிக்கவும் நூற்றுக்கணக்கானோர் தேவைப்பட்டனர்.

கோயில் நந்தவனங்களைப் பராமரிக்க, பூக்களைப் பறிக்க, மலர் மாலைகளைத் தொடுக்க என பலரும் செயல்பட்டனர். தினமும் ஆறு வேளை பூஜைகள் நடந்தமையால் ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் கோயில் தானத்தால் பலன் பெற்றன.

வேலை வாய்ப்பு

கோயில் மூர்த்திகள் கொடி கம்பங்களுக்கான துணியை பற்பல குடும்பங்கள் நெய்தன. பொற்கொல்லர், தையல்காரர், ஆடையில் முத்துமணி உள்ளிட்ட விலை உயர்ந்த கற்களைப் பதிப்பவர், துப்புரவு பணி செய்பவர், காவல் காப்போர் என ஒரு சமுதாயமே பணியாற்றி பயனளித்தும் பெற்றும் வந்தது. கோயில் நிலங்களில் வேளாண்மை நடந்தது.

தானங்களை நிர்வகிப்பவர் கோயிலை அழகு படுத்துபவர், கோலமிடுபவர், மேளதாளம் வாசிப்பவர், பாட்டுப் பாடுபவர், நடனமாடுபவர் எனக் கலைஞர் பலரும் பணியாற்றினர். கோயில்களின் நாற்புற வாசல்களிலும் தண்ணீர் பந்தல்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

இதில் உள்ள பானைகளில் எந்நேரமும் தண்ணீரை நிரப்பி வைக்கவும் அருந்துவதற்கு எடுத்துக் கொடுக்கும் பணிகளிலும் பலர் அமர்த்தபட்டனர்.

இந்தப் பணிகள் அனைத்தும் செய்பவர்களைக் கண்காணிக்க மேற்பார்வையாளர்களும் உண்டு. பெரிய அளவில் மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பினைத் தந்த அமைப்பாக அன்றைய கோயில்கள் இருந்துள்ளன.

தானமாக வரும் பணம், தங்கம் போன்றவற்றைக் கிராம சபைகளுக்கும் மக்களுக்கும் தேவையான காலங்களில் வட்டிக்குக் கடன் உதவி செய்து நவீன கால வங்கிகள் போல செயல்பட்டன கோவில்கள். இயற்கைச் சீற்றங்களின் போது கிராமங்களின் மறுவாழ்வுக்காகவும் கோயில் சொத்துக்கள் பயன்பட்டன.

சிறுதெய்வம் என்று சொல்லும் பொழுதே பெருந்தெய்வம் என்ற ஒன்றும் இருப்பதாகக் கருத்து அமைவது தவிர்க்க இயலாததாகும். மனித சமூகத்தில் உயர்வு, தாழ்வு என்ற பாகுபாடு தோன்றி வளர்ந்துள்ளதைப் போலவே, மனிதப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் வழிபாட்டிலும் பெருந்தெய்வ வழிபாடு, சிறுதெய்வ வழிபாடு என்ற பாகுபாடு நிலவி வருகிறது. சமூகத்தின் அடித்தட்டு மக்களால் வழிபடப்படும் தெய்வங்கள் சிறுதெய்வங்களாகவும், மேல்தட்டு மக்களால் வழிபடப்படும் தெய்வங்கள் பெருந்தெய்வங்களாகவும் தனித்தனியே வணங்கப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் வீட்டுத்தெய்வ வழிபாடு, குலதெய்வ வழிபாடு, இனத்தெய்வ வழிபாடு, ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு மற்றும் வெகுசனத் தெய்வ வழிபாடு

பெண் தெய்வ வழிபாடு

ஆண் தெய்வ வழிபாடு என பல வகைகள் காணப்படுகின்றன. இந்த தெய்வ வழிபாட்டு முறையில் பொதுவான இலக்கணங்களோ, வரைமுறைகளோ வகுக்கப்படவில்லை. அவை காலம் காலமாக முன்னோர்களால் செய்யப்படுகின்ற சடங்குகளை அடிப்படையாக வைத்து பின்பற்றப்படுகின்றன. இந்த தெய்வங்களின் வழிபாடானது நாட்டார் மக்களின் நம்பிக்கை அடிப்படையிலும், அவர்கள் முன்னோர்கள் கற்று தந்த முறைப்படியும் நடக்கிறது.

பல்வேறு குலம், இனம், மொழி என்ற பாகுபாடுகள் இருப்பதால் எண்ணில் அடக்காத சடங்குகள் கொண்டதாக "சிறுதெய்வ வழிபாடு" காணப்படுகிறது.

இந்த சிறுதெய்வ வழிபாட்டோடு சடங்குகள் பல பின்பற்றப்படுகின்றன. குறிப்பாக பலியிடுதல், ஆணி செருப்பணிதல்,சூரைக் கொடுத்தல், கோழிக் குத்துதல் போன்ற சடங்குகள் சிறுதெய்வ வழிபாட்டிற்கு உரியன. இந்த சடங்குகளை பெருந்தெய்வ வழிபாட்டில் மக்கள் பின்பற்றுவதில்லை.

சங்க கால பழந்தமிழர்களின் வழிபாட்டில் பெருந்தெய்வம் - சிறுதெய்வம் என்ற வேறுபாட்டுணர்வுகள் தலையெடுக்கவில்லை. சமய நோக்கு, சமநோக்கு என்ற கொள்கையுடன் சிவன், திருமால், முருகன், இந்திரன். வருணன் என்ற பெருந்தெய்வங்களும், இயற்கை வழிபாடு, கொற்றவை வழிபாடு, நடுகல் வீரவணக்க வழிபாடு, காவல் தெய்வ வழிபாடு முதலான சிறு தெய்வ வழிபாட்டின் மரபுக் கூறுகளும் பழந்தமிழ் மக்களின் வழிபாட்டுணர்வுகளில் கலந்திருந்தன.

தற்காலத்தில் வழிபடுவோரின் பொருளாதார நிலைக்கேற்பத் தெய்வமும் கோயிலும் சிறப்புப் பெறும். ஒவ்வொரு சிறுதெய்வத்திற்கும் ஏதேனுமொரு தோற்றக்கதை வாய்மொழி மரபில் கதையாகவோ, பாடலாகவோ வழங்கிவரும்.

சிறுதெய்வக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் மரத்தடியிலும் குளம், கண்மாய்,ஏரி,ஆறு போன்ற நீர்நிலைகளுக்கு அருகிலுமே அமைந்திருக்கும். இக்கோயில்கள் கிழக்கும் வடக்கும் பார்த்து இருத்தல் வேண்டும் என்பது மரபு. நீங்கள் வழிபடச் செல்லும் கோயிலிலும் கூட இதனைப் பார்க்க முடியும்.

சிறுதெய்வங்களுக்குக் கோயில் எழுப்பி வழிபடும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் தோன்றியதே ஆகும். பெரும்பாலும் திறந்த வெளியில் மரத்தின் கீழேயே தெய்வமாகக் கருதி வழிபடத் தக்க கல், சூலாயுதம், வேல், அரிவாள், விளக்கு மாடம் போன்றவை இருக்கும். வேறு சில இடங்களில் பீடம் அமைக்கப்பட்டு மேற்கூறிய வழிபாட்டுப் பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். இதற்கு அடுத்த நிலையில் சிலைகள் (தெய்வச் சிலைகள், குதிரை, நாய்) உருவாக்கப்பட்டு அவை திறந்த வெளியிலோ கோயிலினுள்ளோ வைக்கப்பட்டிருக்கும். இக்கோயில்கள் கூடக் கூரை வேயப்பட்டதாக, சதுர வடிவிலோ வட்ட வடிவிலோ அமைந்திருக்கும். வட்ட வடிவமே தொன்மையான கோயில் அமைப்பாகும். வழிபடுவோரின் பொருளாதார நிலைக்கேற்பக் கோயில் அமைப்பும் தெய்வ உருவங்களும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும். பெண் தெய்வக் கோயில்களில் பச்சை, மஞ்சள் வண்ணங்களும் ஆண் தெய்வக் கோயில்களில் சிவப்பு, வெள்ளை வண்ணங்களும் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்படும்.

உருவ அமைப்பு

சிறுதெய்வங்கள் பலவற்றிற்கும் வழிபாட்டின் போது மட்டுமே புதிதாக உருவ வடிவங்கள் செய்யப்படுகின்றன. வழிபாடு முடிந்த நிலையில் அவற்றைச் சிதைத்துவிடும் வழக்கம் பல சிறுதெய்வக் கோயில்களில் காணப்படுகிறது. அம்மன் கோயில்களில் 'சக்திக் கரகமே' தெய்வ உருவமாகக் கருதி வழிபடப் படுகிறது. சிறுதெய்வங்களின் பெயரை மட்டுமே நினைவில் கொள்ள முடியுமே தவிர, அந்தத் தெய்வங்களுக்கான உருவங்களைக் கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்க முடியாது. அதையும் தாண்டி, சிறுதெய்வங்களுக்குச் சிலையெடுக்கப் பட்டிருந்தால் அவை பிரமாண்டமான உருவங்களைக் கொண்டிருக்கும். திறந்த வெளியில் குதிரையும் குதிரையின் மீது அமர்ந்திருக்கும் தெய்வமும் தனித்து, நின்றோ, அமர்ந்தோ இருக்கும்.

பெரிய உருவம், பிதுங்கிய நிலையில் உள்ள பெரிய கண்கள், கையில் சூலாயுதம், வேல், சாட்டை, கதாயுதம், அரிவாள், சிறியதும் பெரியதுமான பரிவாரத் தெய்வங்கள், வேட்டை நாய்கள் என்று பார்ப்போரைப் பயத்தில் ஆழ்த்துவனவாக அச்சம் ஊட்டுவனவாகக் காணப்படும். இரவு நேரங்களில் எளிதாகக் கோயிலின் பக்கம் சென்றுவிட முடியாது. ஆண் தெய்வங்கள் மட்டுமின்றிப் பெண் தெய்வங்களுக்கும் இத்தகைய பூதாகார வடிவம் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுவதுண்டு.

சிறுதெய்வங்கள் பெரும்பாலும் நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கை அடிப்படையிலேயே தோற்றம் பெறுகின்றன. சிறுதெய்வங்கள் எல்லாம் ஒரே முறையில் தோற்றம் பெறுவதில்லை.

அவை பல்வேறு காரண காரிய அடிப்படையில் பல்வேறு பின்புலத்தில் தோற்றம் கொள்கின்றன. சிறு தெய்வங்களின் தோற்ற முறைகளைக் கீழ்க்காணும் நான்கு வகைகளுக்குள் அடக்கலாம். அவை :

1) குறிப்பிட்ட ஊரில், குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தில் பிறந்து, இறந்ததன் அடிப்படையில் தோற்றம் பெறுதல்.

2) ஆற்றில் மிதந்து வந்த பெட்டிக்குள் இருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டுத் தோற்றம் பெற்றவை.

3) மக்கள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குப் புலம் பெயர்ந்த நிலையில் பூர்வீகத் தெய்வக் கோயிலில் இருந்து பிடிமண்ணாக எடுத்து வரப்பட்டுத் தோற்றம் பெற்றவை.

4) வேறு திசைகளிலிருந்து வந்து ஒருகுறிப்பிட்ட ஊர்மக்களை, வட்டார மக்களைப் பாதுகாத்ததன் வாயிலாகத் தோற்றம் பெற்றவை.

என்பனவாகும். இவ்வாறு தோற்றம் பெற்றவை ஆண் தெய்வங்களாகவோ பெண் தெய்வங்களாகவோ இருக்கும்.

சிறுதெய்வ வழிபாடு

சிறுதெய்வ வழிபாடு என்பது நாட்டார் தெய்வங்களை வழிபடும் முறையாகும். இந்த சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் வீட்டுத்தெய்வ வழிபாடு, குலதெய்வ வழிபாடு, இனதெய்வ வழிபாடு, ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு மற்றும் வெகுசனத் தெய்வ வழிபாடு எனப் பல வகைகள் காணப்படுகின்றன. இந்த தெய்வ வழிபாட்டு முறையில் பொதுவான இலக்கணங்களோ,

வரைமுறைகளோ வகுக்கப்படவில்லை. அவை காலம்காலமாக முன்னோர்களால் செய்யப்படுகின்றன சடங்குகளை அடிப்படையாக வைத்து பின்பற்றப்படுகின்றன. இந்த தெய்வங்களின் வழிபாடானது நாட்டார் மக்களின் நம்பிக்கை அடிப்படையிலும், அவர்கள் முன்னோர்கள் கற்றுத் தந்த முறைப்படியும் நடக்கிறது.

உலகின் தொன்மையான வழிபாடு இயற்கை வழிபாடாகவும், அதற்கு அடுத்தாக சிறுதெய்வ வழிபாடு இருப்பதாக முனைவர் து. தியாகராஜன் கூறுகிறார்.

சிறு தெய்வ வழிபாடு திட்டவட்டமான வரையறை இல்லாதது என்றும், நாட்டுப்புறத் தெய்வ வழிபாடெல்லாம் முன்னோர் வழிபட்ட வழியே நடைபெறுகின்றது என்றும் முனைவர் அ.ஜம்புலிங்கம் கூறுகிறார்.

வழிபாட்டு முறைகள்

இந்த சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் வீட்டுத்தெய்வ வழிபாடு, குலதெய்வ வழிபாடு, இனத்தெய்வ வழிபாடு, ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு மற்றும் வெகுசனத் தெய்வ வழிபாடு எனப் பல வகைகள் காணப்படுகின்றன.

வீட்டுத்தெய்வ வழிபாடு

நாட்டுப்புற மக்கள் தங்கள் வழிகாட்டியாக வாழ்ந்து மறைந்தவர்களையோ, இல்லை வீட்டில் இருந்த மூதாதையர்களையோ, விபத்தினால் இறந்த கன்னிப் பெண்களையோ வணங்கும் வழக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவ்வாறு வணங்கும் முறை வீட்டுத்தெய்வ வழிபாட்டு முறையாகும். இல்லுறைத் தெய்வம் என சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

குல தெய்வ வழிபாடு

நடுகல் வழிபாடே காலப்போக்கில் குலதெய்வம் வழிபாடாக மாறியது எனலாம். 'குலம்' என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மூதாதையரின் மரபில் தோன்றியதன் வாயிலாக ஒருவருக்கொருவர் உறவு கொண்டுள்ள குழுஅமைப்பு ஆகும். இரத்த உறவுடைய பங்காளிகள் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக கருதப்படுவர். தன் குலத்தின் முன்னோர்களில் சிறந்து விளங்கியவர்களையும்,குல மக்களுக்காக உயிர் தியாகம் செய்தவர்களையும் தெய்வமாக பாவித்து வணங்கி வழிப்பட்டனர். இவ்வழிபாடு ஒவ்வொரு குலத்திற்கும் மாறுபடும்.

இனத்தெய்வ வழிபாடு

பல்வேறு குழுவினைச் சார்ந்தவர்கள் ஒர் இனமாக நின்று வணங்கும் முறைக்கு இனத்தெய்வ வழிபாடு என்று பெயர்.

ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு

ஊரில் உள்ள மக்களை காக்கும் தெய்வங்களை வணங்கும் வழக்கத்திற்கு ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு என்று பெயர். பெரும்பாலும் காவல் தெய்வங்களே இந்த ஊர்த்தெய்வங்களாக வணங்கப்படுகிறார்கள்.

வெகுஜனத்தெய்வ வழிபாடு

சாதி, மதம், இனம் என்ற வேறுபாடுகளைக் கடந்த தெய்வ வழிபாட்டிற்கு வெகுசனத்தெய்வ வழிபாடு என்று பெயராகும். மேல்மருவத்தூர் ஆதி பராசக்தி, சமயபுரம் மாரியம்மன், கோட்டை மாரியம்மன், வீரபாண்டி மாரியம்மன், இராஜ காளியம்மன், வெக்காளியம்மன், அய்யனார், சனீஸ்வரன் போன்ற தெய்வ வழிபாடுகள் முதலில் சிறுதெய்வ வழிபாடாக இருந்து வெகுசனத்தெய்வ வழிபாடாக மாற்றம் கொண்டவையாகும்.

சடங்குகள்

பல்வேறு குலம், இனம், மொழி என்ற பாகுபாடுகள் இருப்பதால் எண்ணில் அடக்காத சடங்குகள் கொண்டதாக சிறுதெய்வ வழிபாடு காணப்படுகிறது. இந்த சிறுதெய்வ வழிபாட்டோடு இந்து சமய சடங்குகள் பல பின்பற்றப்படுகின்றன. குறிப்பாக பலியிடுதல், ஆணி செருப்பணிதல், சூரைக் கொடுத்தல், கோழிக் குத்துதல் போன்ற சடங்குகள் சிறுதெய்வ வழிபாட்டிற்கு உரியன. இந்த சடங்குகளை பெருதெய்வ வழிபாட்டில் மக்கள் பின்பற்றுவதில்லை.

சிறுதெய்வம் – பெருந்தெய்வம்

சிறுதெய்வம் என்று சொல்லும் பொழுதே பெருந்தெய்வம் என்ற ஒன்றும் இருப்பதாகக் கருத்து அமைவது தவிர்க்க இயலாததாகும். மனித சமூகத்தில் உயர்வு, தாழ்வு என்ற பாகுபாடு தோன்றி வளர்ந்துள்ளதைப் போலவே, மனிதப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் வழிபாட்டிலும் பெருந்தெய்வ வழிபாடு, சிறுதெய்வ வழிபாடு என்ற பாகுபாடு நிலவி வருகிறது. சமூகத்தின் அடித்தட்டு மக்களால் வழிபடப்படும் தெய்வங்கள் சிறுதெய்வங்களாகவும், மேல்தட்டு மக்களால் வழிபடப்படும் தெய்வங்கள் பெருந்தெய்வங்களாகவும் தனித்தனியே வணங்கப்பட்டு வருகின்றன.

சிறுதெய்வம் - பெருந்தெய்வம் வேறுபாடு

நாட்டுப்புற மக்கள் சிறுதெய்வங்களை மட்டுமல்லாது சிவபெருமான், திருமால், முருகன், விநாயகர், பார்வதி, மீனாட்சி, காமாட்சி போன்ற பெருந்தெய்வங்களையும் வழிபட்டு வருகின்றனர். இருப்பினும் சிறுதெய்வங்கள், பெருந்தெய்வங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகள் மிகுதி, இந்த அட்டவணையைப் பாருங்கள், உங்களுக்குப் புரியும்.

சிறுதெய்வங்கள்- பெருந்தெய்வங்கள்

1. பிறப்பு, இறப்பு உடையவை - பிறப்பு, இறப்பு அற்றவை
2. கிராமம், காடு, மலைப் பகுதிகளில் மிகுதியாக வணங்கப்படுவன. - நகரங்களில் மிகுதி.
3. பாமர மக்களால் வழிபடப் படுபவை - பெரும்பாலும் உயர்குடியைச் சேர்ந்தவர்களால் வழிபடப்படுபவை
4. வரையறைக்கு உட்பட்ட ஆற்றலை மட்டும் உடையவை - அதீத ஆற்றல் உடையவை
5. குடும்பம், குலம், இனம், கிராமத்திற்கென்று தனித்தனிக் கோயில்கள் உண்டு. - அனைத்தும் பொதுக் கோயில்களே

6. உயிர்ப் பலியிட்டு வழிபடப் படுபவை - பலியிடலை ஏற்காதவை. மரக்கறி உணவையே விரும்புபவை

7. ஆரவாரமான வழிபாட்டை உடையவை - அமைதியான வழிபாட்டைக் கொண்டவை.

8. அந்தணர் அல்லாதாரே பூசாரிகளாக இருப்பர். சாமியாடிகள், அம்மனாடிகள் உண்டு. - பெரும்பாலும் அந்தணர்கள் அல்லது சைவ வேளாளர்கள் பூசாரிகளாக இருப்பர். சாமியாடுவதை விரும்புவதில்லை

9. செவிவழிக் கதைகளும், நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் உண்டு. -புராணங்களும் தல வரலாறுகளும் உண்டு.

சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறைக்கும், பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு முறைக்குமான வேறுபாடு

வைதீகம், சைவம், வைணவம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் போன்று எந்த நிறுவனத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத முறையில் உள்ளவை.

நாட்டார் தெய்வங்கள் நிறுவனம் சாராதவை. வட்டார அளவில் கூட நிறுவன அமைப்பு இல்லாதவை.

நிறுவன சமயம் என்றாலே அதிகாரத் தொடர்புடையது. மேலானது கீழானது என்ற கற்பிதம் கொண்டது. அதற்கென புனித நூலோ, விதிகளுடன் கூடிய பூசை முறையோ, எல்லோரும் ஓரிடத்திற்குச் செல்லும் புனித இடங்களோ, கடவுளுக்கும் பக்தர்களுக்கும் இடையில் புரோகிதர்களோ இருக்கும். ஆனால் இவையேதும் இல்லாமல் முற்றிலும் தனித்து நிற்கிறது நாட்டார் தெய்வங்கள்.

பெருந்தெய்வங்களைப் போல அனைத்து இடங்களிலும் ஒற்றைத் தன்மை கொண்டதல்ல. சென்னை முதல் குமரி வரை வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம் மாறுபாடு கொண்டவை.

சென்னை வட்டாரத்தில் காளன் வழிபாடு, ஆற்காடு பகுதியில் பொன்னியம்மன் வழிபாடு, திருவண்ணாமலை வேலூரில் போத்திராஜா வழிபாடு, கொங்குப்பகுதியில் அண்ணன்மார் வழிபாடு, திருச்சியில் காத்தவராயன் வழிபாடு, புதுக்கோட்டையில் நாடியம்மன் வழிபாடு, மதுரை,சிவகங்கை, இராமநாதபுரத்தில் கருப்பசாமி வழிபாடு, நெல்லை, தூத்துக்குடி,குமரியில் சுடலைமாடன் வழிபாடு என பன்மைத் தன்மை கொண்டதாக உள்ளது.

ஆங்காங்கே நாட்டார் தெய்வங்களுக்கு ஒரு சில சிறப்பிடங்கள் மட்டுமே உண்டு. சமயபுரம் மாரியம்மன், கோவை பண்ணாரியம்மன், இருக்கன்குடி மாரியம்மன், வண்டியூர் மாரியம்மன் போன்ற சிறப்பிடங்கள். காசி, மெக்கா, பெத்லகேம், கைலாசமெல்லாம் நாட்டார் தெய்வங்களுக்குக் கிடையாது. இதில் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால் நாட்டார் வழிபாட்டில் பெண் தெய்வங்களே அதிகம். இங்கு பெண்கள் சாமியாடவும், பக்தர்களுக்கு அருள் பாலிக்கவும், திருநீறு கொடுக்கவும் உரிமை உண்டு. பெருந்தெய்வக் கோவில்களில் மட்டுமல்லாது எல்லா

மதங்களிலும் பெண்கள் வழிபாடு நடத்துவதில் முற்றிலும் விலக்கியே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

நாட்டார் தெய்வங்களின் மையமான பணியே மக்களைக் காவல் காப்பது தான். பெருந்தெய்வங்களைப் போல வரம் கொடுப்பதோ, அழிக்கும் தன்மை கொண்டதோ அல்ல. ஊர் எல்லையில் உறங்காமல் நின்று பாதுகாக்கும். பெருந்தெய்வங்கள் நுகர்வு சார்ந்தவை. சிறு தெய்வங்கள் உற்பத்தியோடு தொடர்புடையவை. கொடுக்கும் தன்மை கொண்டவை. இதனால் யார் நுகர்வது, யார் பெறுவது என்பது புரியும். எத்தகைய நோக்கத்தோடு இவை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதும் புரியும்.

நாட்டார் தெய்வ உருவாக்கம் மக்களைக் காக்கும் தன்மையுடன் உருவாக்கப்பட்டது. பெருந்தெய்வங்கள் அனைத்தும் மதங்களைக் காக்கும் நோக்கம் மட்டுமே கொண்டவை.

நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டில் நம்பிக்கை உடையவர்களுக்கு சமயபுரமும், வேளாங்கண்ணியும், நாகூரும் ஒன்றாகவே தெரியும். அவைகள் வேறுவேறாகத் தெரியாது. அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஒன்று தான். நாடும் வீடும் நலமுடன் இருக்க வேண்டும். நாம் மட்டுமே நலமுடன் இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் கொண்டோரே இம்மக்களை சடங்குகளுக்குள் இழுத்துவர படாதபாடுபடுகிறார்கள்.

நாட்டார் வழிபாடு என்றவுடன் பலியிடுதலும், அதையொட்டிய ரத்த ஓட்டங்களும் அருவருப்பு சார்ந்ததான கண்ணோட்டம் உருவாக்கப்படுகிறது. பெருந்தெய்வக் கோவில்களில் பலிபீடம் எதற்கு உருவானது என்ற கேள்விக்கு இவர்கள் என்ன பதில் சொல்வார்கள்? அதை முகர்ந்து பாருங்கள். லோகாயதவாதிகளின் ரத்தம் உறைந்திருக்கும்.

நாட்டார் தெய்வங்களின் வேர் வலிமையானது. பெருந்தெய்வங்கள் புராணங்களுடன் மட்டுமே தொடர்புடையது. அதை ஆராய்ந்தால் அதன் வலிமையே போய்விடும். ஆனால் நாட்டார் தெய்வங்கள் நிலத்திலிருந்து எழுந்தது. மனித உயிர்ப்புடன் தொடர்புள்ளது.

நாட்டார் தெய்வங்களின் மற்றொரு சிறப்பான அம்சம் யாதெனில் மக்களைக் காக்க ஆயுதமேந்தி போராடும். வாழ்விற்கான போராட்ட வழியைக் கற்றுக் கொடுக்கிறது. அவை உருவானதும் ஆதிக்க எதிர்ப்பில் மரண முற்றவை தான். நாட்டார் தெய்வப் பாடல்கள் வெறுமனே பாடி மகிழ்வதற்கோ பொழுது போக்குவதற்கோ உரியன அல்ல. அந்தப் பாடல்களில் சமூக எதிர்ப்பு. அடித்தள மக்களின் எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கு.

சில வேலைகளில் இந்த அடித்தள மக்கள் எதிர்ப்பைக் காட்ட முடியாத சூழ்நிலையில் அதற்கான கதைகள், பாடல்கள், வசவுகள், பழமொழிகள் ஆகிய வடிவங்களைப் பயன்படுத்தி இருக்காங்க. இந்த மாதிரி எதிர் குரல்களை இதன் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடியும். தமிழ்நாட்டின் உண்மையான சமூக வரலாற்றை எழுத முக்கிய சான்றுகளாக இந்த நாட்டார்

வழக்காறுகளைப் பயன்படுத்த முடியும். வைதீகம் சார்ந்த பெண்களிடம் இரண்டு பாடல்களை மட்டுமே பெற முடியும். தாலாட்டும்,ஒப்பாரியும் தான். ஏனெனில் உழைப்போடு அவர்கள் தொடர்பற்றவர்கள் என்பதால் தான்.

நாட்டார் தெய்வங்கள் சாதியோடு இணைந்தது என்று சொல்கிறார்கள். அது உண்மை தான். சாதி உருவான பிறகு அது சாதியோடு இணைந்திருக்கிறது. இது சமூக அதிகாரம் மட்டுமே. பண்பாட்டு அதிகாரம் அல்ல.பிடிமண் என்பது கூட இடம்பெயர்ந்தவர்கள் உருவாக்கிக் கொண்ட பண்பாட்டு பாதுகாப்பு தான். மும்பையின் தாராவியில் நாட்டார் தெய்வக் கோவில்கள் எல்லாச் சாதியினரிடத்திலும் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். சாதிக்கான வேர்கள் எங்கிருந்து உருவானது? பெருந்தெய்வங்களை நிலைப்படுத்துவோரிடம் இருந்துதான்.

எந்தச் சாதியைச் சேர்ந்த சராசரி கிராமத்துச் சனங்களும், திருமணத்தில் முதல் வெற்றிலைப்பாக்கு குலதெய்வத்துக்கு தான் வைக்கிறார்கள். குடும்பத்தில் நல்ல விஷயத்துக்கு குல தெய்வத்துக்காகப் பொங்கல் வைப்பார்கள். திருமணமான ஆணும், பெண்ணும் முதல்ல குல தெய்வ கோவிலுக்குதான் போவார்கள். அவங்க திருப்பதி வெங்கடாஜலபதியையோ அல்லது திருத்தணி முருகனையோ வணங்கலாம். ஆனால் குல தெய்வ வழிபாடு என்பது கட்டாயச் சடங்காக இருக்கிறது.

இது வாழ்க்கையோடு இணைந்த ஒன்று. காஞ்சி சங்கராச்சாரியார், இராம. கோபாலன் செல்வாக்குக்கு ஆட்பட்டு இங்கு உயிர் பலி தடைச்சட்டத்தை கொண்டு வந்தார்கள். போராட்டங்கள் வெடித்த பிறகு அந்தச் சட்டத்தை நீக்கினார்கள். ஒரு அரசு அமைப்பில் இருப்பவர்கள் தங்களுக்கு எதிரானதாக எது இருக்கிறது என்று தெரியும் அளவுக்கு தாக்கத்தை இந்த வழிபாட்டுமுறை ஏற்படுத்துகிறது. உழைக்கும் மக்களுக்கான வழிபாட்டு முறை என்ற பார்வையிலிருந்து இதை அணுக வேண்டும்.

ஆதிக்க வர்க்கம் தங்களின் அரசியல் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்த நாட்டார் தெய்வங்களை நிறுவன தெய்வங்களின் அம்சங்கள், அவதாரங்கள் என்று கற்பிதம் செய்து ஆரியவலையின் பெருமுடிச்சுக்குள் சிக்க வைக்க முயற்சிக்கிறது. அதில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளது. ஆனால் கிடா எங்கே என்று கருப்பு கேட்கும் கேள்விக்கான பதிலை அவர்களால் கொடுக்க முடியவில்லை என்பதில் தான் சிக்கி நிற்கிறது. கருப்பு கேட்கும் கேள்விகளுக்குள் எப்போதும் உழைக்கும் மக்களின் கோபமே அடங்கியிருக்கிறது.

சிறுதெய்வங்கள் பின்வரும் செயல்பாடுகளின் வழி வெகுசனத் தெய்வ நிலைக்கு மாற்றப்படுகின்றன. சிறுதெய்வமாக இருந்து வளர்ந்ததாக இருந்தாலும், ஆதி அந்தம் இல்லாததாகவும் அவதாரக் கடவுளாகவும் பெருந்தெய்வங்களுக்கு உறவுடையதாகவும் மாற்றப்படும்.

பிரபலமான ஆற்றல் கொண்டவையாக, நோய்கள் துன்பங்கள் ஆகியவற்றிற்கு உடனடி நிவாரணம் கொடுப்பவையாக நம்பப்படும், பரப்பப்படும். பழிவாங்கும் உணர்வு, ஆவேசம், உக்கிரம் போன்றவை குறைக்கப்பட்டுச் சாந்தம், அமைதி போன்ற பெருந்தெய்வக் குணங்கள் இத்தெய்வங்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும்.

கோயிலின் வருமானத்தைக் கொண்டு ஆகம விதிகளின்படி கோயிலும் தெய்வ உருவமும் மாற்றி அமைக்கப்படும். சைவப் படையல் தெய்வத்தின் முன்பாகவும் அசைவப் படையல் கோயிலுக்கு வெளிப்புறமும் படைக்கப்படும். திருவிழாக்கள் ஏழு நாட்கள் அல்லது பத்து நாட்கள் வரை நடைபெறும்.

மேல்மருவத்தூர் ஆதி பராசக்தி, சமயபுரம் மாரியம்மன், கோட்டை மாரியம்மன், வீரபாண்டி மாரியம்மன், இராஜ காளியம்மன், வெக்காளியம்மன், அய்யனார், சனீஸ்வரன் போன்ற தெய்வங்கள் வெகுசனத் தெய்வங்களாக இன்று வழிபடப்பட்டு வருகின்றன. இத்தெய்வங்கள் எல்லாச் சாதி, மத, மொழி மக்களுக்கும் பொதுவானவை என்று கருதப்படுகின்றன.

பூர்வீக ஊரில் இருப்பவர்களுக்கு குல தெய்வத்தை வழிபட எந்த சிக்கலும் இருக்காது. ஆனால் ஊரை விட்டு வெளியேறி நகரங்களில் குடியேறி விட்டவர்களுக்கு, குல தெய்வ வழிபாடு செய்வது என்பது அரிதான ஒன்றாகும்.

குலதெய்வ வழிபாட்டிற்கான குறிப்புகள்

1. குல தெய்வ வழிபாடு கிராம மக்களை நெறிப்படுத்துவதோடு, அவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தவும் செய்கிறது.

2. தொழில் நிமித்தமாக பல இடங்களில் பரவி இருக்கும் உறவினர்களை ஒன்று சேர்த்து காணும் வாய்ப்பை குல தெய்வ வழிபாடே ஏற்படுத்தி கொடுக்கிறது.

3. மறைந்த முன்னோர் வழிபாடே காலப்போக்கில் குலதெய்வ வழிபாடாக மாறியதாக சொல்கிறார்கள்.

4. குல தெய்வ வழிபாட்டின் மகிமை பற்றி சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

5. குல தெய்வ வழிபாடுதான் நாளடைவில் பலரும் வணங்கும் சக்தியுள்ள தெய்வ வழிபாடாக மாறி இருக்கலாம் என்று பிரபல அறிஞர் ஆறு.ராமநாதன் கருத்து தெரிவித்துள்ளார்.

6. இறந்து போனவர்களின் ஆத்மாவுக்கு ஆற்றல் அதிகம் என்று கருதப்பட்டதால்தான் குல தெய்வ வழிபாடு முறை தோன்றியது.

7. குல தெய்வ வழிபாடு என்பது உலகின் பல நாடுகளிலும் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது.

8. வீரத்தோடு வாழ்ந்து வீர மரணம் அடைந்தவர்களுக்கு நடுகல் வழிபாடு செய்வது சங்க காலத்தில் இருந்தே தமிழ்நாட்டில் நடைமுறையில் இருந்தது. அதில் இருந்து குல தெய்வ வழிபாடு உருவாகி இருக்கலாம் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது.

9. குல தெய்வத்தை யார் ஒருவர் விடாமல் தொடர்ந்து வழிபாடு செய்கிறார்களோ, அவர்கள் வேண்டும் வரம் எல்லாம் கிடைக்கும்.

10. கணவன் மரணம் அடைந்ததும் உடன்கட்டை ஏறும் பெண்களுக்கும் இறைசக்தி இருப்பதாக நம்பி வழிபடப்பட்டது. தீப்பாய்ச்சியம்மன் இம்முறையில் இருந்து வந்ததாக கூறப்படுகிறது.

11. மதுரை வீரன், கருப்பன் ஆகிய குல தெய்வங்கள் நடுகல் வழிபாட்டு முறையில் இருந்து வந்தது உறுதிபடுத்தப்பட்டுள்ளது12. இஷ்ட தெய்வ வழிபாடு போல் அல்லாமல் குல தெய்வ வழிபாடு என்பது நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையுடனும் பின்னி பிணைந்துள்ளது.

13. நீர் வளம் தரும் அய் யனாரையும் நோயில் இருந்து காக்க மாரியம்மனையும் குல தெய்வமாக கருதும் வழக்கம் பின்னணியில் ஏற்பட்டது.

14. சமுதாயத்தில் நடக்கும் தவறுகளுக்கு நீதி கேட்கும் வகையில் ஆங்காங்கு குலதெய்வ வழிபாடு முதலில் நடந்தது. தவறு செய்பவர்கள் குலதெய்வங்களுக்கு பயந்து ஒழுக்கமாக வாழ்ந்தனர்.

15. சாதிகள் தோன்றிய பிறகு குல தெய்வ வழிபாடும் சாதி வட்டத்துக்குள் சென்று விட்டது.

16. தமிழ்நாட்டில் சமய வழிபாடு பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த ராபர்ட் ரெட் பீல்ஸ் என்ற சமூகவியல் அறிஞர், தமிழ்நாட்டில் பெருந்தெய்வ வழிபாடு நடக்கும் அதே அளவுக்கு குல தெய்வ வழிபாடும் உள்ளதாக எழுதி உள்ளார்.

17. குல தெய்வ வழிபாடு அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதாக கருதப் படுவதால், அந்த வழிபாடு தமிழ்நாட்டில் தொய்வே இல்லாமல் நடந்து வருகிறது.

18. பெரும்பாலான குல தெய்வ வழிபாடுகள் சூலம், பீடம், மரம், கரசம், கல், பெட்டி போன்ற அடையாள குறியீடுகளைக் கொண்டே நடத்தப்படுகின்றன.

19. நோய்கள் நீங்கவும், பிள்ளைவரம் கிடைக்கவும், மழை பெய்யவும் மக்கள் குல தெய்வத்தையே பெரிதும் நம்புவதுண்டு.

20. ஊருக்கு நல்லது நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் கடந்த 100 ஆண்டுகளில் கிராமங்களில் நடக்கும் குலதெய்வ வழிபாடுகள் மிக, மிக விமரிசையாக நடத்தப்படுகின்றன.

21. குல தெய்வம் இருக் கும் இடத்தில் நிச்சயம் வேப்பமரம் அல்லது வில்வ மரம் இருக்கும்.

22. காணிக்கை அளித்தல், மொட்டை போடுதல், தீ மிதித்தல், தீச்சட்டி எடுத்தல், தொட்டில் கட்டுதல், பொங்கலிடுதல் போன்றவை குல தெய்வங்களுக்காக நடத்தப்படுகின்றன.

23. தமிழ்நாட்டில் இன்றும் 90 சதவீத குலதெய்வ கோவில் வழிபாடுகளில் பலியிடுதல் நடைபெறுகிறது.

24. குல தெய்வங்களுக்கு இதிகாச அடிப்படை எதுவும் கிடையாது.

25. இடம், தோற்றம், வாழ்க்கை நிலை போன்றவற்றைக் கொண்டே குல தெய்வ வழிபாடு நிர்னையமாகிறது.

26. தென் இந்தியாவின் குல தெய்வ வழிபாடுகளை முதன் முதலாக ஹென்றி ஒயிட்ஹெட் என்பவர் ஆய்வு செய்து நூலாக வெளியிட்டார்.

27. குல தெய்வ வழிபாடு ஒவ்வொரு பகுதிக்கும், ஒவ்வொரு வகையில் இருக்கும்.

28. குல தெய்வ வழிபாடு களில் பூஜைகள் முறைப்படி இல்லாமல் பெரியவர்களின் இஷ்டப்படியே நடக்கும்.

29. குல தெய்வங்களுக்கு கருவாடு, சுருட்டு, கஞ்சா, சாராயம் போன்றவற்றை படையல் செய்வது இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளது.

30. குல தெய்வ வழிபாடுகளில் உயர்சாதி இந்துக்கள் பூசாரிகளாக இருக்க மாட்டார்கள். உள்ளூர் பெண்களே பூசாரிகளாக இருப்பதுண்டு.

31.குல தெய்வ வழிபாடுகளின் போது சாமி ஆடுபவர்கள் அருள்வாக்கு சொல்வதுண்டு.

32. குல தெய்வங்களின் சிறப்புகள் கல்வெட்டுக்களாக இருப்பது இல்லை. பெரும்பாலும் செவி வழிக்கதைகளாகவே இருக்கும்.

33. தமிழ் நாட்டில் உள்ள குல தெய்வங்களில் பெரும்பாலான குல தெய்வங்கள் பெண் தெய்வங்களாக உள்ளன.

34. குல தெய்வ கோவில்கள் ராஜகோபுரம், மாட வீதிகள் என்று இருப்பதில்லை. சிறிய கோவில் அமைப்பாகத்தான் இருக்கும்.

35. குல தெய்வ கோவில் கள் ஆகம விதிப்படி கட் டப்பட்டிருக்காது. இடத்துக்கு ஏற்பவே அமைந்திருக்கும்.

36. குல தெய்வ கோவில்களில் திருவிழா நடத்துவது உள்பட எல்லா காரியங்களும் குல தெய்வத்திடம் உத்தரவு கேட்டே நடத்தப்படும்.

37. குல தெய்வ வழிபாடுகளில் மிகுந்த தீவிரமாக இருப்பவர்கள் தங்களை வருத்திக் கொண்டு வழிபாடு செய்வார்கள்.

38. குல தெய்வ கோவில்கள் பெரும்பாலும் 'வடக்கு அல்லது கிழக்கு திசை நோக்கியே கட்டப்பட்டிருக்கும்.

39. குல தெய்வ கோவில்களில் பரிவார தேவதைகளுக்கும் இடம் கொடுப்பதுண்டு.

40. சில சமுதாயத்தினர் குலதெய்வ வழிபாட்டை ஆண்டுக்கு ஒரு முறையே நடத்துகின்றனர். ஆனால் குலதெய்வ வழிபாடு செய்பவர்கள் தினமும் பூஜைகள் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும்.

41. குடும்பத்தில் தொடர்ந்து அசுப நிகழ்ச்சிகள் நடந்தாலோ அல்லது தீமைகள் ஏற்பட்டாலோ குலதெய்வம் கடும் கோபத்தில் இருப்பதாக கருதும் நம்பிக்கை இன்றும் உள்ளது.

42. தங்கள் குறைகளை தீர்க்குமாறு குல தெய்வங்களை வேண்டிக் கொள்பவர்கள், அக்குறை தீர்ந்ததும் பொங்கலிடுதல், பலியிடுதல் போன்ற நேர்த்திக் கடன்களை தவறாமல் செய்வதுண்டு.

43. குல தெய்வ வழிபாட்டில் சைவ வழிபாடு, அசைவ வழிபாடு என இரு வகை உண்டு. பெரும்பாலும் அசைவ வழிபாடே அதிகம் நடைபெறுகிறது.

44. கிராமங்களில் இன்றும் குல தெய்வ வழிபாடுகளில் ஆடு, கோழி, பன்றி போன்றவை பலியிடப்படுவது தொடர்ந்து நடக்கிறது.

45. குல தெய்வ வழிபாட்டில் கன்னிமார் தெய்வங்களுக்கு நடத்தப்படும் வழிபாடும் ஒரு வகையாகும்.

46. குல தெய்வ வழிபாடுகளில் ஆகாச பூஜை என்பது தனிச் சிறப்புடையது. ஆட்டின் ரத்தத்தை சோற்றுடன் கலந்து ஊர் எல்லைக்கு கொண்டு சென்று ஆகாசத்தை நோக்கி எறிவார்கள். அந்த பிரசாதத்தை சிறு தெய்வங்கள் பெற்றுக் கொள்வதாக நம்பப்படுகிறது.

47. சில சமுதாய மக்கள், தங்கள் குடும்பம் அல்லது ஊர் தொடர்பாக முடிவு எடுக்கும் முன்பு, பூக்கட்டிப் போட்டு பார்த்தல் மூலம் முடிவு எடுப்பது வழக்கம்.

48. குல தெய்வத்துக்கு குறை வைத்தால் வம்ச விருத்தி ஏற்படாது என்பார்கள்.

49. ஒரே குல தெய்வத்தை வழிபடும் இரு குடும்பத்தினர் தங்கள் உறவை புதுப்பித்துக் கொள்ள விரும்பினால், தங்கள் குல தெய்வத்திடம் சென்று வழிபாடு செய்து, ஒருவர் கையால், மற்றவர் திருநீறு வாங்கி பூசிக் கொள்ள வேண்டும் என் பது பல ஊர்களில் நடை முறையில் உள்ளது.

50. நவீன மாற்றங்கள் மற்றும் நாகரீக வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப தற்போது குல தெய்வ வழிபாடுகளின் பூஜைகள், நேர்த்திக் கடன்கள், திரு விழாக்களிலும் பெரும் மாற்றங்கள் வந்து விட்டன. ஆனாலும் குல தெய்வம் மீதான பயமும், பக்தியுணர்வும் கொஞ்சமும் குறையவில்லை.

51. குல தெய்வ வழிபாடே தமிழர்களின் வாழ்க்கை பண்பாட்டை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இருந்தது. தற்போதும் இருக்கிறது. இனியும் இருக்கும்.

பெண் தெய்வங்கள்

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களில் பெண்தெய்வங்களே மிகுதி என்பதால் பெண்தெய்வங்கள் முதன்மை நிலையில் வைத்து விளக்கப்படுகின்றன.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் தொடக்கக் காலந்தொட்டுச் செழுமையின் அடையாளமாகவும் வலிமையின் குறியீடாகவும் பெண் கருதப்பட்டதால் பெண் வணங்குதற்கும் வழிபாட்டிற்கும் உரியவளானாள். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண் தெய்வப் பெயர்களும் பெண் தெய்வ வழிபாடுகள் பற்றிய குறிப்புகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.

பெண் தெய்வங்கள்:-

தாய்த் தெய்வங்கள்கன்னித் தெய்வங்கள்

மனித உயிர்கள் அனைத்தையும் பெற்றெடுத்தவள் என்ற அடிப்படையில் தாயாகவும், என்றும் மாறாத, அழியாத கன்னித் தன்மையுடையவள் என்ற அடிப்படையில் கன்னியாகவும் பெண் தெய்வங்களை வழிபடும் மரபு காணப்படுகிறது. உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் கூட இம்மரபு இருந்து வருவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

தாய்த் தெய்வ வழிபாடு

அம்மன்' என்ற பொதுப் பெயரால் அழைக்கப்படும் பெண் தெய்வங்கள், பெண்மை மற்றும் தாய்மைக் குணங்களை ஒருசேரப் பெற்றவையாக விளங்குகின்றன. தொடக்கக் காலத்தில் வளமை தொடர்பான சடங்குகள் பெண்களைக் கொண்டே மேற்கொள்ளப்பட்டதால் பின்னாளில் பெண்களே வளமையின் குறியீடாகக் கருதி வழிபடப் பட்டனர். இதுவே, தாய்த் தெய்வ வழிபாடு தோன்றி வளர்வதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது.

'மழையாகப் பொழிந்து மண்ணுயிர்களைக் காப்பவள் மாரியம்மர் நதியாக ஓடி நஞ்சை புஞ்சைகளைக் காப்பவள் கங்கையம்மர் தீமைகள் அண்டாதவாறு காப்பவள் எல்லையம்மா' என்று, பெண் தெய்வங்கள் வளமையை மையமிட்டே வணங்கப் பட்டன் வழிபடப் பட்டும்

வருகின்றன. காவிரி, கங்கை, யமுனை, சரசுவதி போன்ற பெரு நதிகளைப் பெண் தெய்வங்களாகவும் தாய்த் தெய்வங்களாகவும் வழிபடுவது இந்திய மரபாகும்.

நாட்டுப்புறச் சிறுதெய்வங்களாக மாரியம்மன், காளியம்மன், முத்தாலம்மன், சீலைக்காரியம்மன், திரௌபதையம்மன், நாச்சியம்மன், பேச்சியம்மன், கண்டியம்மன், வீருசின்னம்மாள், உச்சிமாகாளி, மந்தையம்மன், சோலையம்மன், ராக்காச்சி, எல்லையம்மன், அங்காளம்மன், பேச்சி, இசக்கி, பேராச்சி, ஜக்கம்மா போன்ற பெண் தெய்வங்கள் வணங்கப்பட்டு வருகின்றன. நன்மை அளிக்கும் தெய்வங்கள், தீமை அளிக்கும் தெய்வங்கள் என்று கூட இவற்றை வகைப்படுத்துவதுண்டு. சக்தியின் அவதாரமாக, வடிவமாகப் பெண் தெய்வங்கள் கருதப்பட்டு வணங்கப் படுகின்றன. பெண் தெய்வங்களில் பரவலாக வழிபடப் பட்டுவரும் மாரியம்மனின் இயல்புகளைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

மாரியம்மன்

தமிழகமெங்கும் பரவலாக மாரியம்மன் வழிபாடு காணப்படுகிறது. என்றாலும் தென் மாவட்டங்களில் இவ்வழிபாடு மிகுதி. கோட்டை மாரியம்மன், இருக்கன்குடி மாரியம்மன், வீரபாண்டி மாரியம்மன் என்ற பெயர்களில் மாரியம்மன் வழிபாடு நிகழ்த்தப்படுகிறது.

மாரி - மழை. மாரியம்மன் வெம்மையைப் போக்கிக் குளிர்ச்சியைத் தருபவள், மழையாகப் பொழிந்து மண்ணில் உயிர்களைக் காப்பவள் என்ற நம்பிக்கையில் மழைத் தெய்வமாக வழிபடப்படுகிறாள். மாரியம்மன் வழிபாட்டுச் சடங்கின் போது சக்திக் கரகம் நீரால் நிரப்பப் படுவதும், அது அம்மனாக வழிபடப் படுவதும், வழிபாடு நிறைவடையும் நிலையில் கரகத்திலுள்ள நீர் நீர்நிலைகளில் விடப் படுவதுமாகிய செயல்கள் மாரியம்மன் மழைத் தெய்வமாக வணங்கப் படுவதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

தீச்சட்டி எடுத்தல், மாவிளக்கு எடுத்தல், ஆயிரங்கண் பானை எடுத்தல், சேத்தாண்டி வேடமிடுதல், முளைப்பாரி எடுத்தல் போன்றவை மாரியம்மனுக்காக மேற்கொள்ளப்படும் சடங்குகளாகவும் நேர்த்திக் கடன்களாகவும் விளங்குகின்றன.

காளியம்மன்

தமிழகத்தில் மாரியம்மனுக்கு அடுத்த நிலையில் காளியம்மன் பரவலாக வழிபடப்படுகிறது. காளி என்று வேதங்களில் குறிப்பிடப்படும் இத்தெய்வம் கோப ஆவேசம் கொண்ட தெய்வமாகக் கருதி வணங்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பாலை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாகச் சுட்டப்படும் கொற்றவையே காளி என்றும் குறிப்பிடுவதுண்டு. தமிழகக் கிராமங்களில் "காளியம்மன் கோயில்" தவறாது இருக்கும். பலியிடலும் அங்கமளித்தலும் (உடல் உறுப்புகளாக வடிவமைக்கப் பட்டுள்ள தகடுகளைக் காணிக்கையாகச் செலுத்துதல்) காளி வேடமிட்டு ஆடுதலும் காளியம்மன் வழிபாட்டில் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும்.

கன்னித் தெய்வ வழிபாடு:-

கன்னித் தெய்வ வழிபாடு பெரும்பான்மையும் சிறுதெய்வ வழிபாடே ஆகும். கன்னி என்ற சொல்லிற்குப் 'பூப்படைந்து திருமணமாகாத, கன்னித் தன்மை இழக்காத பெண்' என்று அகராதி பொருள் கூறுகிறது. இயல்பாகவோ அல்லது கொலை செய்யப்பட்டோ இறக்கும் பெண்களைக் கன்னித் தெய்வமாக வழிபடும் மரபு தமிழகத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இறந்த கன்னிப் பெண், தன் வீட்டாருக்கு வளமையும் பாதுகாப்பும் அளிப்பதாகவும், அவள் கன்னிப் பெண்கள் மீது இறங்கி அருள்வாக்குச் சொல்வதாகவும் நம்பப்படுகிறது.

ஆண் தெய்வ வழிபாடு:-

நாட்டுப்புறச் சிறு தெய்வங்களில் பெண் தெய்வங்களை நோக்க ஆண் தெய்வங்கள் குறைவு என்றுதான் கூற வேண்டும். பெண் தெய்வங்கள் பல்வேறு சக்திகளைத் தங்கள் வசம் வைத்திருப்பதாகவும் ஆண் தெய்வங்கள் குறைந்த சக்தி உடையவையாகவும் நம்பப்படுவதே இதற்குக் காரணம் எனலாம். 'சக்தி இருந்தா வேலையைச் செய், இல்லையென்றால் சிவனேன்னு கிட' என்ற பழமொழியைக் கேட்டிருப்பீர்கள். இது பெண் தெய்வங்களைச் சிறப்பிக்கவே உருவாக்கப் பட்டதாகும்.

ஆண் தெய்வங்களில் சில முதன்மைத் தெய்வங்களாகவும் பல முதன்மைத் தெய்வங்களுக்குத் துணைமைத் தெய்வங்களாகவும் விளங்குகின்றன. துணைமைத் தெய்வங்களைப் 'பரிவாரத் தெய்வங்கள்' என்றும் கூறுவதுண்டு.

ஏழு கன்னிமார்

கன்னித் தெய்வங்கள் ஏழு என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. ஏழு கன்னிமார், சப்த கன்னியர், ஏழு கன்னித் தெய்வங்கள் என்று இதனைக் கூறுவதுண்டு. ஏழு கன்னித் தேவதைகள் வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்து, நீராடிக் களிப்பது, துன்பப் படுவோர்க்கு உதவுவது போன்ற கதைகள் பரவலாக உள்ளன. வனப் பகுதிகளிலும் மலையை ஒட்டிய பகுதிகளிலும் திறந்த வெளியில் கன்னித் தெய்வக் கோயில்கள் இருக்கின்றன. இவற்றை வன தேவதைகளாகக் கொண்டு வனத்தில் வழிபடும் வழக்கமும் காணப்படுகிறது. ஒரே கல்லில் ஏழு பெண் உருவங்கள் வடிவமைக்கப் பட்டு வழிபடப் படுகிறது. இத்தெய்வங்களுக்கு என்று தனித்த வழிபாட்டு முறைகள் இல்லை. பிற தெய்வங்களுடன் இணைத்தே வழிபடப்படுகின்றன.

தொகுப்புரை

இன்றைய தமிழகம் உள்ளிட்ட தென் மாநிலங்களில் மன்னர்கள் ஆட்சி காலத்திலிருந்து பல கோயில்கள் அரசு செலவில் கட்டப்பட்டவை. கோயில்களினால் மக்களுக்குப் பல்வேறு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கப்பெற்றது. பெருந்தெய்வ வழிபாடு, சிறுதெய்வ வழிபாடு, வீட்டுத்தெய்வ வழிபாடு, குலதெய்வ வழிபாடு, இனத்தெய்வ வழிபாடு, ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு, வெகுசனத் தெய்வ வழிபாடு செய்யப்படுகின்றது. பெண் தெய்வ வழிபாடும் முதன்மைத்துவம் பெறுகின்றது. சிறுதெய்வ பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளில் பல்வேறு வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. குலதெய்வ வழிபாட்டிற்கென்று சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. சிலைகள் பலவகைகள் உண்டு, அவை அனைத்தும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

பயிற்சி வினாக்கள்

சிறு வினாக்கள்

1. மன்னர்களின் நிர்வாகத்தில் இருந்த கோயில்களை எழுதுக.

2. கன்னித் தெய்வங்கள் யாவை?.

3. தாய்த் தெய்வ வழிபாடு - சிறுகுறிப்பு வரைக.

குறு வினாக்கள்

1. ஆண் தெய்வ வழிபாட்டு முறையைக் கூறு .

2. ஏழு கன்னியர்களை விவரிக்க .

நெடு வினாக்கள்

1. பெண் தெய்வ வழிபாட்டு முறையை விவரிக்க .

2. கோயில் வழிபாட்டு முறைகளை ஆராய்க .

3.சிறு பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளை வேறுபடுத்திக் காட்டுக.

4. குலதெய்வ வழிபாட்டு முறைகளைப் பற்றித் கட்டுரை வரைக .

முடிவுரை

மக்களால் கொண்டாடப்படும் இடங்களாகக் கோயில்கள் விளங் குகின்றன. பண்டைய காலங்களில் கோயில்கள் பலவாறு அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. கட்டிடங்கள் உருவாக்கப்பெற்று புதியனவாக அமைக்கப்பெற்றன. மூவேந்தர்களின் கோயில் அமைப்புகளுக்குத் தமிழகத்தில் சான்றுகள் உள்ளன. பிற்காலச் சோழர்கள், பாண்டியர்கள் கோயில் கலை நயங்கள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. நாயன்மார்களும் விஜய நகரப் பேரரசும் கட்டிடக் கலைகளில் சிறந்து விளங்குகின்றன. கோவில்களால்தான் பண்பாடுகள் வளர்த்தோங்கியது. இசை, நடனம் ஓவியம். சிற்பம் முதலிய கலைகளின் வளர்ச்சி மேலும் வளர்ந்தது. கோயிற் தலபுராணங்களால் நாகரிகம், பண்பாடு வெளிப்படுகின்றது. கோவில்களில் நிர்வாகத்தினரால் பல்வேறு திருவிழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. பல வழிபாட்டு விதிமுறைகள் கடைபிடிக்கப் பெற்றுள்ளன. கோயில்களுக்கென நிலங்களும் கொடைகளும் ஒதுக்கப்பெற்றுள்ளன. இறையிலி நிலங்களும் கொடையாகத் கொடுக்கப் பெற்றன. பொதுவாக கோயில்கள் மக்களின் நீதி மன்றங்களாகச் செயல்பட்டுள்ளன.

பார்வை நூல்கள்

1. *கோயிற்கலையும் சிற்பங்களும் -பி.ஆர்.சீனிவாசன் தமிழாக்கம் எஸ் . சங்கரன் , கலைஞன் பதிப்பகம் .*
2. *தமிழகக் கோயிற்கலைகள் - நாகசாமி – தமிழ்நாடு அரசு, தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை , சென்னை*
3. *சிற்பமும் கலைவாழ்வும் -ஜே . எம் . சோமசுந்தரம் , கழக வெளியீடு . சென்னை .*
4. *தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்கே.கே. பிள்ளை . தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் , சென்னை 5.*
5. *மகாபலிபுரத்தின் சமணச்சிற்பங்கள் - மயிலைசீனி , வேங்கடசாமி , தமிழ்நாடு ஜைன சங்கம்*

இணையதள முகவரி

- Tamil Heritage Foundation- www.tamilheritage.org <http://www.tamilheritage.org>
- Tamil virtual University Library- www.tamilvu.org/ library http://www.virtualvu.org/library
- Project Madurai - www.projectmadurai.org.
- Chennai Library- www.chennailibrary.com <http://www.chennailibrary.com>.
- Tamil Universal Digital Library- www.ulib.prg <http://www.ulib.prg>.
- Tamil E-Books Downloads- tamilebooksdownloads. blogspot.com
- Tamil Books on line- books.tamil cube.com
- Catalogue of the Tamil books in the Library of British Congress archive.org
- Tamil novels on line - books.tamilcube.com